

MEO CHIẾN BINH

LỬA VÀ BĂNG

SÁCH MỚI.NET - EBOOK

Những Chiến Binh Phần 1 Tập 2: Lửa Và Băng

Tác giả: Erin Hunter

Ebook tạo bởi: SACHMOI.NET

Giới thiệu:

Tác giả: Erin Hunter

Thể loại: phiêu lưu, khác...

Giới thiệu:

PHẦN I – Lời Tiên Tri Bắt Đầu: CHỈ CÓ LỬA MỚI CỨU ĐƯỢC BỘ TỘC CỦA CHÚNG TA...

Phần I có 6 tập truyện:

- Tập 1: Vào Trong Hoang Dã
- Tập 2: Lửa và Băng
- Tập 3: Bí Mật Trong Rừng
- Tập 4: Bão Nổi
- Tập 5: Con Đường Hiểm Nguy
- Tập 6: Thời Khắc Đen Tối

Đây là Tập 2 trong Phần I: LỬA VÀ BĂNG

Bình chọn và comment cho mình biết nếu bạn đã đọc truyện này nhé ^^! Hy vọng câu chuyện này sẽ giúp mọi người nhận ra một chút ý nghĩa về tình yêu thương Xem thêm »

Mục lục:

[Chương 1: -1: CƯ DÂN CỦA NHỮNG BỘ TỘC](#)

[Chương 1: -2: PHẦN MỞ ĐẦU](#)

[Chương 1: -3](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)
[Chương 6](#)
[Chương 7](#)
[Chương 8](#)
[Chương 9](#)
[Chương 10](#)
[Chương 11](#)
[Chương 12](#)
[Chương 13](#)
[Chương 14](#)
[Chương 15](#)
[Chương 16](#)
[Chương 17](#)
[Chương 18](#)
[Chương 19](#)
[Chương 20](#)
[Chương 21](#)
[Chương 22](#)
[Chương 23](#)
[Chương 24](#)
[Chương 25](#)
[Chương 26](#)
[Chương 27](#)
[Chương 28](#)
[Chương 29](#)
[Chương 30](#)

-----oOo-----

THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỚI.NET**

HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY ĐANG CHỜ BẠN
WWW.SACHMOI.NET

Chương 1: – 1: CƯ DÂN CỦA NHỮNG BỘ TỘC

SACHMOI.NET

BỘ TỘC SẤM

Tộc trưởng: – Sao Xanh: bà mèo lông xám xanh, có những viền bạc quanh mõm.

Thủ lĩnh trợ tá: – Vuốt Cọp: ông mèo mướp to lớn màu nâu đậm, có móng vuốt chân trước dài khác thường.

Mèo lang y: – Nanh Vàng: bà mèo già màu xám đậm, có khuôn mặt rộng, bèn bẹt, trước kia thuộc bộ tộc Bóng Tối.

Những chiến binh (mèo đực và mèo cái không có con)

– Bão Trắng: ông mèo to lớn màu trắng. Lính nhỏ của ông: chân Cát

– Vằn Đen: anh mèo mướp màu xám đen, bóng mượt. Lính nhỏ của anh: chân Bụi.

– Đuôi Dài: anh mèo mướp màu nhạt, với những vằn đen sậm. Lính nhỏ của anh: chân Lẹ.

– Gió Lốc: anh mèo mướp cực nhanh.

– Da Cây Liễu: chị mèo xám nhạt có đôi mắt xanh thăm thẳm.

– Lông Chuột: chị mèo nhỏ nhắn màu nâu xỉn.

– Tim Lửa: anh mèo đẹp trai màu vàng cam. Lính nhỏ của anh: chân Xỉ Than.

– Vằn Xám: anh mèo lông xám dày và dài. Lính nhỏ của anh: chân Điều Hâu.

Những lính nhỏ (mèo hơn sáu mùa trắng, đang được huấn luyện để trở thành chiến binh)

– Chân Bụi: chú mèo mướp màu nâu đậm.

– Chân Cát: cô mèo cái màu cam nhạt.

– Chân Lẹ: chú mèo trắng màu đen.

– Chân Xỉ Than: cô mèo xám đậm.

– Chân Điều Hâu: chú mèo mướp vàng nâu, màu dương xỉ úa.

Những nữ miu: (mèo cái đang mang thai hoặc đang chăm sóc mèo con)

– Lông Tuyết: bà mèo lông trắng đẹp tuyệt, mắt xanh da trời.

– Mặt Vện (Brindleface): chị mèo trẻ rất đẹp.

– Hoa Vàng: bà mèo lông vàng nhạt.

– Đuôi Chấm: bà mèo mướp nhạt, nữ miu lớn tuổi nhất.

Những mèo già (cựu chiến binh hoặc cựu nữ miu, giờ đã nghỉ hưu)

– Đuôi Cộc: ông mèo mướp to lớn màu nâu đậm, một phần đuôi bị mất.

– Tai Nhỏ: ông mèo mướp xám có đôi tai rất to. Mèo già nhất của bộ tộc Sấm.

- Da Vá: ông mèo nhỏ thó màu trắng đen.
- Độc Nhãn: bà mèo xám nhạt, mèo già nhất bộ tộc Sấm. Gần như bị điếc và mù.
- Đuôi Đốm Xám: một thời từng là mèo nhị thể xinh đẹp, với những cái đốm rất quyến rũ.

BỘ TỘC BÓNG TỐI

Tộc trưởng: – Da Đêm: ông mèo già màu đen.

Thủ lĩnh trợ tá: – Long Xỉ Than: ông mèo xám gầy gò.

Mèo lang y: – Mũi Ướt: anh mèo nhỏ nhắn màu xám trắng.

Những chiến binh: – Đuôi Mập Bè: ông mèo mướp màu nâu.
Lính nhỏ của ông: chân Nâu.

– Bàn Chân Ướt: anh mèo mướp xám. Lính nhỏ của anh: chân Cây Sồi.

– Mây Nhỏ: anh mèo mướp rất nhỏ con.

Những nữ miu: – Mây Rạng Đông: bà mèo mướp nhỏ.

– Hoa Đêm: chị mèo đen.

– Hoa Anh túc: chị mèo mướp nâu nhạt có cẳng dài.

Những mèo già: – Long Tro: ông mèo màu xám, gầy đét.

BỘ TỘC GIÓ

Tộc trưởng: – Sao Cao: ông mèo trắng đen, có cái đuôi cực dài.

Thủ Lĩnh trợ tá: – Bàn Chân Liệt: ông mèo có một chân bị vẹo.

Mèo lang y: –Mặt Vở Cây: ông mèo nâu, đuôi ngắn.

Những chiến binh:

–Vuốt Bùn: ông mèo vằn màu nâu đậm. Lính nhỏ của ông: chân Mạg Nhện.

– Tai Rách: anh mèo mướp. Lính nhỏ của anh: chân Lốc.

– Ria Độc Nhất: một anh mèo mướp nâu còn rất trẻ. Lính nhỏ của anh: chân Trắng.

Những nữ miu: – Bàn Chân Tro: bà mèo xám.

– Hoa Sớm: chị mèo nhị thể.

BỘ TỘC SÔNG

Tộc Trưởng: – Sao Xoắn: ông mèo khổng lồ màu nâu nhạt, có quai hàm bị méo xoắn lại.

Thủ lĩnh trợ tá: – Lòng Báo Đốm: bà mèo mướp vàng óng có những đốm đặc biệt.

Mèo lang y: – Lòng Bùn: anh mèo nâu nhạt, lông dài rậm.

Những chiến binh: – Vuốt Đen: ông mèo đen như màu khói. Lính nhỏ của ông: chân Mạnh.

– Lòng Đá Quý: ông mèo màu xám, trên mình chi chít sẹo chiến trường. Lính nhỏ của ông: chân Bóng.

– Suối Bạc: một cô mèo mướp thanh thoát, rất đẹp.

– Vuốt Trắng: một chiến binh lông sậm.

NHỮNG CON MÈO NGOÀI BỘ TỘC

- Vết Ố: chú mèo con tròn trịa, trắng đen, thân thiện, sống trong ngôi nhà ngoài bìa rừng.
- Lúa Mạch: anh mèo trắng đen sống trong một nông trại gần khu rừng.
- Sao Gãy: ông mèo mướp lông dài, màu xám đậm.
- Bàn Chân Đen: ông mèo to lớn màu trắng, với những bàn chân đen tuyền.
- Mặt Vuốt Sắc: ông mèo nâu, trên mình chẳng chịt những vết sẹo chiến đấu.
- Đá Tảng: ông mèo mướp màu bạc.
- Chân Quạ: chú mèo đen tuyền, gầy gò, nhỏ choắt với một vệt trắng ở ngực, và mẩu chóp đuôi màu trắng.
- Công Nương (Princess): cô mèo đen óng mượt có đốm đuôi màu trắng, là mèo kiểng.
- Bé Mây (Cloudkit): con lúa đầu tiên của Công Nương, một chú mèo con lông dài, màu trắng.

-----oOo-----

Chương 1: -2: PHẦN MỞ ĐẦU

SACHMOI.NET

Ngọn lửa màu da cam úp chụp lấy bầu không khí lạnh giá, bắn những tia lửa lên nền trời đêm. Ánh sáng từ ngọn lửa bập bùng tỏa sáng rực vùng đất hoang, đầy cỏ dại và đá lởm chởm, chiếu rõ bóng bọn Hai Chân đang ngồi xúm xít quanh đấy.

Hai quầng sáng màu trắng xuất hiện từ đằng xa, báo hiệu một con quái vật đang tiến đến. Nó gầm rú qua đường Sấm Rền, một con đường vút thẳng lên bầu trời, xả vào không khí những làn khói cay gắt.

Ở ngoài đường biên của vùng đất hoang, một ông mèo chuyển động, mắt ông sáng chóa lên trong bóng tối. Hai vành tai nhọn hoắt của ông dựng đứng lên rồi lại ép chặt xuống để chống lại tiếng ồn. Có thêm nhiều mèo nữa, từng mèo một, lần lượt đi theo sau ông trên đám cỏ bản thủ. Họ cụp đuôi lại và hít không khí đắng nghét với đôi môi cong nhú lên.

"Nhỡ Hai Chân trông thấy chúng ta thì sao?" Một trong những con mèo rít khẽ.

Ông mèo to lớn trả lời, mắt ông tựa như hai chiếc đĩa màu hổ phách phản chiếu ánh lửa. "Không đâu. Thị lực ban đêm của chúng rất yếu." Khi ông bước tới phía trước, ánh lửa thấp sáng trưng mảng lông đen trắng trên đôi vai lưng của ông. Lập tức, ông phất thẳng chiếc đuôi dài lên, phát đi một thông điệp khích lệ bộ tộc của mình.

Nhưng những mèo khác co rúm mình sát mặt cỏ, run sợ. Nơi này thật xa lạ với họ. Tiếng ì ầm của bọn quái vật đập rồ rồ vào đám lông nhạy cảm trong tai của họ, và cái mũi cay xè làm nhức lỗ mũi họ.

"Sao Cao?" Một bà mèo lông xám ngoe nguẩy đuôi một cách bồn chồn. "Tại sao chúng ta lại đến đây?"

Ông mèo đen trắng quay sang bà. "Chúng ta luôn bị đuổi khỏi mỗi nơi mà chúng ta cố định cư, Bàn Chân Tro à. Có thể ở đây chúng ta sẽ tìm được yên bình," ông meo.

"Yên bình? Ở đây ư?" Bàn Chân Tro kêu lên với vẻ không tin. Bà kéo đứa con sát vào bụng mình để che chắn cho nó. "Với lửa và bọn quái vật như thế này sao? Con tôi sẽ không được an toàn!"

"Nhưng ở nhà chúng ta cũng không được an toàn," một giọng khác meo vang lên. Một ông mèo đen len lên đằng trước nặng nhọc bước liêu xiêu với một chân bị vẹo. Ông đón ánh mắt hổ phách của Sao Cao. "Chúng ta đã không thể bảo vệ bọn trẻ khỏi bộ tộc Bóng Tối," ông gằn giọng. "Ngay cả ở trong chính trại của chúng ta."

Những tiếng ngao lo âu vọt ra từ một số mèo khi họ nhớ lại trận chiến kinh hoàng, đã xua đuổi họ ra khỏi mảnh đất quê nhà của họ trên vùng cao, ở ngoài bìa rừng. Một lính nhỏ trẻ tuổi hét vang, "Sao Gãy và các chiến binh của hắn có thể vẫn đang săn lùng chúng ta!"

Tiếng hét của chú lính đã báo động cho một trong số Hai Chân đang ngồi xung quanh đồng lửa. Nó liền đứng bật dậy và nhấp nhòm nhìn chằm chằm vào bóng tối. Ngay lập tức, bầu mèo im thin thít, cúi xuống thấp hơn; ngay cả Sao Cao cũng hạ thấp đuôi xuống. Tên Hai Chân hét vào màn đêm và ném thứ gì đó về phía họ. Quả tên lửa bay vèo trên đầu họ và

nổ tung những mảnh vụn sắc nhọn ra phía sau đường Sấm Rền.

Bàn Chân Tro hoảng hồn khi một mảnh vỡ phóng vượt qua vai bà, nhưng bà vẫn giữ im lặng, cuộn tròn người quanh đứa con của mình.

"Bình tĩnh," Sao Cao Rít khẽ.

Tên Hai Chân ở đồng lửa nhỏ nước bọt xuống đất, rồi ngồi xuống trở lại.

Bầy mèo đợi một lúc sau thì Sao Cao lại đứng lên.

Bàn Chân Tro cũng đứng dậy, nhìn mặt trước vết thương mới trên vai. "Sao Cao, tôi lo cho sự an toàn của chúng ta ở đây. Thế chúng ta sẽ ăn gì? Tôi không hề ngửi thấy mùi con mồi nào cả."

Sao Cao vươn cổ ra và đặt nhẹ mõm lên đầu của bà meo. "Tôi biết là bà đói," ông meo. "Nhưng chúng ta sẽ an toàn ở đây hơn là lãnh địa cũ của chúng ta, hoặc ở những cánh đồng và những khu rừng của bọn Hai Chân. Hãy nhìn nơi này xem! Ngay cả bộ tộc Bóng Tối cũng sẽ không theo chúng ta đến đây. Không hề có hơi chó, còn bọn Hai Chân ở đằng kia thì gần như không thể đứng được (dưới mắt của mèo, bọn Hai Chân đang ngồi quanh đồng lửa nên không thể đứng lên được, vì vậy mà không nguy hiểm cho chúng)." Ông quay sang ông mèo đen có cái chân bị vẹo. "Bàn Chân Liệt," ông ra lệnh. "Dắt Rìa Độc Nhất đi coi xem có thể tìm thấy gì để ăn không. Ở đâu có bọn Hai Chân thì ở đó chắc chắn có chuột cống."

"Chuột cống?" Bàn Chân Tro khịt mũi, khi Bàn Chân Liệt và một cậu mèo mướp nâu phóng đi khỏi. "Cái đó chẳng hơn gì thịt quạ (thịt ôi thối, thịt thú chết!)"

"Suýt!" Một chị mèo nhí thể bên cạnh bà meo khế. "Thịt chuột cống còn tốt hơn là chết đói!"

Bàn Chân Tro cau mày và nghiêng đầu liếm vào mắt sau đôi tai bần bết của đứa con mình.

"Chúng ta phải tìm ta một nơi định cư mới thôi, Bàn Chân Tro." Chị mèo nhí thể tiếp tục còn nhỏ nhẹ hơn nữa. "Hoa Sớm cần được ăn và nghỉ ngơi. Những đứa con của cô ấy sắp chào đời rồi. Cô ấy cần phải khỏe mạnh mới được."

Bóng dáng gầy gò của Bàn Chân Liệt và Ria Độc Nhất xuất hiện khỏi màn đêm.

"Ngài nói đúng, thưa Sao Cao," Bàn Chân Liệt nói. "Có mùi chuột cống ở khắp mọi nơi, và tôi nghĩ là tôi đã tìm được nơi để trú ẩn rồi."

"Dẫn đường đi," Sao Cao ra lệnh, đoạn triệu tập đồng bào mình bằng một cái quật đuôi.

Rất thận trọng, bầy mèo theo Bàn Chân Liệt bước êm qua vùng đất hoang. Ông dẫn họ về phía đường Sầm Rền nổi cao lồi lõm, ánh lửa soi rõ những cái bóng lơ mờ của họ in trên nền quăng đường đá khổng lồ. Một con quái vật lao ầm ầm ở trên đầu họ và mặt đất rung lên. Ngay cả chú mèo con bé nhất bầy cũng cảm nhận được sự cần thiết phải giữ yên lặng, chú ta run bần bật mà không kêu lấy một lời.

"Ở đây này," Bàn Chân Liệt meo, dừng lại bên cạnh một cái hố tròn, cao bằng hai con mèo. Một đường hầm màu đen dẫn xuống lòng đất. Một dòng nước chảy không ngừng trong đó.

"Nước này trong lành đấy," Bàn Chân Liệt nói thêm. "Chúng ta có thể uống được."

"Chúng ta sẽ bị ướt chân suốt ngày đêm!" Bàn Chân Tro phàn nàn.

"Tôi đã vào bên trong rồi," ông mèo đen nói với bà. "Có một chỗ cách xa dòng nước. Ít nhất thì chúng ta có thể an toàn khỏi Hai Chân và bọn quái vật."

Sao Cao tới trước và hếch cằm lên. "Bộ tộc Gió đã phiêu bạt đủ lâu rồi," ông tuyên bố. "Đã gần một mùa trăng kể từ khi bộ tộc Bóng Tối đuổi chúng ta ra khỏi nhà. Thời tiết đang trở lạnh, và mùa lá rụng đã cận kề. Chúng ta không còn lựa chọn nào khác ngoài việc phải ở lại đây."

Bàn Chân Tro nheo mắt lại nhưng không nói lời nào. Im lặng, bà hòa vào bộ tộc mình. Từng mèo một, họ xếp hàng đi vào đường hầm tối tăm.

-----oOo-----

Chương 1: -3

SACHMOI.NET

Tim Lửa rùng mình. Bộ lông màu lửa của chú vẫn còn thừa mềm cho mùa lá xanh – phải vài mùa trắng nữa nó mới đủ dày để chống chọi được với cái lạnh như thế này. Chú cào đôi bàn chân trước trên mặt đất cứng. Cuối cùng, bầu trời cũng sáng dần, bình minh từ từ hé dạng. Nhưng cho dù tứ chi lạnh cóng, chú vẫn không thể nào kìm nén được niềm kiêu hãnh đang rạo rực trong lòng. Sau nhiều mùa trắng là lính nhỏ, cuối cùng chú cũng đã trở thành một chiến binh.

Trong tâm trí, chú nhớ lại chiến thắng ngày hôm qua ở trại bộ tộc Bóng Tối: đôi mắt trợn trạo của Sao Gãy khi tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối vừa lùi vừa tháo chạy, rít rú những lời hăm dọa trước khi lủi vào rừng cây cùng bọn lâu la phản bội của hắn. Cư dân còn lại của bộ tộc Bóng Tối rất biết ơn bộ tộc Sấm đã giúp họ thoát khỏi tên tộc trưởng tàn bạo, và đã hứa cho họ được đi săn hòa bình trong thời gian họ khôi phục lại bộ tộc. Sao Gãy không chỉ gây hỗn loạn cho bộ tộc của chính hắn, mà còn đuổi hết mèo bộ tộc Gió ra khỏi trại, ngay trong lãnh địa của họ. Hắn là một hung thần trong rừng từ trước khi Tim Lửa rời cuộc sống mèo kiểng để gia nhập bộ tộc Sấm.

Nhưng đối với Tim Lửa, còn có một hung thần khác, một bóng đen vẫn lẩn quất trong tâm trí chú: Vuốt Cọp, thủ lĩnh trợ tá của bộ tộc Sấm. Tim Lửa chột rùng mình khi nghĩ đến ông chiến binh vĩ đại của bộ tộc Sấm, mèo đã khùng bố chính lính nhỏ của mình, chân Quạ. Cuối cùng, Tim Lửa và anh bạn thân Văn Xám đã giúp anh lính nhỏ sợ hãi trốn vào trong lãnh địa của Hai Chân ở bên kia vùng cao nguyên. Sau đó, Tim Lửa báo

cáo với bộ tộc mình là chân Qua đã bị bọn bộ tộc Bóng Tối giết hại.

Nếu những gì chân Qua nói về Vuốt Cọp là sự thật, thì tốt nhất hãy để thủ lĩnh bộ tộc Sấm tin rằng lính nhỏ của ông ta đã chết, bởi vì anh lính nhỏ này biết được điều bí mật mà Vuốt Cọp sẵn sàng làm tất cả hòng giấu nhem đi. Chân Qua đã tiết lộ cho Tim Lửa biết rằng vị chiến binh mèo mướp vĩ đại kia đã mưu sát Đuôi Đỏ, cựu thủ lĩnh của bộ tộc Sấm, với tham vọng được trở thành một thủ lĩnh mới... điều mà cuối cùng ông ta đã thực hiện được.

Tim Lửa lắc đầu để xua đi những suy nghĩ đen tối ấy và liếc sang Vằn Xám ngồi sát bên mình. Bộ lông dày màu xám của Vằn Xám dựng đứng lên trước cái lạnh. Tim Lửa chắc chắn cậu ta cũng đang trông ngóng những tia nắng mặt trời đầu tiên, nhưng không nói ra. Truyền thống của bộ tộc yêu cầu phải giữ im lặng trong đêm nay. Đây là đêm thức canh của chúng – cái đêm mà chiến binh mới phải canh giữ bộ tộc và suy ngẫm về cái tên cũng như địa vị mới của mình. Cho đến đêm hôm qua thì Tim Lửa vẫn còn được biết đến với cái tên lính nhỏ là chân Lửa.

Đuôi Cọp là một trong những mèo thức dậy đầu tiên. Tim Lửa có thể nhìn thấy cụ chuyển động trong bóng tối của hang mèo già. Chú liếc về phía hang chiến binh ở đầu kia trắng trổng. Xuyên qua những nhánh cây che chắn hang, chú có thể nhận ra đôi vai rộng của Vuốt Cọp khi lão đang ngủ.

Ở dưới chân Bục Đá, những dải địa y che phủ lối vào hang của Sao Xanh đu đưa, và Tim Lửa nhìn thấy tộc trưởng bộ tộc của mình đang lách mình ra ngoài. Bà dừng lại và ngẩng đầu lên để hít thở không khí. Sau đó, bà lặng lẽ bước nhẹ ra khỏi bóng đổ của Bục Đá, bộ lông dài của bà rực lên màu xám xanh trong ánh bình minh. Mình phải cảnh báo và về Vuốt Cọp, Tim Lửa nghĩ. Sao Xanh đã cùng với những mèo còn lại

trong bộ tộc thương tiếc cho cái chết của Đuôi Đỏ, tin rằng ông ta bị giết trong trận chiến với Tim Cây Sồi, thủ lĩnh bộ tộc Sông. Trước giờ Tim Lửa đã do dự, vì chú biết Vuốt Cọp quan trọng đối với bà như thế nào, nhưng mối nguy hiểm quá lớn. Sao Xanh cần phải biết rằng bộ tộc đang dung túng một kẻ sát mềo máu lạnh.

Vuốt Cọp chui ra khỏi hang chiến binh và gặp Sao Xanh tại bìa trắng trống. Lão to nhỏ điều gì đó với bà, đuôi lão ngoe nguẩy đầy bức bách.

Tim Lửa cố nén lời chào theo bản năng. Bầu trời đang sáng dần, nhưng cho đến lúc mặt trời lên cao khỏi đường chân trời, chú tuyệt đối không dám phá vỡ nghi thức im lặng của mình. Sự mất kiên nhẫn cứ phập phồng trong ngực chú như một con chim bị sập bẫy. Chú phải nói với Sao Xanh càng sớm càng tốt. Nhưng vào lúc này, tất cả những gì chú có thể làm là kính cẩn cúi đầu chào hai vị mềo khi họ đi ngang qua chú.

Ở bên cạnh, Văn Xám huých Tim Lửa một cái và hình mũi chỉ lên trời. Một mảng sáng màu da cam vừa hiện ra ở phía chân trời.

"Thấy bình minh lên mừng quá, phải không hai anh bạn?" Giọng meo trầm của Bão Trắng khiến Tim Lửa ngạc nhiên. Vị chiến binh lông trắng này đến gần hồi nào chú không hay. Cả Tim Lửa và Văn Xám đều đồng loạt gật đầu.

"Được rồi, bây giờ các anh có thể nói được rồi. Nghi lễ thức canh đã chấm dứt." Giọng của Bão Trắng thật hiền từ. Hôm qua ông đã sát cánh chiến đấu cùng Tim Lửa và Văn Xám trong trận chiến với bộ tộc Bóng Tối. Trong mắt ông ánh lên sự tôn trọng mới khi ông nhìn chúng.

"Cảm ơn, Bão Trắng." Tim Lửa meo một cách biết ơn. Chú đứng lên và duỗi thẳng từng cái chân tê cứng của mình.

Văn Xám cũng bật dậy. "B-rừ-ừ," anh chàng thốt lên, lắc mình đã rũ bỏ cái lạnh ra khỏi lông. "Mình tưởng mặt trời sẽ không bao giờ mọc lên nữa chứ!"

Một giọng khinh miệt phát ra từ phía ngoài hang lính nhỏ. "Coi chiến binh vĩ đại nói kìa!"

Đó là chân Cát, bộ lông màu cam nhạt của cô nàng xù lên hằn học. Chân Bụi đang ngồi kế bên cô ta. Với bộ lông mướt sẫm màu, trông nó hết như cái bóng của chân Cát. Nó ưỡn ngực lên một cách trịnh trọng và móc mĩa. "Tôi thật ngạc nhiên là những anh hùng như vậy mà cũng cảm thấy lạnh!" Chân Cát kêu rừ rừ khoái chí.

Bão Trắng thấy cho bọn chúng một cái nhìn nghiêm khắc. "Đi kiếm thứ gì ăn rồi nghỉ ngơi đi," ông ra lệnh cho Tim Lửa và Văn Xám. Vị chiến binh già quay đi và bước tới hang lính nhỏ. "Lại đây, hai trò," ông nói với chân Cát và chân Bụi. "Đến giờ huấn luyện rồi."

"Mình vái cho ông ấy sẽ bắt chúng truy đuổi sóc xanh suốt ngày!" Văn Xám nói khế với Tim Lửa khi chúng hướng về góc rừng, nơi vẫn còn lại vài mẩu mồi tươi từ tối hôm qua.

"Nhưng làm gì có sóc xanh," Tim Lửa meo, nghi nghi hoặc hoặc.

"Chính xác," đôi mắt hổ phách của Văn Xám sáng long lanh.

"Cậu không thể trách chúng được. Chúng nó đã bắt đầu huấn luyện trước tội mình mà," Tim Lửa từ tốn chỉ ra. "Nếu chúng chiến đấu trong trận hôm qua, thì chắc hẳn chúng cũng đã trở thành chiến binh rồi."

"Có thể," Văn Xám nhún vai. "Hãy, coi này!" Chúng đã đến đồng mồi tươi. "Mỗi đứa một con chuột, còn con chim mai hoa thì chia đôi."

Hai anh bạn nhận lấy bữa ăn của mình xong và nhìn nhau. Mắt Văn Xám thỉnh thoảng sáng rực lên sung sướng. "Tội mình đem ra hang chiến binh ăn đi," cậu ta meo.

"Ừ, mình cũng nghĩ vậy", Tim Lửa rừ và bước theo bạn đến đám cây tầm ma, nơi chúng thường thấy Bão Trắng, Vuốt Cọp và những chiến binh khác chia mỗi tươi.

"Thế nào?" Văn Xám hỏi, nuốt ực miếng cuối cùng. "Mình không biết cậu thì sao chứ mình nghĩ có thể ngủ cả nửa mùa trăng ấy chứ."

"Mình cũng vậy," Tim Lửa đồng ý.

Hai người bạn đứng dậy và đi về phía hang chiến binh. Tim Lửa thò đầu qua những nhánh cây thấp. Long Chuột và Đuôi Dài vẫn còn ngủ say ở đầu hang đằng kia.

Chú lách vào trong và tìm thấy một đám rêu ở rìa hang. Mùi của nó cho chú biết chỗ này chưa có chiến binh nào dùng để ngủ. Văn Xám nằm bên cạnh chú.

Tim Lửa lắng nghe tiếng thở đều đều của Văn Xám xoải ra thành tiếng ngáy dài hơi, bị nghẹt lại. Tim Lửa cũng mệt không kém bạn, nhưng chú cứ nhấp nhòm mong nói với Sao Xanh. Từ chỗ nằm, đầu áp sát mặt đất, chú có thể trông thấy lối vào trại. Chú nhìn tròn tròn ra đó, đợi tộc trưởng trở về, nhưng mắt chú dần dần khép lại và chú trôi vào giấc ngủ.

Tim Lửa có thể nghe thấy tiếng gầm rú xung quanh mình, giống như tiếng gió hú qua cành cây cao. Mùi cay nồng của đường Sấm Rền làm mũi chú nhức nhối, trộn lẫn với một mùi mới, hăng gắt hơn và khủng khiếp hơn. *Cháy!* Những ngọn lửa lan khắp bầu trời đen, ném những xỉ than cháy rực lên màn đêm không trăng sao. Trước sự sửng sốt của Tim Lửa, những bóng mèo rón rén ở phía trước ngọn lửa. Tại sao họ lại không bỏ chạy?

Một mèo trong số họ dừng lại và nhìn thẳng vào Tim Lửa. Đôi mắt ban đêm của ông loe lóe trong bóng tối và khi ông nhấc chiếc đuôi dài và thẳng của mình lên, trông tựa như chào Tim Lửa.

Tim Lửa run rẩy khi trong đầu chú bỗng nảy bật lên những lời mà Lá Đốm, cô mèo lang y trước đây của bộ tộc Sấm, nói với chú trước khi chết. "Lửa sẽ cứu sống bộ tộc!" Liệu điều đó có liên quan gì đến đoàn mèo lạ không sợ lửa này không?

"Dậy, Tim Lửa!"

Tim Lửa ngẩng phắt đầu lên, giật mình thoát ra khỏi cơn mơ bởi tiếng Vuốt Cọp ngao.

"Anh đã nói mơ trong khi ngủ!"

Vẫn còn run lẩy bẩy, Tim Lửa ngồi dậy và lắc mạnh đầu. "Vâng, thưa Vuốt Cọp." Chợt, chú cảm thấy nhói lên hoảng hốt, tự hỏi không biết mình có nói to lên những lời của Lá Đốm hay không. Trước đây chú vẫn hay mơ như thế này – những giấc mơ sống động đến nỗi mà chú có thể nắm được chúng, và những giấc mơ ấy sau này trở thành sự thật. Đương nhiên, Tim Lửa không muốn Vuốt Cọp nghi ngờ chú có quyền năng mà bộ tộc Sao thường chỉ ban cho những mèo lang y.

Ánh trăng chệch qua bức tường lá của hang. Tim Lửa nhận ra hình như mình đã ngủ suốt cả ngày rồi.

"Anh và Văn Xám sẽ vào đội tuần tra buổi tối," Vuốt Cọp nói với chú. "Nhanh lên!" Lão mèo mướp màu nâu đậm quay đi và hùng dũng bước khỏi hang.

Tim Lửa thả lỏng cho lông vai của mình dịu xuống. Rõ ràng Vuốt Cọp không nghi ngờ điều gì bất thường về giấc mơ của chú. Nhưng trong khi bí mật của Tim Lửa vẫn còn là bí mật,

chú quyết tâm sẽ nói ra sự thật về vai trò của Vuốt Cọp trong cái chết của Đuôi Đỏ.

Tim Lửa liếm mép. Vằn Xám nằm bên cạnh chú, đang liếm lông. Chúng vừa chia nhau một bữa ăn bên cạnh trảng trống của trại. Mặt trời đã lặn và Tim Lửa có thể nhìn thấy trăng gần như tròn, lấp lánh trên bầu trời quang đãng, lạnh lẽo. Những ngày vừa qua thật bận rộn. Dường như mỗi lần chúng đặt lưng xuống nghỉ ngơi và Vuốt Cọp lại cử chúng đi tuần tra hoặc đi săn. Tim Lửa luôn ở trong trạng thái đề phòng tìm kiếm cơ hội nói chuyện riêng với Sao Xanh, nhưng xem ra, trong khi chú bận bịu với những nhiệm vụ Vuốt Cọp giao thì tộc trưởng bộ tộc Sấm lúc nào cũng có trợ thủ đi cùng.

Tim Lửa bắt đầu rửa ráy chân trước, mắt chú đảo khắp trại, hy vọng tìm được Sao Xanh.

"Cậu đang tìm gì vậy?" Vằn Xám meo qua cái lưỡi quét đầy lông.

"Sao Xanh." Tim Lửa đáp, hạ chân trước xuống.

"Chi vậy?" Vằn Xám ngừng rửa và ngược lên nhìn bạn. "Cậu cứ dán mắt vào bà kể từ đêm thức canh của tụi mình. Cậu đang dự định làm gì vậy?"

"Mình phải cho bà biết chân Quạ đang ở đâu, và cảnh báo bà về Vuốt Cọp." Tim Lửa meo.

"Cậu đã hứa với chân Quạ là sẽ nói với họ rằng nó đã chết rồi mà!" Vằn Xám tỏ vẻ ngạc nhiên.

"Mình chỉ hứa sẽ nói vậy với Vuốt Cọp thôi. Sao Xanh cần phải biết toàn bộ câu chuyện, bà cần phải biết trợ thủ của bà dám làm gì."

Văn Xám hạ giọng khẩn cấp. "Nhưng tội mình mới chỉ nghe chân Quạ nói Vuốt Cọp giết Đuôi Đỏ."

"Cậu không tin nó sao?" Tim Lửa không khỏi sốc trước vẻ hoài nghi của bạn mình.

"Nghe này, nếu Vuốt Cọp nói dối về việc giết Tim Cây Sồi để trả thù cho cái chết của Đuôi Đỏ, thì việc đó có nghĩa là Đuôi Đỏ hẳn đã tự tay giết Tim Cây Sồi. Mình không thể nào tin Đuôi Đỏ lại cố ý giết thủ lĩnh của bộ tộc khác trong chiến trận. Như thế trái với luật chiến binh – chúng ta chiến đấu để chứng tỏ sức mạnh và để bảo vệ lãnh thổ của chúng ta, không phải để giết chóc lẫn nhau."

"Nhưng mình không cố buộc tội Đuôi Đỏ!" Tim Lửa phản đối. "Vuốt Cọp chính là vấn đề." Đuôi Đỏ là thủ lĩnh bộ tộc Sấm trước Vuốt Cọp. Tim Lửa chưa từng gặp ông, nhưng chú biết ông được tất cả mèo trong bộ tộc kính trọng.

Văn Xám lảng tránh ánh mắt của Tim Lửa. "Điều cậu nói có liên quan đến danh dự của Đuôi Đỏ. Không mèo nào khác có vấn đề với Vuốt Cọp cả. Chỉ mỗi chân Quạ là sợ ông ta thôi."

Một cái rùng mình bất an chạy dọc xương sống Tim Lửa. "Vậy cậu cho rằng chân Quạ đã dựng chuyện vì nó không thuận với mèo bảo trợ của nó?" Chú hờ hững meo.

"Không," Văn Xám lầm bầm. "Mình chỉ nghĩ là tội mình nên cần thận."

Tim Lửa nhìn vào đôi mắt lo âu của bạn và bắt đầu suy ngẫm. Chú nhận thấy Văn Xám cũng có lý – chúng mới chỉ là chiến binh có vài ngày, vậy nên, chúng không có vị thế để buộc tội ông chiến binh kỳ cựu nhất của bộ tộc.

"Thôi được rồi," cuối cùng Tim Lửa meo. "Cậu có thể đứng ngoài vụ này." Một cảm giác sầu muộn chọt nhói lên nơi bụng

chú khi Văn Xám gật đầu và quay lại rửa ráy tiếp. Tim Lửa tin là Văn Xám sai khi nghĩ rằng chỉ có chân Quạ mới gặp vấn đề với Vuốt Cọp. Linh tính khiến Tim Lửa có linh cảm rằng thủ lĩnh của bộ tộc Sấm không đáng được tin cậy. Chú phải chia sẻ sự ngờ vực của mình với Sao Xanh, vì sự an toàn của bà và sự an nguy của bộ tộc.

Một khối lông xám hiện ra ở phía kia trắng trổng cho Tim Lửa biết là Sao Xanh vừa ra khỏi hang của bà – một mình. Chú dợm đứng dậy, nhưng tộc trưởng bộ tộc Sấm đã nhảy thẳng lên Bục Đá và cất tiếng gọi bộ tộc. Tim Lửa quất mạnh đuôi một cách thiếu kiên nhẫn.

Đôi tai của Văn Xám vểnh lên phẩn khích khi nghe tiếng Sao Xanh gọi. "Có nghi lễ đặt tên chẳng?" Cậu meo. "Chắc là Đuôi Dài nhận lính nhỏ đầu tiên của mình. Anh ta cứ nói bóng gió suốt mấy ngày hôm nay rồi." Cậu phóng ra để hòa với những con mèo đang tụ tập ở bên rìa trắng trổng, và, vẫn nhộn nhạo bức bối, Tim Lửa lững thững đi theo.

Một chú mèo con màu trắng đen bước vào trắng trổng. Những đệm chân của nó không phát một tiếng động nào trên nền đất cứng. Nó bước về phía Bục Đá với đôi mắt xanh nhạt sụp xuống, và Tim Lửa hầu như mong thấy nó run rẩy – có cái gì đó trên đôi vai xuôi xị của tên mèo con này khiến nó trông có vẻ quá bé và quá rụt rè để trở thành lính nhỏ. Đuôi Dài sẽ chẳng ấn tượng đâu! Tim Lửa nghĩ, nhớ lại vẻ khinh miệt của Đuôi Dài khi Tim Lửa mới chân ướt chân ráo đến trại. Gã chiến binh này đã nhạo báng chú vào ngày đầu tiên chú đến với bộ tộc, miệt thị cái nguồn gốc mèo kiểng của chú. Tim Lửa đã không thích hẳn kể từ bấy đến giờ.

"Từ ngày này trở đi," Sao Xanh meo và nhìn thẳng xuống tên mèo con, "cho đến khi cậu ta được phong danh chiến binh, cậu lính nhỏ này sẽ được gọi là chân Lẹ."

Chẳng thấy một tia quyết tâm nào trong mắt của thằng nhóc trắng đen khi nó ngược nhìn tộc trưởng. Thay vào đó, đôi mắt màu hổ phách của nó mở căng lên sợ sệt.

Tim Lửa quay mặt đi khi Đuôi Dài bước đến bên lính nhỏ của anh ta.

Sao Xanh lại nói. "Đuôi Dài, anh đã là lính nhỏ của Vằn Đen. Ông ấy đã dạy dỗ anh rất tốt, để rồi anh đã trở thành một chiến binh trung thành và dũng mãnh. Ta hy vọng anh sẽ truyền đạt vài trong số những phẩm chất ấy cho chân Lẹ."

Tim Lửa dò tìm nét khinh bỉ trong vẻ mặt của Đuôi Dài khi anh ta nhìn chân Lẹ. Nhưng đôi mắt của anh chiến binh dịu dàng đón nhận ánh nhìn của tên lính nhỏ mới, và thật nhẹ nhàng, hai mèo bộ tộc chạm mũi vào nhau. "Tốt, trò sẽ giỏi ngay mà," Đuôi Dài lần bầm khích lệ. Tim Lửa chưa chát nghĩ. *Phải, chỉ tại nó sinh ra trong bộ tộc. Chứ gặp mình thì, Đuôi Dài chắc chắn đã không tiếp đón mình như vậy.* Chú liếc quanh những mèo còn lại trong bộ tộc, chợt cảm thấy oán giận khi họ reo hò chúc mừng tên lính nhỏ mới.

"Có chuyện gì với cậu vậy?" Vằn Xám thì thào. "Một ngày nào đó sẽ tới phiên tội mình"

Tim Lửa gật đầu, thốt nhiên cảm thấy phẫn chấn với ý nghĩ có lính nhỏ của riêng mình, và xua đi sự oán giận. Bây giờ chú đã là một phần của bộ tộc Sấm, hà có gì phải giận hờn?

Đêm tiếp theo, trăng tròn vành vạnh. Tim Lửa biết lẽ ra mình phải nóng lòng muốn tham dự cuộc Tụ Họp đầu tiên với tư cách là một chiến binh thực thụ, nhưng chú lại cứ thắc thỏm tìm cơ hội để nói cho Sao Xanh biết tất cả những gì chú biết về Vuốt Cọp. Cái ý nghĩ đó cứ như một hòn đá lạnh ngắt nằm trong bụng chú.

"Cậu bị giun ngoáy hay sao vậy?" Văn Xám meo bên cạnh chú.
"Cậu cứ mang một bộ mặt quái dị hoài!"

Tim Lửa nhìn bạn, ước gì có thể thổ lộ tâm tình với nó nhưng chú đã hứa để Văn Xám đứng ngoài chuyện này. "Mình ổn," chú meo. "Đi, mình nghe tiếng Sao Xanh gọi kìa."

Hai chàng mèo chạy ra chỗ nhóm mèo đã tập hợp ở trảng trống. Sao Xanh nghiêng đầu tỏ ý đón nhận sự xuất hiện của chúng. Rồi bà quay đầu, dẫn đoàn mèo ra khỏi trại.

Tim Lửa dừng lại trong khi những mèo khác chen ngang qua chú, lên quãng đường dốc dẫn tới khu rừng phía trên. Có thể trong chuyến đi này chú sẽ có dịp nói chuyện với Sao Xanh, và chú muốn sắp xếp lại những suy nghĩ của mình.

"Cậu có đi không?" Giọng của Văn Xám gọi xuống.

"Có!" Tim Lửa dòn đôi chân mạnh mẽ của mình để lấy đà và bắt đầu nhảy từ tảng đá này sang tảng

-----oOo-----

Chương 2

SACHMOI.NET

Sao Xanh dừng lại bên kia trảng trống, với các thành viên bộ tộc dàn hàng bên cạnh bà. Một vài mèo bộ tộc Sông và bộ tộc Bóng Tối quay lại và tỏ ý nhận thấy sự hiện diện của họ.

"Cậu biến biệt đi đâu vậy?" Văn Xám xuất hiện sát bên vai Tim Lửa.

Tim Lửa lắc đầu. "Không có gì." Chú vẫn còn thấy ngại ngùng và bối rối về cuộc nói chuyện với Sao Xanh, và cảm thấy mừng khi Văn Xám không nài ép chú nói mà chỉ quay đầu ngoác quanh trảng trống.

"Ê, coi kìa," Văn Xám meo. "Những mèo bộ tộc Bóng Tối trông khỏe mạnh hơn mình tưởng. Dẫu sao thì Sao Gãy cũng đã để họ suýt chết đói mà."

Tim Lửa nhìn theo ánh mắt của cậu ta tới một chiến binh bộ tộc Bóng Tối béo mướt. "Ừ phải," chú đồng ý, ngạc nhiên.

"Nên nhớ kỹ là chúng ta đã chiến đấu giùm cho họ phần lớn!" Văn Xám giễu cợt.

Tiếng rừ khoái chí của Tim Lửa bị Bảo Trắng cắt ngang. "Những mèo bộ tộc Bóng Tối đã chiến đấu kiên cường như khôi phục lại bộ tộc của họ," ông nghiêm khắc meo, đoạn bước tới một nhóm chiến binh đang tụ tập dưới một trong những cây sồi vĩ đại.

"Chà!" Văn Xám thốt lên với một cái liếc mắt ra điều tội lỗi với Tim Lửa.

Những chiến binh trẻ an vị ở rìa trắng trống. Tim Lửa có thể dễ dàng nhận ra lính nhỏ từ các bộ tộc khác – lông chúng trông mềm như lông mèo con, khuôn mặt tròn trĩnh, và tứ chi bụi bặm, lông ngóng.

Hai chiến binh tiến lại gần Văn Xám và Tim Lửa. Một chú lính nhỏ màu nâu sẫm, bé loắt choắt, lật đật bám theo họ như hình với bóng. Tim Lửa nhận ra tên mèo mướp lông xám của bộ tộc Bóng Tối, nhưng không nhận ra gã mèo lông đen như màu khói đi chung với anh ta.

"Chào!" Tên mèo xám lên tiếng.

"Chào, Bàn Chân Ướt," Tim Lửa đáp lễ. Chú liếc sang tên mèo nâu sẫm.

Bàn Chân Ướt giới thiệu. "Đây là Vuốt Đen của bộ tộc Sông."

Văn Xám và Tim Lửa gật đầu chào. Chú lính nhỏ rụt rè bước tới.

"Và đây là lính nhỏ của tôi, chân Cây Sồi." Bàn Chân Ướt meo thêm.

Chân Cây Sồi ngược lên nhìn Tim Lửa với đôi mắt mở thao láo, vẻ sợ sệt.

"Ch-chào, Tim Lửa," cu cậu meo. Tim Lửa gật đầu chào cậu bé.

"Tôi nghe nói Sao Xanh đã phong các anh làm chiến binh sau cuộc chiến," Bàn Chân Ướt meo. "Xin chúc mừng! Chắc hẳn là một đêm gác canh lạnh lắm nhỉ."

"Đúng vậy." Văn Xám đồng tình.

"Ai kia?" Tim Lửa bỗng thốt lên. Một bà mèo mượt mà có bộ lông lốm đốm nâu chột khiến chú lưu ý. Bà ta đang nói chuyện với Vuốt Cọp bên cạnh Tảng Đá Lớn, dựng sừng sững ở ngay trung tâm trảng trống.

"Đó là Long Báo Đốm, thủ lĩnh của chúng tôi," chiến binh bộ tộc Sông ngao.

Long của Tim Lửa chột cứng lại khi chú nghĩ về cựu thủ lĩnh của bộ tộc Sông, Tim Cây Sồi, và về việc ông ta đã chết như thế nào trong trận chiến với bộ tộc Sấm. Chú được cứu cho khỏi phải nói gì nữa bởi vì Sao Xanh đang nhảy lên đỉnh Tảng Đá Lớn để khai mạc cuộc họp. Hai mèo khác cùng lên với bà, và một trong số họ, một lão mèo già đen, vất tiếng gọi tất cả mèo tập hợp bên dưới Tảng Đá Lớn. Tim Lửa nhận ra lão mèo đen đó, và không thể che giấu được sự ngạc nhiên. Chẳng lẽ Da Đêm đã trở thành tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối kể từ khi sao Gãy tháo chạy hay sao?

Khi hết thấy những con mèo đã quay quần ở phía trước Tảng Đá Lớn, Sao Xanh nói. "Bộ tộc Sấm đem đến cuộc Tụ Họp này mèo lang y mới của mình, Nanh Vàng," bà trịnh trọng tuyên bố. Bà dừng lại trong khi mọi con mắt đổ dồn vào bà mèo già có bộ lông dày và cái mõm dẹt. Tim Lửa để ý đôi hông của bà nhúc nhích trên nền đất cứng. Hồi mới là lính nhỏ, chú đã mất gần một mùa trăng để chăm sóc cho bà mèo này hồi phục sức khỏe sau khi bà đến trại của bộ tộc Sấm. Bây giờ chú có thể khẳng định, căn cứ vào cách lỗ tai phải của bà giật giật, là bà không cảm thấy thoải mái trước những ánh nhìn sấm soi của các bộ tộc khác. Nanh Vàng đã từng là mèo lang y của bộ tộc Bóng Tối, trong khi mèo gần như không bao giờ rời một bộ tộc này để gia nhập một bộ tộc khác. Bà thông thả nhìn khắp xung quanh đám đông cho đến khi bà chạm phải ánh mắt của Mũi Ướt, mèo lang y mới của bộ tộc Bóng Tối. Có một quãng dừng ngắn; rồi họ trao nhau một cái gật đầu tôn trọng. Tai của Nanh Vàng thẳng ra và Tim Lửa nhẹ cả người.

Sao Xanh lại nói nữa. "Chúng tôi cũng mang đến đây hai chiến binh mới – Tim Lửa và Văn Xám."

Tim Lửa ngẩng cao đầu lên, nhưng khi cảm thấy tất cả các cặp mắt hướng về mình, thì cảm giác ngượng ngùng bỗng nổi lên khiến cho đuôi chú quẫy nhẹ một cách hồi hộp.

Da Đêm bước tới trước, vượt qua Sao Xanh để ra đứng chỗ cao nhất của Tầng Đá Lớn. "Ta, Da Đêm, vừa mới đảm nhận cương vị tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối," lão ta thông báo. "Tộc trưởng trước đây của chúng tôi, Sao Gãy, đã phá luật chiến binh và chúng tôi đã buộc phải đuổi ông ta đi."

"Không hề nhắc tới việc chúng ta đã giúp họ," Văn Xám thì thầm với Tim Lửa.

Da Đêm tiếp tục. "Những tâm linh của tổ tiên chúng tôi đã nói chuyện với Mũi Ướt và đã chọn ta làm tộc trưởng. Ta chưa đi đến Miệng Mẹ để nhận chín mạng mà bộ tộc Sao ban cho, nhưng ta sẽ thực hiện chuyến đi này vào tối mai khi trăng vẫn còn tròn. Sau đêm lễ vọng của ta ở Tầng Đá Mặt Trăng, ta sẽ được biết đến là Sao Đêm."

"Bây giờ Sao Gãy ở đâu?" Một giọng meo từ đám đông vọng lên. Đó là Long Tuyết, bà mèo trắng của bộ tộc Sấm.

"Ta nghĩ chúng tôi có thể đảm bảo rằng hắc đã rời khỏi khu rừng, cùng với những chiến binh bị trục xuất khác của hắc. Hắc biết là sẽ rất nguy hiểm nếu cố quay trở lại." Da Đêm trả lời.

"Tôi hy vọng là vậy," Tim Lửa nghe Long Tuyết nói nhỏ với mèo láng giềng của mình, một bà mèo nâu béo phục phịch.

Tộc trưởng bộ tộc Sông, Sao Xoắn, bước lên phía trước. "Chúng tôi hãy hy vọng Sao Gãy biết thân biết phận mà rời

khỏi khu rừng mãi mãi. Lòng tham muốn chiếm đoạt lãnh thổ của hắn đã đe dọa tất cả chúng ta."

Sao Xoắn đợi cho những tiếng ngao đồng tình lắng xuống rồi tiếp tục. "Trong khi Sao Gãy là tộc trưởng của bộ tộc Bóng Tối, tôi đã cho phép hắn săn mồi trên sông của chúng tôi. Nhưng bây giờ bộ tộc Bóng Tối đã có tộc trưởng mới, và sự thỏa thuận này không còn hiệu lực nữa. Mồi trên sông của chúng tôi chỉ thuộc về bộ tộc Sông thôi."

Tiếng reo mừng chiến thắng vang lên từ phía những mèo bộ tộc Sông khác, nhưng Tim Lửa cảnh giác nhìn lông của Da Đêm dựng lên tua tủa.

Da Đêm cất cao giọng. "Bộ tộc Bóng Tối vẫn có những nhu cầu y hệt như lúc còn nằm dưới sự thống lĩnh cả Sao Gãy. Chúng tôi có nhiều miệng ăn để nuôi, Sao Xoắn. Ngài đã thỏa thuận với toàn thể bộ tộc Bóng Tối rồi!"

Sao Xoắn đứng phắt dậy và quay sang đối mặt với Da Đêm. Ông ta ép sát hai tai xuống và rít rú, những con mèo bên dưới im re.

Sao Xanh lập tức bước tới chắn ngang giữa hai vị tộc trưởng. "Bộ tộc Bóng Tối gần đây đã chịu nhiều thương vong," bà nhỏ nhẹ meo. "Với ít miệng ăn để nuôi hơn, Da Đêm, liệu ngài có thật sự cần đến cá của bộ tộc Sông?"

Sao Xoắn lại gầm rú, nhưng Da Đêm trợn mắt nhìn lại ông ta không nao núng.

Sao Xanh nói nữa, lần này có ý ép buộc hơn. "Các vị vừa mới đuổi tộc trưởng và một số chiến binh hùng mạnh nhất của các vị đi! Và Sao Gãy đã đi ngược lại luật chiến binh khi hắn dồn ép Sao Xoắn phải đồng ý chia sẻ dòng sông."

Tim Lửa nuốt nước bọt căng thẳng khi chú để ý thấy Da Đêm giương móng vuốt ra, nhưng Sao Xanh không hề chớp mắt. Ánh mắt xanh lạnh lùng của bà nhoang nhoáng, phản chiếu ánh trắng khi bà ngao. "Nên nhớ là ông chưa nhận được chín mạng từ bộ tộc Sao. Ông có quá tự tin là ông có thể đáp ứng được yêu cầu này hay không?"

Tim Lửa căng người ra khi chú cảm thấy những bộ lông dựng lên xung quanh mình. Tất cả đám đông đang chờ lời đáp của Da Đêm.

Da Đêm điên giận nhìn đi chỗ khác. Đuôi gã vụt từ bên này sang bên kia nhưng không meo lời nào.

Sao Xanh đã thắng. Giọng bà nhẹ ru. "Tất cả chúng ta đều biết bộ tộc Bóng Tối đã chịu nhiều tổn thất trong những mùa trắng qua," bà meo. "Bộ tộc Sấm đã đồng ý để các vị sẵn hòa bình cho đến khi các vị có thời gian để khôi phục lại bộ tộc của mình." Bà quay sang nhìn Sao Xoắn. "Và tôi chắc là Sao Xoắn đã đồng ý bày tỏ sự tôn trọng tương tự như thế với các vị."

Sao Xoắn khép mắt lại và gật đầu. "Nhưng chỉ với điều kiện là bộ tộc Bóng Tối không được để lại mùi trên lãnh thổ của chúng tôi," ông ta ngao.

Tim Lửa thả lỏng người, để cho lông nằm sát xuống vai trở lại. Vì chú đã biết chiến đấu trên chiến trường thật sự là như thế nào, cho nên chú càng cảm phục lòng can đảm của tộc trưởng mình hơn khi bà thách thức hai chiến binh vĩ đại kia.

Những tiếng rừ rừ nhẹ nhõm và đồng tình phát ra từ đám đông khi sự căng thẳng trên Tảng Đá Lớn thành linh diệu xuống.

"Ngài sẽ không ngửi thấy mùi của chúng tôi nữa đâu, Sao Xoắn." Da Đêm meo. "Sao Xanh nói đúng – chúng tôi không cần đến cá của ngài. Dầu sao chúng tôi đã có vùng cao

nguyên để săn bắt, bởi vì bộ tộc Gió đã rời bỏ lãnh thổ của họ rồi."

Sao Xoắn nhìn Da Đêm, mắt ông ta quắc lên. "Đúng thế," ông ta tán thành. "Điều này có nghĩa là có thêm môi cho tất cả chúng ta."

Sao Xanh ngẩng phắt đầu lên. "Không được! Bộ tộc Gió phải trở về!"

Sao Xoắn và Da Đêm nhìn bà tộc trưởng bộ tộc Sấm. "Tại sao?" Sao Xoắn hỏi.

"Nếu chúng ta chia sẻ vùng đất săn của bộ tộc gió, điều đó có nghĩa là sẽ có thêm thức ăn cho tất cả lũ trẻ của chúng ta!" Da Đêm chỉ ra.

"Khu rừng cần có bốn bộ tộc," Sao Xanh quả quyết. "Cũng giống như chúng ta có Bốn Cây Sồi, và bốn mùa, bộ tộc Sao đã ban cho chúng ta bốn bộ tộc. Chúng ta phải tìm ra bộ tộc Gió càng sớm càng tốt và đem họ trở về nhà."

Nhóm mèo bộ tộc Sấm cất cao giọng ủng hộ tộc trưởng của mình, nhưng tiếng ngao nóng nảy của Sao Xoắn liền lấn át tiếng của họ. "Lập luận của bà thật yếu, Sao Xanh. Chúng ta có thật sự cần bốn mùa hay không? Bà không thích sống mà không có mùa lá trụi cùng cái đói và cái rét nó mang đến sao?"

Sao Xanh bình tĩnh nhìn các chiến binh bên cạnh bà. "Bộ tộc Sao ban cho chúng ta mùa lá trụi để cho đất đai hồi phục và chuẩn bị cho mùa lá non. Khu rừng này, và vùng cao nguyên đã cư mang bốn bộ tộc từ bao đời nay. Chúng ta không thể tùy tiện thách thức bộ tộc Sao."

Lông Báo Đốm, thủ lĩnh của bộ tộc Sông, cất tiếng. "Tại sao chúng ta phải chịu đói vì lợi ích của một bộ tộc mà thậm chí không thể bảo vệ được chính lãnh địa của mình?" Bà ta ngao.

"Sao Xanh nói đúng! Bộ tộc Gió phải trở về!" Vuốt Cọp đập lại, và vươn thẳng người lên để có thể nhìn hẳn xuống những mèo khác xung quanh ông.

Sao Xanh lại nói. "Sao Xoắn," bà meo, quay sang tộc trưởng bộ tộc Sông. "Vùng đất săn của bộ tộc Sông vốn được biết là rất trù phú. Ngài có con sông và tất cả cá trong đó. Tại sao ngài lại cần thêm mèo?" Sao Xoắn nhìn đi chỗ khác và không trả lời. Tim Lửa để ý thấy bộ tộc Sông xì xào bàn tán với nhau một cách lo lắng. Chú tự hỏi tại sao câu hỏi của Sao Xanh, lại khiến cho lông của họ xù gợn lên.

"Còn Da Đêm," Sao Xanh tiếp, "Chính Sao Gãy đã đuổi bộ tộc gió ra khỏi nhà của họ." Bà mèo có đôi vai rộng ngừng lời. "Đó là lý do bộ tộc Sấm đã giúp đỡ các bị truất phế ông ta."

Tim Lửa nheo mắt lại. Chú biết Sao Xanh vừa nhắc khéo Da Đêm về món nợ mà ông ta còn mang với bộ tộc Sấm.

Tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối hí p rập mắt lại. Sau một quãng yên lặng dài như cả thế kỷ, Da Đêm mở to mắt ra và meo, "Được lắm, Sao Xanh. Chúng tôi sẽ cho phép bộ tộc Gió trở về." Tim Lửa thấy Sao Xoắn quay đầu đi rất giận dữ, đôi mắt ông ta nhúu lại.

Sao Xanh gật đầu. "Hai chúng tôi đã đồng ý, Sao Xoắn à," bà meo. "Bộ tộc Gió phải được tìm thấy và phải được đưa trở về. Cho đến lúc đó, không bộ tộc nào được săn mèo trên lãnh địa của họ."

Cuộc Tụ Hạp bắt đầu giải tán khi những con mèo chuẩn bị trở về trại của họ. Tim Lửa ngồi yên tại chỗ một lúc, theo dõi những tộc trưởng trên Tầng Đá Lớn. Sao Xanh chạm mũi với Sao Xoắn và nhảy xuống nền đất rừng. Trên tầng đá, Sao Xoắn quay sang Da Đêm. Có điều gì đó trong ánh nhìn giữa họ khiến cho lông Tim Lửa dựng lên. Lẽ nào Sao Xanh không nhận được chút ủng hộ nào của Da Đêm? Tim Lửa vội nhìn

quanh. Chú dám khẳng định từ vẻ giận dữ trong đôi mắt của Vuốt Cọp rằng thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Sấm cũng không bỏ lỡ những ánh mắt trao nhau ấy.

Trong lần này, Tim Lửa chia sẻ mối lưu tâm với Vuốt Cọp. Đây là một sự thay đổi liên minh giữa các bộ tộc mà chú không ngờ tới. Sau vụ mạo hiểm giúp đỡ bộ tộc Bóng Tối đuổi Sao Gãy đi của bộ tộc Sấm, bây giờ họ có thể ủng hộ bộ tộc Sông như thế nào đây?

-----oOo-----

Chương 3

SACHMOI.NET

Sao Xanh dẫn đường quây quả trở về trại. Tiếng họ rầm rộ trở về đánh thức những mèo ở lại trại. Khi đoàn mèo ủa vào lối mòn giữa hàng cây kim tước, những thân hình còn ngái ngủ bắt đầu ló ra khỏi hang của họ.

"Có tin gì mới không?" Đuôi Cộc la to.

"Bộ tộc Bóng Tối có tới không?" Da Cây Liễu hỏi.

"Có," Sao Xanh từ tốn trả lời. Bà đi lướt qua Da Cây Liễu và nhảy lên Bực Đá. Không cần đến nghi thức kêu gọi ra họp bộ tộc – những con mèo đã tụ tập bên dưới Bực Đá rồi. Vuốt Cọp nhảy lên đứng kế bên bà.

"Đêm nay có rất nhiều căng thẳng giữa các bộ tộc," Sao Xanh nêu bật. "Và ta bắt đầu nhận thấy có sự câu kết mới giữa Sao Xoắn và Da Đêm."

Vằn Xám chen vào một khoảng trống chật chội sát bên Tim Lửa. "Họ đang nói gì vậy?" Cậu hỏi. "Mình tưởng là Da Đêm đã đồng ý với Sao Xanh rồi chứ".

"Da Đêm?" giọng già cả khàn khàn của Độc Nhãn vang lên từ phía cuối đám đông.

"Ông ta đã được chỉ định là tộc trưởng mới của bộ tộc Bóng Tối," Sao Xanh giải thích.

"Nhưng tên của hắn... chưa được bộ tộc Sao chấp nhận, phải không?" Độc Nhãn hỏi.

"Ông ta dự định sẽ đi đến Tảng đá Mặt Trăng vào tối mai," Vuốt Cọp nói với bà.

"Không tộc trưởng nào có thể phát ngôn cho bộ tộc mình tại cuộc Tụ Hạp nếu không được sự tán thành của bộ tộc Sao trước đã," Độc Nhãn nói, đủ to cho những mèo khác nghe thấy.

"Ông ta được sự ủng hộ của bộ tộc Bóng Tối, Độc Nhãn à," Sao Xanh trả lời, gật đầu với bà mèo già. "Chúng ta không thể bỏ ngoài tai những gì ông ta nói đêm nay." Độc Nhãn cúi kính khịt mũi một cái, và Sao Xanh ngẩng đầu lên để nói với toàn thể bộ tộc. "Tại cuộc Tụ Hạp, ta đã đề nghị chúng ta tìm bộ tộc Gió và mang họ trở về. Nhưng Sao Xoắn và Da Đêm không muốn họ trở về."

"Tuy nhiên, có vẻ như họ không định liên minh, đúng không?" Vằn Xám nói lớn. "Họ có một chút quyền săn mồi trên sông rồi mà."

Tim Lửa quay sang anh bạn. "Bạn không thấy ánh nhìn họ trao nhau lúc cuối cuộc họp à? Cả hai bọn họ đều thèm khát đặt chân lên lãnh địa bộ tộc Gió."

"Nhưng tại sao chứ?" Chân Cát hỏi, cô nàng đang ngồi cạnh mèo bảo trợ của mình, Bão Trắng.

Bão Trắng trả lời cô nàng. "Ta nghi rằng bộ tộc Bóng Tối không yếu như chúng ta nghĩ đâu. Và Da Đêm xem ra có tham vọng hơn bất kỳ mèo nào."

"Nhưng tại sao bộ tộc Sông lại muốn săn trên lãnh thổ của bộ tộc Gió? Bọn chúng vốn luôn béo tốt nhờ vào cá từ dòng sông vô giá của họ cơ mà!" Da Cây Liễu ngao. "Đi xa xôi đến vùng đất cao nguyên chỉ để bắt vài con thỏ bị gió cuốn thôi sao!"

Bà mèo từng một thời xinh đẹp, Đuôi Đốm Xám, nói to bằng giọng khọt khẹt vì tuổi già. "Tại cuộc Tụ Hạp, một số mèo già của bộ tộc Sông đã than thở về việc bọn Hai Chân đang xâm lấn dòng sông của họ."

"Đúng vậy," Lông Tuyết thêm vào. "Họ nói bọn Hai Chân trú ngụ trong những căn chòi ở bên bờ sông, làm kinh động đàn cá. Mèo bộ tộc Sông phải trốn trong các bụi cây và nhìn họ với cái bụng trống trơn!"

Sao Xanh lộ vẻ trầm ngâm. "Từ bây giờ trở đi, chúng ta phải cẩn thận không làm điều gì khiến cho bộ tộc Bóng Tối và bộ tộc Sông xích lại gần nhau hơn. Tất cả hãy đi nghỉ đi. Gió Lốc và chân Bụi, các anh sẽ đi tuần tra lúc bình minh lên."

Một cơn gió lạnh thổi lá khô trên vòm cây phía trên đầu họ kêu xào xạc. Những con mèo, vẫn còn nhỏ to với nhau, bắt đầu tiến về phía hang của họ.

Đây là đêm thứ hai liên tiếp, Tim Lửa nằm mơ. Chú đang đứng trong bóng tối. Tiếng gầm rú và mùi hôi hám của đường Sấm Rền ở kề bên. Tim Lửa cảm thấy mình bị đánh bật và bị lóa mắt vì những con quái vật đang gầm gào chạy ngược chạy xuôi với những cặp mắt sáng choang. Đột nhiên, giữa tiếng ầm ĩ liên tu bất tận đó, Tim Lửa nghe thấy tiếng khóc kinh hoàng của một con mèo con. Tiếng kêu thống thiết ấy xuyên qua cả tiếng gào thét của bọn quái vật.

Tim Lửa giật mình tỉnh giấc. Trong thoáng chốc chú nghĩ là tiếng khóc đã đánh thức mình dậy. Nhưng chỉ có âm thanh duy nhất là tiếng ngáy đứt quãng của những chiến binh đang ngủ bên cạnh chú. Một tiếng gừ vang lên từ đâu đó gần giữa hang. Nghe tựa như tiếng của Vuốt Cọp. Tim Lửa cảm thấy bất an đến nỗi không ngủ lại được, nên chú lặng lẽ lẻn ra khỏi hang.

Bên ngoài trời tối thui, những vì sao lấp lánh trên bầu trời đen cho chú biết là còn lâu mới đến bình minh. Với tiếng thét của con mèo con vẫn ong óng trong đầu, Tim Lửa thơ thẩn đi đến nhà trẻ, đôi tai dựng đứng. Chú có thể nghe thấy tiếng những bước chân ở bên kia bức tường trại. Chú hít không khí. Đó là Vằn Đen và Đuôi Dài. Tim Lửa nhận ra mùi của họ khi họ đang canh gác lãnh thổ bộ tộc Sấm.

Vẻ bình yên của trại đang ngủ xoa dịu Tim Lửa. Mỗi mèo chắc hẳn đều có những cơn ác mộng về đường Sấm Rền, chú tự nhủ. Chú nhẹ nhàng trở lại hang và khoan khoái nằm quây tròn trong cái ổ của mình. Vằn Xám khẽ rừ một tiếng trong lúc ngủ khi Tim Lửa nằm kế bên cậu và nhắm mắt lại.

Cái mũi của Vằn Xám thúc vào hông chú, đánh thức chú dậy. "Yên nào," Tim Lửa cần nhần.

"Dậy đi!" Vằn Xám rít khẽ.

"Chỉ vậy? Tụi mình đâu có đi gác đâu!" Tim Lửa ca cẩm.

"Sao Xanh muốn gặp tụi mình tại hang của bà, ngay bây giờ."

Đầu óc rối mòng mòng, Tim Lửa lồm cồm bò dậy và theo Vằn Xám ra khỏi hang. Mặt trời đang biến bầu trời thành màu hồng, cây cối xung quanh trại ướt sũng sương.

Hai anh mèo chạy băng qua trắng trống thừa vào hang của Sao Xanh và meo lên khe khẽ để báo hiệu cho bà biết họ đã có mặt.

"Vào đi!" Chính là giọng của Vuốt Cọp trả lời họ từ đằng sau lớp địa y lủ rủ. Một cảm giác đề phòng chột òa vào Tim Lửa trên đường đến cuộc Tụ Hạp. Lẽ nào Sao Xanh đã nói cho lão ta biết về lời cáo buộc của chú? Vằn Xám len mình vào hang của Sao Xanh. Tim Lửa theo sau cậu với vẻ không thoải mái.

Sao Xanh đang ngồi trong ổ của bà, đầu ngẩng cao với đôi mắt sáng rực. Vuốt Cọp đang đứng ở giữa nền cát đá phẳng lì. Tim Lửa cố đọc những biểu hiện của ông ta, nhưng đôi mắt của ông chiến binh vĩ đại vẫn lạnh lùng và bình thản như mọi khi.

Sao Xanh mào đầu ngay lập tức. "Tim Lửa, Vằn Xám, ta có một nhiệm vụ quan trọng cho các anh đây."

"Một nhiệm vụ?" Tim Lửa thốt lên. Sự nhẹ nhõm và phấn khích cuốn phăng đi nỗi lo của chú.

"Ta muốn các anh tìm bộ tộc Gió và mang họ trở về lãnh thổ của họ," Sao Xanh ra lệnh.

"Trước khi các cậu quá vui mừng, hãy nhớ trong đầu rằng việc này rất nguy hiểm," Vuốt Cọp ngao. "Chúng ta không biết bộ tộc Gió đã đi đâu, vì vậy các anh phải lần từ những gì mà mùi của họ để lại – chắc chắn sẽ phải vào vùng đất thù địch."

"Nhưng các anh đã đi qua lãnh thổ bộ tộc Gió rồi, khi cùng đi với ta đến Tảng đá Mặt Trăng," Sao Xanh gợi ý. "Mùi của họ sẽ rất quen, và lại lãnh thổ của Hai Chân nằm rất xa cao nguyên."

"Chỉ có chúng tôi đi thôi sao?" Tim Lửa hỏi.

"Những chiến binh khác cần phải ở lại đây," Vuốt Cọp meo. "Mùa lá trụi sắp đến, và chúng ta cần phải dự trữ càng nhiều mồi càng tốt. Còn nhiều mùa trắng hiếm mồi đang ở phía trước."

Sao Xanh gật đầu. "Vuốt Cọp sẽ giúp các cậu chuẩn bị cho chuyến đi." Chân của Tim Lửa nảy lên bứt rứt. Sao Xanh tin tưởng vào lòng trung thành của thủ lĩnh hơn bao giờ hết. Tại sao Tim Lửa là mèo duy nhất trong bộ tộc không tin Vuốt Cọp?

"Các cậu phải lên đường càng sớm càng tốt." Sao Xanh nói tiếp. "Chúc may mắn."

"Chúng tôi sẽ tìm được họ." Văn Xám hứa.

Ép tâm trí trở lại cuộc hành trình sắp tới, Tim Lửa gật đầu.

Vuốt Cọp cùng họ ra khỏi hang của Sao Xanh. "Các anh còn nhớ đường đến lãnh địa bộ tộc Gió chứ?"

"Dạ, còn, thưa Vuốt Cọp, chúng tôi đã ở đó chỉ..."

Tim Lửa cắt xoẹt câu trả lời mau mắn của Văn Xám, "...chỉ cách đây vài mùa trăng," chú meo le. Chú khẽ liếc cảnh cáo anh bạn. Suýt nữa Văn Xám đã tiết lộ chuyến đi của bọn chúng vài đêm trước với chân Quạ.

Vuốt Cọp lặn chần. Tim Lửa nín thở. Phải chăng ông ta có ý chờ sai lầm của Văn Xám?

"Các anh có thể nhớ lại được mùi của bộ tộc Gió không?" Vị thủ lĩnh meo.

Tim Lửa thầm cảm ơn bộ tộc Sao.

Hai chiến binh trẻ gật đầu, và Tim Lửa bắt đầu hình dung cảnh mình len lỏi qua những bụi cây kim tước đầy gai trong cuộc truy tìm bộ tộc đã mất.

"Các anh sẽ cần dượt thảo tăng lực và dần cơn đói. Hãy đến lấy chúng ở chỗ Nanh Vàng trước khi đi." Vuốt Cọp dừng lại. "Và đừng quên rằng Da Đêm cũng dự định đi đến Tảng đá Mặt Trăng vào đêm nay. Hãy tránh xa hấn ra."

"Vâng, thưa Vuốt Cọp." Tim Lửa trả lời.

"Hấn sẽ không bao giờ biết chúng tôi ở đó." Văn Xám bảo đảm với Vuốt Cọp.

"Ta cũng mong vậy," Vuốt Cọp meo. "Bây giờ, đi đi!" Không meo thêm lời nào nữa, ông ta quay đầu và phóng đi khỏi.

"Lẽ ra ông ta phải chúc tội mình may mắn chứ?" Vằn Xám phàn nàn.

"Chắc ông ta nghĩ tội mình không cần đến may mắn đâu," Tim Lửa bông đùa khi chúng băng qua trắng trổng đến hang của Nanh Vàng. Nhưng đồng thời chú lại nghĩ, xem ra Vuốt Cọp đối xử với chúng bằng thái độ tôn trọng như với các chiến binh khác – không chừng ông ta không phải kẻ phản bội như chân Quạ nghĩ? Trời vẫn lạnh, cho dù mặt trời đã lên, nhưng cả hai mèo đều không run chút nào – Tim Lửa có thể cảm nhận lông của mình đang mọc dày hơn trong khi thời gian trong ngày đang ngắn dần đi.

Hang của Nanh Vàng nằm ở cuối một đường hầm dưới bụi dương xỉ. Một tảng đá nứt đứng ở góc một khoảnh trống nhỏ có bóng mát. Lá Đốm đã sống ở đây trước Nanh Vàng. Ký ức về cô mèo lang y nhị thể dịu dàng bóp chặt lấy tim của Tim Lửa. Lá Đốm bị một tên chiến binh bộ tộc Bóng Tối giết hại. Chú nhớ cô ấy da diết.

"Nanh Vàng!" Vằn Xám gọi. "Chúng tôi đến lấy thảo dược cho chuyển đi!"

Hai chàng mèo nghe một tiếng meo khàn khàn từ trong bóng tối ngay giữa vách đá, và Nanh Vàng bò ra khỏi khe núi. "Các cậu đi đâu đấy?" Bà hỏi.

"Chúng tôi đi tìm bộ tộc Gió và đưa họ trở về." Tim Lửa nói với bà, không giấu nổi vẻ hãnh diện trong giọng nói.

"Nhiệm vụ chiến binh đầu tiên đấy nhỉ?" Nanh Vàng ồ lên. "Chúc mừng! Để tôi đi lấy lá các cậu cần." Bà quay vào hang một lúc rồi tha ra một bó lá khô. "Ăn ngon miệng nhé!" Bà meo, và nhả chúng xuống đất.

Tim Lửa và Văn Xám ngoan ngoãn nhai mớ lá dở òm. "Khiếp!" Văn Xám than. "Tệ y như lần trước." Tim Lửa gật đầu, nhai trệu trạo. Lá Đốm cũng đã đưa cho chúng thứ lá này khi chúng cùng Sao Xanh đến Tảng đá Mặt Trăng.

Văn Xám nuốt miếng lá cuối cùng rồi hích mũi vào vai Tim Lửa. "Lẹ lên, đồ ốc sên! Đi thôi! Tạm biệt!" Cậu ngoái chào Nanh Vàng qua vai rồi phóng thực mạng ra khỏi trảng cỏ.

"Đợi với." Tim Lửa meo, đuổi theo anh bạn mình.

"Tạm biệt! Chúc may mắn, các chàng trai!" Nanh Vàng meo với theo chúng.

Khi chú chạy qua đường hầm, Tim Lửa nghe thấy tiếng lá dương xỉ lao xao trong làn gió buổi sáng. Dường như chúng cũng đang thì thầm nói. "Tạm biệt! Thượng lộ bình an!"

-----oOo-----

Chương 4

SACHMOI.NET

Khi ra khỏi trại, hai chiến binh trẻ suýt chút nữa thì đâm sầm vào Bão Trắng, đang dắt chân Cát và Gió Lốc vào rừng cho phiên tuần tra lúc bình minh.

"Xin lỗi!" Tim Lửa thở hổn hển. Chú dừng lại, và Văn Xám cũng dừng kít lại kế bên chú.

Bão Trắng nghiêng đầu. "Tôi nghe nói hai anh đi làm nhiệm vụ," ông meo.

"Vâng." Tim Lửa đáp.

"Vậy các anh có sự che chở của bộ tộc Sao." Bão Trắng trang trọng meo.

"Để làm gì?" Chân Cát cười cợt. "Quý vị đi bắt chuộc đồng hủ?"

Gió Lốc, anh mèo mướp sẵn chắc, quay sang thì thào cái gì đó vào tai chân Cát. Thái độ của cô nàng thay đổi liền và vẻ khinh bỉ trong đôi mắt của cô chuyển thành tò mò và hiếu kỳ.

Đội tuần tra bước qua một bên tránh đường cho Tim Lửa và Văn Xám đi. Đôi mèo phóng vút qua và leo lên sườn khe núi.

Tim Lửa và Văn Xám nói chuyện với nhau rất ít suốt dọc đường xuyên rừng đến điểm Bốn Cây, để còn dành hơi cho cuộc hành trình dài phía trước. Chúng dừng lại trên đỉnh dốc ở phía bên kia trắng trống rỗng bóng sỏi, mạn sườn chúng phập phồng vì leo dốc.

"Ở đây lúc nào cũng có gió à?" Văn Xám căn nhắc, xù bộ lông dày lên trước từng cơn gió lạnh quét qua vùng cao nguyên.

"Mình nghĩ tại vì chẳng có cây cối gì che chắn nó cả," Tim Lửa chỉ ra và nheo mắt lại. Đây là lãnh địa bộ tộc Gió. Khi Tim Lửa hít không khí, chú dò được một mùi mà tất cả các giác quan của chú đều biết là không nên có ở đó. "Cậu có ngửi thấy mùi bọn chiến binh bộ tộc Sông không?" Chú bòn chồn meo.

Văn Xám hếch mũi lên. "Không. Cậu nghĩ là có vài tên ở đây sao?"

"Có thể. Có lẽ chúng muốn tận dụng tối đa sự vắng mặt của bộ tộc Gió, nhất là từ khi chúng biết họ sắp trở về." Tim Lửa cảnh báo.

"Ừm, giờ mình chẳng thể ngửi thấy gì sất." Văn Xám làm xàm.

Hai người bạn nhẹ nhàng bước thận trọng dọc theo con đường mòn phủ đầy cây thạch nam.

Bỗng một mùi tươi mới khiến cho Tim Lửa dừng phắt lại giữa chừng. "Cậu có ngửi thấy mùi đó không?" Chú rít khế với Văn Xám.

"Có," Văn Xám thì thảo, ép sát mình xuống đất. "Bộ tộc Sông!"

Tim Lửa thụp người xuống, chú ý giấu đôi tai phía sau dưới đám thạch nam. Bên cạnh chú, Văn Xám ngھnh cái đầu màu xám đậm của cậu lên để hé nhìn qua bụi cây. "Mình thấy chúng rồi ý," cậu lầm bầm. "Chúng đang đi săn."

Tim Lửa thận trọng nhướn người lên nhìn.

Bốn chiến binh bộ tộc Sông đang truy đuổi một con thỏ qua một mảng cây kim tước. Tim Lửa nhận ra Vuốt Đen ở cuộc Tự Hạp. Gã chiến binh màu khói đen chồm lên, móng vuốt

giương hết cả ra, nhưng rồi lại ngồi xuống, không tỏ vẻ gì là đang đuổi bắt. Chắc là con thỏ đã lủi vào nơi an toàn trong vùng đất đầy hang thỏ này.

Tim Lửa và Văn Xám lại hạ thấp người và ép bụng chặt xuống mặt cỏ lạnh lạnh.

"Chúng chẳng phải là những tay săn thỏ giỏi." Văn Xám rít lên khinh bỉ.

"Mình đoán là bộ tộc Sông quen bắt cá hơn," Tim Lửa thì thảo lại. Mũi chú giật lên khi chú ngửi thấy mùi của một con thỏ hoảng sợ tiến đến gần. Thất kinh, Tim Lửa nghe thấy tiếng chân của bọn chiến binh bộ tộc Sông lao đuổi theo con thỏ. "Chúng đang tiến về phía này! Tội mình phải trốn thôi!"

"Theo mình," Văn Xám rít khẽ. "Mình ngửi thấy mùi con lửng ở phía này."

"Lửng á," Tim Lửa kêu lên. "Có an toàn không?" Chú đã nghe chuyện cụ Đuôi Cộc bị mất đuôi khi chiến đấu với một con lửng già xấu tính như thế nào.

"Đừng lo. Mùi nặng nhưng lâu rồi," Văn Xám bảo đảm với chú. "Chắc chắn phải có một cái hang cũ ở gần đây."

Tim Lửa đánh hơi. Đệm khứu giác của chú bắt được một mùi nặng, gần giống mùi cáo. "Cậu có chắc là nó bị bỏ hoang không?"

"Tội mình sẽ biết ngay thôi. Lẹ lên, tội mình phải đi khỏi nơi này," Văn Xám đáp, đoạn bươn bả dẫn đường qua những bụi cây thấp. Tiếng thạch nam sột soạt cho Tim Lửa biết là bọn chiến binh bộ tộc Sông đang đến gần.

"Đây rồi!" Văn Xám dùng vai vạch hẩn bụi cây thạch nam sang một bên, để lộ ra một hố cát trên mặt đất. "Vào đi! Mùi lửng

sẽ nguy trang cho mùi của tội mình. Tội mình có thể đợi cho đến lúc chúng bỏ đi."

Tim Lửa tuột vèo xuống cái hố tối đen, với Vằn Xám theo sau. Mùi của bọn lửng nông nặc cả lên.

Những bước chân nện thành thạch trên mặt đất phía trên đầu. Cả hai anh mèo nín thở khi những bước chân dừng lại, và một trong những chiến binh bộ tộc Sông ngao to. "Hang lửng!" Dựa theo tiếng ngao the thé ấy, Tim Lửa biết đó là Vuốt Đen.

Một giọng thứ hai trả lời. "Nó bị bỏ trống rồi hả? Coi chừng có thỏ trốn trong đó."

Tim Lửa cảm thấy bộ lông của Vằn Xám dựng đứng bên cạnh mình trong bóng tối. Cậu ta vươn hết móng vuốt ra và nhìn chăm chăm vào miệng hang, sẵn sàng chiến đấu nếu bọn chiến binh tiến vào hang.

"Khoan! Mùi này dẫn về phía này." Vuốt Đen meo. Có những tiếng bước chân lệt sệt bên trên khi bọn chiến binh bộ tộc Sông bỏ đi.

Vằn Xám từ từ thở hắt ra. "Cậu nghĩ là bọn chúng bỏ đi chưa?"

"Có lẽ tội mình nên đợi thêm chút xíu nữa, cho chắc chắn là không tên nào trong bọn chúng còn rớt lại phía sau." Tim Lửa đề nghị.

Không có thêm tiếng động gì từ bên ngoài vọng vào nữa. Vằn Xám hích Tim Lửa. "Đi thôi," cậu meo.

Tim Lửa thận trọng theo sau Vằn Xám ra ngoài sáng. Không còn dấu hiện gì của đội tuần tra bộ tộc Sông. Cơn gió tươi mới thổi bay mùi lửng khó chịu ra khỏi khứu giác của Tim Lửa. "Tội mình nên tìm trại của bộ tộc Gió," chú meo với Vằn Xám. "Đó là nơi tốt nhất để nắm bắt mùi của họ."

"Đúng rồi." Văn Xám trả lời.

Chúng chậm rãi băng qua những bụi thạch nam, hơi há miệng ra để đánh hơi xem còn tên chiến binh bộ tộc Sông nào nữa không. Cả hai dừng lại ở chân một vách đá lớn, dốc đứng, vút thẳng lên khỏi những ngọn vây kim tước.

"Để mình leo lên quan sát xung quanh cho," Văn Xám đề nghị. "Bộ lông của mình dễ lẫn vào đá hơn."

"Ừ," Tim Lửa đồng ý. "Nhớ hạ thấp đầu đấy."

Chú nhìn bạn mình rón rén leo lên vách đá. Văn Xám dùn thấp người trên đỉnh, dòm chăm chú ra khắp vùng cao nguyên rồi tụt xuống trở lại chỗ Tim Lửa. "Mình nghĩ là ở đằng kia có một lòng chảo." Văn Xám thở phò phò, ngoắt đuôi chỉ ra. "Mình trông thấy một khe nứt trong đám thạch nam."

"Tụi mình tới đó xem sao," Tim Lửa nói. "Đó có thể là trại."

"Mình cũng nghĩ như vậy," Văn Xám gật đầu. "Chắc chắn đó là nơi duy nhất ở đây có thể tránh được gió."

Khi chúng gần đến lòng chảo, Tim Lửa chạy vượt lên trước Văn Xám và lỏ mặt dòm qua rìa lòng chảo. Trông nó như thể có một chiến binh bộ tộc Sao đã từ trên trời đáp xuống, xúc đi một khoảng than bùn khỏi vùng cao nguyên, và thay thế bằng một đám cây kim tước dày đặc, rối rắm, mọc cao gần bằng mặt đất ở cả hai phía.

Tim Lửa hít hít. Chú có thể ngửi thấy rất nhiều mùi, tất cả đều là mùi bộ tộc Gió, già lẫn trẻ, đực lẫn cái, và, thoang thoang là mùi mới tươi đã trở nên thối rữa từ lâu. Đây chắc phải là trại bỏ hoang.

Tim Lửa nhảy phồm phập xuống bờ dốc và lao vào những bụi cây. Những cây kim tước kéo giật lông chú và cào xước mũi

chú, làm chú ứa nước mắt. Chú có thể nghe thấy tiếng Vằn Xám phía sau mình, kêu rên khi gai làm rách đôi tai của cậu. Chúng len lỏi tiến vào một trắng trống kín gió. Nền đất cát bị giẫm đạp tơi bời bởi những bước chân của biết bao thế hệ. Ở cuối trắng trống có một tảng đá nhẵn nhụi, bị bào mòn qua bao nhiêu mùa trắng lộng gió.

"Đây đúng là trại của họ rồi," Tim Lửa lầm bầm.

"Mình không thể tin nổi là Sao Gãy lại có thể đuổi được bộ tộc Gió ra khỏi một nơi được bảo vệ tốt như vậy!" Vằn Xám meo, đưa một chân lên xoa xoa cái mũi đau của cậu.

"Trông có vẻ như họ đã phô bày một trận chiến ác liệt." Tim Lửa chỉ ra, nhận thấy trại bị tàn phá nặng nề đến thế nào. Những túm lông vương vãi khắp nơi trên mặt đất, và những vệt máu khô nhuộm trên cát. Những ổ rêu bị bới văng ra khỏi hang, bay tứ xứ. Và đâu đâu cũng phảng phất mùi của bộ tộc Bóng Tối hòa lẫn với mùi của những con mèo bộ tộc Gió hốt hoảng.

Tim Lửa rùng mình. "Tội mình hãy lần theo dấu mùi của họ từ đây trở đi." chú meo. Chú bắt đầu hít không khí thật cẩn thận và tiến về phía trước, đi theo hướng mùi mạnh nhất. Vằn Xám bước theo sau chú đến một khoảng hở hẹp rí trong đám cây kim tước.

"Xem ra bọn mèo bộ tộc Gió nhỏ con hơn mình nhớ!" Vằn Xám càu nhàu khi cậu ép mình đi theo sau Tim Lửa.

Tim Lửa liếc nhìn thẳng bạn mình, cảm thấy vui vui một thoáng. Bây giờ, dấu vết mùi đã khá rõ – chắc chắn là bộ tộc Gió, nhưng pha tạp và hăng nồng, như thể được hợp thành từ rất nhiều mèo sợ hãi. Tim Lửa nhìn xuống. Những giọt máu khô rải lấm chấm dưới đất. "Tội mình đi đúng hướng rồi," chú rầu rĩ meo. Hai mùa trắng mưa và gió đã không thể cuốn trôi hết những dấu hiệu của nỗi khổ đau. Tim Lửa có thể hình

dung rõ ràng hình ảnh bộ tộc bại trận và đầy thương tích bỏ chạy khỏi quê nhà của mình. Cơn giận dữ dấy lên, chú phóng theo sau cậu bạn.

Dấu vết mùi dẫn chúng đến rìa phía bên kia của vùng cao nguyên, ở đó bọn chúng dừng lại thở lấy hơi. Trước mặt chúng mặt đất rải dài đến những nông trại của Hai Chân. Ở tít đằng xa, nơi mặt trời đang bắt đầu lặn, hiện lên hình dáng cao sừng sững của Dây Núi.

"Mình tự hỏi không biết Da Đêm đã có mặt ở đó chưa?" Tim Lửa thầm thì. Trong một đường hầm bên dưới Dây Núi có Tầng đá Mặt Trăng linh thiêng, nơi tộc trưởng của từng bộ tộc chia sẻ những giấc mơ với bộ tộc Sao.

"Ồi, tui mình không muốn gặp ông ta ở đằng đó đâu!" Văn Xám phát đuôi về vùng đất rộng bạt ngàn của Hai Chân. "Không cần phải gặp đến tộc trưởng mới của bộ tộc Bóng Tối thì việc né tránh Hai Chân, lũ chuột cống, và lũ chó cũng đã đủ cực khổ rồi!"

Tim Lửa gật đầu. Chú nghĩ lại chuyến đi lần trước qua vùng đất này, cùng với Sao Xanh và Vuốt Cọp. Họ đã suýt bị giết chết do một đợt tấn công của bọn chuột cống, và chỉ có sự trở lại kịp thời của Lúa Mạch, một kẻ cô đơn, mới cứu được họ. Mặc dù vậy, Sao Xanh cũng đã mất một mạng. Ký ức về chuyện đó khiến Tim Lửa nhói đau như bị kiến đốt.

"Cậu nghĩ coi tui mình có thể tìm thấy dấu vết của chân Quạ ở đằng đó không?" Văn Xám meo, và quay khuôn mặt rộng của cậu về phía Tim Lửa.

"Mình hy vọng thế." Tim Lửa nghiêm nghị trả lời. Thứ cuối cùng mà chú thấy ở chân Quạ là chóp đuôi màu trắng của anh chàng biến mất vào trong cơn bão trên cao nguyên. Liệu cậu lính nhỏ bộ tộc Sấm có đến được địa hạt của Lúa Mạch an toàn hay không?

Hai chiến binh bắt đầu đổ dốc, cẩn thận hít ngửi từng bụi cỏ để chắc chắn mình vẫn còn đang bám theo mùi của bộ tộc Gió.

"Coi bộ họ không đi thẳng đến Dãy Núi." Văn Xám nhận xét. Mùi này dẫn chúng hướng sang bên, đi vào một đồng cỏ rộng lớn. Chúng men theo bờ, áp sát những hàng cây như bộ tộc Gió đã đi. Dấu mùi dẫn chúng ra khỏi cánh đồng và đến một con đường của Hai Chân băng xuyên qua một bãi cây trồng.

"Trông kìa!" Văn Xám meo. Những đồng xương của con mồi phơi nắng trắng hếu nằm rải rác dưới những tán cây. Những ổ rêu mốc được gom lại bên dưới những mảng nấm xôi.

"Bộ tộc Gió chắc hẳn đã thử định cư ở đây," Tim Lửa meo lên kinh ngạc.

"Mình tự hỏi không biết điều gì khiến họ bỏ đi?" Văn Xám hỏi, hít hít không khí. "Mùi này đã cũ rồi."

Tim Lửa nhún vai và hai anh mèo lần theo con đường mòn đến một bờ rào ken dày. Ráng chặt vật, chúng cố luôn lách lên một bờ cỏ. Phía bên kia một con mương hẹp có một con đường đất rộng trải ra.

Văn Xám nhảy gọn ghẽ qua con mương, đáp xuống một vùng đất đỏ, cứng. Tim Lửa nhìn xung quanh, cứng người lại khi chú nhận thấy một hình bóng nổi bật ở đằng xa. "Văn Xám! Dừng lại!" Chú khẽ rít lên.

"Gì vậy?"

Tim Lửa chỉ bằng mũi. "Nhìn sang khu của Hai Chân ở đằng kia kìa! Chắc chắn tụi mình đã đến gần lãnh thổ của Lúa Mạch rồi."

Đôi tai Văn Xám giật giật một cách lo âu. "Chỗ đó là nơi lũ chó sống mà! Nhưng rõ ràng là bộ tộc Gió đã đi hướng này. Tụi mình phải nhanh lên. Tụi mình phải đi qua nơi ở của Hai Chân trước khi mặt trời lặn."

Tim Lửa nhớ là Lúa Mạch đã bảo với họ rằng Hai Chân sẽ thả chó ra vào ban đêm, và mặt trời đã chìm về phía những đỉnh đá lởm chởm của Dãy Núi. Chú gật đầu. "Có lẽ lũ chó đã đuổi bộ tộc Gió ra khỏi rừng." Chợt quặn lên một nỗi lo âu, chú nghĩ về chân Quạ. "Cậu nghĩ coi cậu ấy có tìm được Lúa Mạch không?" Chú hỏi.

"Ai? Chân Quạ ư? Tại sao không? Tụi mình đã đưa nó đi xa đến thế cơ mà!" Văn Xám meo. "Đừng xem thường nó à. Cậu còn nhớ cái lần Vuốt Cọp sai nó tới bãi đá Hang Rắn không. Nó đã trở về với một con rắn độc đấy!"

Tim Lửa kêu rừ-ừ thích thú với kí ức ấy trong khi Văn Xám băng phóng qua đường và xuyên qua hàng cây ở phía bên kia. Tim Lửa chạy đuổi theo cậu ta, tăng tốc lên cố bắt kịp để cùng hòa từng bước chân với bạn.

Một con chó sủa hung hãn từ nơi ở của Hai Chân, nhưng tiếng gầm gừ dữ tợn của nó nhanh chóng tan vào khoảng xa. Nhiệt độ tụt nhanh khi mặt trời lặn, và những giọt sương bắt đầu hình thành trên cỏ.

"Tụi mình đi tiếp chứ?" Văn Xám hỏi. "Ngộ nhỡ cuối cùng dấu mùi dẫn tụi mình đến Dãy Núi thì sao? Giờ này chắc chắn Da Đêm đã ở đó rồi."

Tim Lửa ngược mũi lên hít những chiếc lá lược đang ngả màu nâu của vài bụi dương xỉ. Mùi của bộ tộc Gió, chua gắt vì sợ hãi, xộc vào mũi chú. "Tụi mình nên đi tiếp," chú meo. "Tụi mình sẽ dừng khi nào cần dừng."

Một cơn gió lạnh ùa một mùi khác đến mũi của Tim Lửa – có một đường Sấm Rền ở gần đó. Văn Xám nhăn mặt. Cậu cũng ngửi thấy nó. Hai chiến binh trao nhau một cái nhìn nhón nhác, nhưng vẫn dẫn tới. Mùi hôi càng lúc càng mạnh dần lên cho đến khi chú có thể nghe thấy tiếng gầm rú của đàn quái vật trên đường Sấm Rền ở đằng xa. Cho đến lúc chúng đi đến hàng cây chạy dọc theo mép con đường màu xám rộng lớn, thì thật khó mà phát hiện được dấu vết của bộ tộc Gió.

Văn Xám dừng lại và đảo dác dòm quanh, vẻ hoang mang hiện lên trong mắt cậu ta. Nhưng Tim Lửa chợt dò được mùi sợ hãi. Chú rón rén bước qua những bóng râm bên cạnh hàng cây, cho đến khi chú đến một nơi mà hàng cây thưa hẳn đi. "Họ đã trú ngụ ở đây." Tim Lửa meo, tưởng tượng ra hình ảnh những mèo bộ tộc Gió sợ hãi nhìn qua hàng cây tới đường Sấm Rền.

"Chắc hẳn đây là lần đầu tiên nhiều mèo trong số họ nhìn thấy đường Sấm Rền." Văn Xám nhận xét khi cậu bước đến với Tim Lửa bên hàng cây.

Tim Lửa ngạc nhiên nhìn bạn mình. Chú chưa hề thấy một mèo bộ tộc Gió nào bao giờ – họ bị đuổi ra khỏi lãnh thổ của họ hầu như cùng lúc với việc trở thành lính nhỏ. "Thế, họ không đi tuần tra vùng biên giới của họ sao?" Chú hỏi, vẻ khó hiểu.

"Cậu đã thấy lãnh thổ của họ rồi đấy – rất hoang dã và cằn cỗi, những con mèo thì chẳng dễ bắt. Mình đoán rằng họ không bao giờ nghĩ là có bộ tộc nào khác bỏ công đi săn ở đây. Suy cho cùng, bộ tộc Sông có dòng sông của họ, và, trong một năm tốt đẹp, khu rừng của chúng ta đầy ắp mèo, cho nên chẳng có mèo nào cần đến bọn thỏ gầy nhom của họ cả."

Một con quái vật rú rít vụt qua ở phía bên kia hàng cây, đôi mắt đêm của nó sáng quắc. Tim Lửa và Văn Xám dùn người lại

khi ngọn gió thổi tung bộ lông của chúng, cho dù gió đã phải xuyên qua cả bức tường lá cây. Khi tiếng gầm phai hẳn đi, chúng thận trọng ngồi dậy và hít hít xung quanh những gốc cây.

"Hình như dấu mùi dẫn xuống dưới đây." Tim Lửa ép mẹp người trên bờ cỏ nằm dọc theo đường Sấm Rền. Văn Xám quờ quạng theo phía sau chú.

Nhưng phía bên kia của hàng cây, mùi của bộ tộc Gió đột nhiên mất hẳn.

"Chắc hẳn họ quay ngược trở lại hoặc băng qua đường Sấm Rền," Tim Lửa meo. "Cậu tìm quanh đây đi, để mình kiểm tra phía bên kia." Chú cố giữ giọng bình tĩnh, nhưng sự mệt mỏi khiến chú tuyệt vọng. *Lẽ nào bọn mình lại để mất dấu vết ở đây, sau khi đã đi một quãng đường xa đến vậy?*

-----oOo-----

Chương 5

SACHMOI.NET

Tim Lửa đợi cho đến lúc âm thanh duy nhất mà chú còn nghe được là tiếng máu thành thạch trong tai mình. Sau đó chú bước đến mép đường Sấm Rền. Con đường trải dài ra phía trước chú, rộng và hơi rình, nhưng yên tĩnh. Tim Lửa bắn vọt ra. Mặt đất dưới chân chú lạnh và lóng. Chú không hề dừng lại cho đến khi chú đến được bờ cỏ ở phía bên kia.

Không khí ở đây nhiễm mùi hơi cay xè của đường Sấm Rền và của những con quái vật, vì vậy chú nhắm thẳng về phía hàng cây. Vẫn vậy, tuyệt không thấy dấu vết của những mèo bộ tộc Gió. Tim chú lặng xuống.

Đột nhiên, một con quái vật lao xé qua khiến Tim Lửa nhảy dựng lên không, kinh hồn bạt vía. Chú bò toài bên dưới hàng cây, ẹp người xuống, khiếp hãi, bắn loạn tự hỏi không biết nên làm gì tiếp đây.

Sau đó chú đã ngửi thấy: dấu mùi thấp thoáng nường theo cơn gió mà bọn quái vật gây ra. *Bộ tộc Gió đã ở đây!*

Tim Lửa vận hết sức để gọi Văn Xám. Một khoảng lặng, rồi tới tiếng bước chân lao nhanh qua đường Sấm Rền, nhập bọn với chú.

"Cậu thấy rồi hả?" Anh bạn chú thở phì phò.

"Không chắc. Mình chỉ ngửi thấy một luồng hơi, nhưng không thể xác định được nó ở đâu." Tim Lửa luồn lách qua hàng cây,

Văn Xám theo sát gót. Chú hỉnh mũi về phía cánh đồng mênh mông trước mặt mình. "Cậu có nghĩ có gì ở đằng đó không?"

"Không," Văn Xám đáp. "Mình chưa từng nghĩ là có mèo bộ tộc nào lại đi xa đến thế này".

"Ngoại trừ bộ tộc Gió." Tim Lửa lâu bầu một cách mơ hồ. Xa khỏi mùi khói xông xộc của đường Sấm Rền, dấu vết đột nhiên rõ hẳn lên. Bộ tộc Gió chắc chắn đã đi qua lối này. Hai chàng mèo phóng vút qua những bụi cỏ cao, băng thẳng qua cánh đồng.

"Tim Lửa!" Văn Xám có vẻ sờ sờ.

"Gì vậy?"

"Trông kìa!"

Tim Lửa dừng lại và ngược đầu lên. Chú thấy một đường Sấm Rền nữa ở trước mặt mình, vồng cao lên không trung trên những cung đường đá to lớn, được chiếu sáng bởi những đôi mắt của bọn quái vật di chuyển trên đó. Một đường Sấm Rền khác chạy bên dưới, hướng thẳng vào màn đêm, mất dạng.

Văn Xám hất đầu về phía một cây kế (một loại cây thuộc họ xương rồng, thân đầy gai, hoa màu sắc sỡ) cao. "Hít thử xem!"

Tim Lửa hít mùi ấy vào. Đó là một dấu vết còn mới của bộ tộc Gió.

"Chắc chắn họ đã trú ẩn ở đâu đó gần đây!" Văn Xám lầm thầm với vẻ hoài nghi.

Bỗng một cơn kích động cuộn trào trong bụng Tim Lửa. Cả hai anh mèo im lặng nhìn nhau một thoáng. Rồi, không hé nửa lời, cả hai cùng lao phóc về phía những đường Sấm Rền góm giếc.

Cuối cùng Văn Xám cất tiếng. "Tại sao bộ tộc Gió lại đến một nơi như vậy chứ?"

"Mình đoán là vì ngay cả Sao Gãy cũng sẽ không muốn theo họ đến đây." Tim Lửa trả lời một cách dứt khoát. Chú dừng lại. Một ý nghĩ đang giằng xé chú.

"Văn Xám dừng lại bên cạnh chú. "Gì vậy?"

"Nếu bộ tộc Gió ẩn náu quá gần đường Sấm Rền như vậy," Tim Lửa chậm rãi nói, "tức là họ tuyệt đối không muốn bị tìm thấy chút nào. Có lẽ họ sẽ tin tụi mình hơn nếu tụi mình đến vào ban ngày chứ không phải là lén tiếp cận họ vào ban đêm."

"Điều đó có nghĩa là tụi mình có thể nghỉ ngơi, đúng không?" Văn Xám hỏi, ngời phịch xuống.

"Cho đến khi trời sáng thôi," Tim Lửa meo. "Tụi mình đi tìm nơi ẩn núp đi, rồi xem có ngủ được chút nào không. Cậu có đói không?" Văn Xám lắc đầu. "Mình cũng không đói," Tim Lửa đồng tình. "Mình không biết đó là do thảo dược hay do cái mùi khó chịu từ đường Sấm Rền khiến mình thấy nhợn miệng quá."

"Ngủ ở đâu bây giờ?" Văn Xám nhìn quanh.

Tim Lửa đã để ý thấy một khoảng đen trên mặt đất phía trước. "Kia là cái gì vậy?"

"Hang thỏ chắc?" Văn Xám bối rối. "Nó quá lớn đối với một con thỏ. Mà chắc chắn không thể có hang lửng ở đây rồi!"

"Tụi mình đến xem đi." Tim Lửa đề nghị.

Cái hố to hơn một cái hang lửng, bằng phẳng và lát đá theo hàng lối thẳng thớm. Tim Lửa hít ngửi, rồi đặt hai chân trước lên mép hố và thận trọng dòm vào bên trong. Một đường hầm

đá dốc xuống, mắt hút vào lòng đất. "Mình cảm thấy không khí thổi qua nó," chú meo, giọng chú dội âm vào trong bóng tối. "Chắc hẳn nó phải dẫn đến từ một nơi nào đó ở bên kia." Chú lùi né trở lại và chĩa mũi về phía những đường Sấm Rền giao nhau.

"Nó trống không à?" Văn Xám hỏi.

"Chắc vậy."

"Thế thì đi thôi." Đoạn Văn Xám đi trước vào đường hầm. Sau một quãng cỡ chừng vài con cáo thì mặt đá hết dốc.

Tim Lửa dừng lại và hít hít không khí ẩm thấp. Chú chẳng ngửi thấy mùi gì ngoài mùi khói của đường Sấm Rền. Một tiếng ầm ầm rung chuyển trên đầu. Bốn chân của Tim lửa rung lắc khi nền đá dưới chân chú bị chấn động. Chẳng lẽ đường Sấm Rền đang ở ngay phía trên chúng sao? Chú xù bộ lông ra hầu chống lại cơn chấn động tàn khốc và cảm thấy lông của Văn Xám cọ quẹt vào mình – cậu bạn chú đang quay vòng, loay hoay, lựa thế nằm xuống ngủ. Tim Lửa thụp người xuống và rúc vào bên cạnh bạn. Chú nhắm đôi mắt nhúc nhích của mình lại và nghĩ về những cơn gió rừng êm dịu và tiếng lá cây xào xạc. Sự kiệt quệ lập tức phải tranh đấu với nỗi thèm khát được nằm trong hang của mình ở nhà, trước khi chú phục tùng bức màn đen đang tràn vào tâm trí mình.

Khi Tim Lửa mở mắt ra lại thì ánh sáng xám ngắt đang lấp lóe ở cuối đường hầm. Chắc hẳn là bình minh đã đến. Xương của Tim Lửa đau nhức vì nằm trên mặt đất cứng và lạnh. Chú huých Văn Xám một cái, cậu ta cần nhả. "Sáng rồi sao?"

"Gần sáng rồi." Tim Lửa trả lời, đứng dậy. Văn Xám vươn mình rồi cũng đứng dậy.

"Mình nghĩ là tụi mình nên đi lối kia," Tim Lửa meo, và rướn cổ ra khỏi phía có ánh sáng. "Mình nghĩ đường hầm này đi

ngay bên dưới một đường Sấm Rền. Nó có thể dẫn tụi mình đến gần hơn với...". Giọng chú trượt đi – chú không biết dùng từ gì để mô tả chỗ những đường Sấm Rền giao nhau mà chú đã thấy đêm qua. Bên cạnh chú, Vần Xám gật đầu, và cùng nhau, chúng bắt đầu bước đi vào màn đen, không nói một lời.

Không lâu sau, Tim Lửa phát hiện ra ánh sáng phía trước chúng. Cả hai dồn bước cho đến khi chúng chạy lên một con dốc cao và ngắn, dẫn chúng vào một thế giới ngập tràn ánh sáng xám, đơn điệu.

Chúng đã lên gần tới rìa của một khoảng cỏ dại cằn cỗi và bắn thủ. Những đường Sấm Rền bao bọc lấy nó ở cả hai bên, và một con đường nữa vòng lên ở phía trước. Một đồng lửa đang cháy ở giữa đồng cỏ. Có vài tên Hai Chân nằm xung quanh ngọn lửa. Một tên trong số chúng đuổi mình ra ngồi lăn tròn, và một tên khác đang hậm hực lầu bầu cái gì đó trong giấc ngủ của hắn, nhưng tiếng động và mùi hôi từ những đường Sấm Rền dường như không đánh thức bọn chúng dậy.

Tim Lửa thận trọng theo dõi bọn chúng, bỗng chú ngậy ra như phỗng khi có một thứ khác đập vào mắt chú: những bóng dáng đen thù lù di chuyển tới lui đằng trước ngọn lửa. *Những con mèo! Có thể đó là bộ tộc Gió?* Tim Lửa nhìn đồng lửa và nhìn những con mèo, chợt tâm trí chú dâng ào ạt những kí ức về giấc mơ của mình – tiếng gầm rú của đường Sấm Rền, cảnh tượng ngọn lửa và những con mèo, rồi giọng của Lá Đốm thì thào. "Lửa sẽ cứu bộ tộc chúng ta."

Một niềm xúc cảm dâng trào khiến cho chân của Tim Lửa như yếu đi. *Phải chăng điều này có nghĩa là số phận của bộ tộc Sấm có liên quan mật thiết đến số phận của bộ tộc Gió?*

"Tim Lửa? Tim Lửa!"

Giọng nói của Vần Xám kéo giật Tim Lửa về với thực tại. Chú hít thật sâu để tự trấn tĩnh.

"Tụi mình phải tìm Sao Cao và nói chuyện với ông ấy," chú mèo.

"Vậy là, cậu nghĩ kia chính là bộ tộc Gió?" Văn Xám hỏi.

"Cậu đã ngửi thấy mùi của họ rồi đấy – còn mèo nào vào đây nữa?" Tim Lửa đáp.

Văn Xám nhìn Tim Lửa, mắt cậu ta sáng lên nỗi vui mừng. "Tụi mình tìm được họ rồi!"

Tim Lửa gật đầu. Chú không chỉ ra rằng tìm thấy bộ tộc Gió mới chỉ là phân nửa nhiệm vụ của chúng. Vẫn còn phải thuyết phục họ trở về nhà nữa.

Văn Xám gồng mình, sẵn sàng nhảy tới trước. "Đi!"

"Đợi đã," Tim Lửa cảnh báo. "Tụi mình không được làm họ giật mình."

Ngay lúc đó, một trong số Hai Chân ngồi phắt dậy và bắt đầu thét vào lũ mèo xơ xác ở quanh đồng lửa. Tiếng thét khuấy động thêm những Hai Chân khác thức dậy, và cùng nhau, bọn họ đồng thanh phát ra những tiếng quát tháo tức giận, nghe chói tai.

Bầy mèo bộ tộc Gió tản đi. Quên hết mọi thận trọng, Tim Lửa và Văn Xám phóng theo họ. Tim Lửa có thể cảm nhận được bộ lông mình dựng đứng lên kinh hãi khi chú cùng Văn Xám chạy thẳng về phía đồng lửa và bọn Hai Chân. Tất cả bản năng của chú mách bảo chú phải tránh xa ra, nhưng chú không dám làm mất dấu của những mèo bộ tộc Gió đang tháo chạy.

Một trong số Hai Chân loạn choạng đứng dậy, hiện ra lù lù đằng trước chú. Tim Lửa thẳng kít lại, bắn bụi tung mù lên. Có gì đó nổ bên cạnh chú, văng tóe những mảnh vỡ sắc cạnh về phía chú, nhưng không có gì xuyên qua bộ áo giáp dày dặn

của chú. Chú liếc ra sau, tìm Văn Xám. Chú thở phào khi thấy anh bạn đứng sát ngay đằng sau mình, mắt cậu ta trợn trạo lên sợ hãi và lông dựng tua tủa.

Chúng chạy bạt mạng vào vùng an toàn, chỗ mảng bóng tối bên dưới đường Sấm Rền đang gầm rú. Phía trước, Tim Lửa dõng theo đoàn mèo bộ tộc Gió dừng lại sát bên một trong những cung đường lớn của đường Sấm Rền. Và sau đó, từng mèo một, những con mèo tan mất vào lòng đất.

"Họ đi đâu rồi?" Văn Xám meo lên sừng sốt.

"Một đường hầm khác chăng?" Tim Lửa đoán. "Đi, tìm hiểu xem."

Cực kỳ thận trọng, hai anh bạn tiến đến địa điểm mà những mèo bộ tộc Gió đã biến mất. Khi đến nơi, chúng thấy một cái hố trên mặt đất. Giống như nơi nghỉ chân của chúng đêm qua, lối vào hình tròn và cũng lát những hàng đá, dốc xuống, sâu hút vào màn đen.

Tim Lửa đi trước, tắt cả mọi giác quan của chú cảnh giác mèo tuần tra của bộ tộc Gió. Nền đất dưới chân chú ướt và nhầy nhụa, rồi tiếng nước nhỏ giọt dội âm quanh chúng. Khi đường hầm trở nên bằng phẳng, Tim Lửa vênh tai lên và há miệng ra. Không khí ẩm thấp có mùi khó chịu và đáng ghê tởm – đầy áp mùi khói cay của đường Sấm Rền quyện với mùi sợ hãi của những con mèo bộ tộc Gió.

Trời quá tối đến nỗi không thể thấy được gì, nhưng sau vài bước, những sợi ria của Tim Lửa cảm thấy một khúc quanh trong đường hầm. Tim Lửa nhổng đuôi lên, chạm nhẹ chóp đuôi vào Văn Xám. Chú không thể nhìn thấy anh bạn mình trong bóng tối đen kịt, nhưng Văn Xám chắc hẳn cũng đã cảm thấy tín hiệu đó, bởi vì cậu ta dừng lại cạnh bên Tim Lửa, và cùng nhau, chúng dòm vào khúc quanh.

Phía trước chúng, đường hầm được chiếu sáng bởi một cái lỗ nhỏ trên nóc hầm, nơi dẫn lên vùng đất hoang phía trên. Tim Lửa có thể thấy nhiều mèo nằm rúc vào nhau trong ánh sáng xám – những chiến binh và mèo già, những nữ miu và bọn mèo con, tất cả đều gầy ốm thảm hại. Một cơn gió lạnh thổi không thương tiếc qua cái lỗ trên nóc hầm, làm rung rinh những sợi lông trên những cơ thể còm cõi. Tim Lửa rùng mình, bởi vì cơn gió đã đưa mùi tanh tươi của bệnh tật và mùi thịt thối rữa.

Đột nhiên, đường hầm rung lên khi một con quái vật gầm rú phía trên đầu. Văn Xám và Tim Lửa, đang căng thẳng, lại giật bắn cả mình, nhưng những mèo bộ tộc Gió không phản ứng gì. Họ chỉ rúc vào nhau hé mắt nhìn, chết lặng với những thứ xung quanh họ.

Tiếng gầm rú qua đi. Tim Lửa hít một hơi thật sâu và bước queo vào khúc quanh, đến chỗ những tia sáng yếu ớt.

Một ông mèo xám bộ tộc Gió quay phắt lại, lông của ông ta dựng đứng lên khi ông ta ngao lên báo động cho những mèo còn lại của bộ tộc. Trong chớp mắt, những chiến binh bộ tộc Gió đã dàn hàng đứng chắn ngang đường hầm phía trước những nữ miu và mèo già, lưng họ cong vút, rít lên dữ tợn.

Với cảm giác khiếp sợ, Tim Lửa nhìn thấy những móng vuốt và những bộ nanh sáng loáng. Những con mèo đói này sắp sửa tấn công.

-----oOo-----

Chương 6

SACHMOI.NET

Tim Lửa thủ thế nép sát người vào Văn Xám, cũng vừa bước tới bên chú. Chúng cần phải tỏ ra không hề sợ hãi gì nếu muốn sống sót.

Những chiến binh bộ tộc Gió đứng nguyên tại chỗ của họ mà không động tĩnh một cơ bắp nào. Họ đang đợi tín hiệu từ tộc trưởng của họ! Tim Lửa nhận thấy vậy. Họ vẫn tuân thủ luật chiến binh, mặc dù họ phải sống trong điều kiện như thế này.

Từ phía sau hàng chiến binh, một ông mèo đen trắng len lỏi tiến lên phía trước. Giật mình đánh thót, Tim Lửa nhận ra mèo có cái đuôi dài trong giấc mơ của mình. Đây chắc hẳn là Sao Cao, tộc trưởng bộ tộc Gió.

Sao Cao hít hít không khí, nhưng Tim Lửa và Văn Xám đang ở cùng chiều gió, mùi của chúng bị làn gió mạnh cuốn bạt đi. Trong khi ông mèo đen trắng bước về phía chúng, Tim Lửa hít vào trúng mùi tanh hôi của thịt thối rữa vương vất trên bộ lông của ông ta. Giống như Văn Xám, chú vẫn đứng im như tượng, mắt nhìn xuống, trong khi Sao Cao đi vòng quanh chúng, hít hít bộ lông của chúng.

Cuối cùng, Sao Cao trở về chỗ các chiến binh của mình. Tim Lửa nghe thấy ông nói nhỏ, "bộ tộc Sấm." Các chiến binh xẹp lông lại, nhưng vẫn đứng trong hàng ngũ phòng thủ, che chắn cho những mèo còn lại.

Sao Cao quay lại đối mặt với những vị khách và ngồi xuống, cẩn thận cuộn tròn đuôi vòng quanh chân của mình. "Ta đã

tưởng là bộ tộc Bóng Tối," ông ngao. Mắt ông bừng cháy lòng căm thù. "Tại sao các anh lại ở đây?"

"Chúng tôi đến để tìm quý vị," Tim Lửa meo, cảm thấy giọng mình vỡ ra vì căng thẳng. "Sao Xanh và các tộc trưởng bộ tộc khác muốn quý vị quay về nhà của quý vị."

Giọng nói của tộc trưởng bộ tộc Gió vẫn còn cảnh giác. "Vùng đất ấy không còn an toàn cho bộ tộc của ta nữa," ông meo. Có một ánh nhìn hau háu hiện lên trong mắt của Sao Cao khiến cho Tim Lửa cảm thấy phiền muộn.

"Bộ tộc Bóng Tối đã đuổi Sao Gãy đi rồi," chú meo. "Hắn không còn là mối đe dọa nữa."

Những chiến binh phía sau Sao Cao quay sang nhìn nhau. Những tiếng lẩm bẩm kinh ngạc nổi lên, truyền ra sau khắp bộ tộc.

"Quý vị phải trở về càng sớm càng tốt," Tim Lửa thúc giục. "Bộ tộc Bóng Tối và bộ tộc Sông đang bắt đầu săn mồi trên vùng cao nguyên. Chúng tôi đã thấy một đội săn bộ tộc Sông gần cái hang lửng cũ nằm trên đường chúng tôi đến đây."

Sao Cao dựng lông lên tức giận.

"Nhưng bọn chúng là những tay săn thỏ tồi." Vằn Xám thêm vào. "Tôi nghĩ bọn chúng đã về nhà với những cái bụng trống không."

Sao Cao và những chiến binh của ông kêu rừ rừ vẻ hài lòng. Tinh thần thỏa mãn của họ động viên Tim Lửa, nhưng chú có thể nhận thấy là bọn họ yếu như thế nào. Chẳng đường trở về vùng cao nguyên sẽ rất lâu và rất vất vả đối với bộ tộc này đây. "Chúng tôi có thể đi về cùng với quý vị được chứ?" Chú đề nghị một cách tôn trọng.

Đôi mắt của Sao Cao nháng lên. Ông hiểu câu hỏi đó là một lời đề xuất giúp đỡ khéo léo. Ông nhìn chăm chú vào Tim Lửa. "Được," cuối cùng ông đáp. "Cảm ơn."

Tim Lửa nhận ra là mình chưa tự giới thiệu. "Đây là Văn Xám," chú meo, nghiêng đầu. "Còn tôi là Tim Lửa. Chúng tôi là những chiến binh của bộ tộc Sấm."

"Tim Lửa," Sao Cao lặp lại một cách trầm tư. Lúc này những tia nắng mặt trời đang dội xuống qua khe hở trên miệng hang, khiến cho bộ lông cam của Tim Lửa sáng rực lên trong đường hầm tối mờ. "Cái tên hợp với anh đấy."

Một con quái vật khác gào thét ở trên đầu. Tim Lửa và Văn Xám rùn người lại. Sao Cao nhìn họ với vẻ vui vui và ngoắc đuôi. Đó là một tín hiệu, bởi vì hàng chiến binh phía sau ông tách ra. "Chúng ta sẽ rời khỏi đây ngay lập tức," ông loan báo, và đứng dậy.

"Tất cả chúng ta đều ổn cho chuyến đi chứ?" Sao Cao hỏi trong khi những chiến binh bắt đầu len vào giữa những nữ miu và mèo già.

"Ổn cả, ngoại trừ đứa con của Hoa Sớm," một chiến binh vằn nâu trả lời. "Nó còn bé quá."

"Vậy thì chúng ta sẽ thay phiên nhau mang nó," Sao Cao trả lời.

Những con mèo bộ tộc Gió xê dịch tới trước, mắt họ đờ đi vì đau đớn và kiệt sức. Một chị mèo nhí thể đang nhẹ nhàng ngoạm một đứa trẻ nơi gáy cổ của nó. Đôi mắt của sinh linh nhỏ bé này hầu như không thể mở ra được.

"Sẵn sàng chưa?" Sao Cao gọi.

Một ông mèo đen có bàn chân vẹo vọ nhìn khắp bộ tộc và trả lời giùm cho họ. "Sẵn sàng," ông ta meo.

Tim Lửa và Văn Xám quay đầu và đi trở ra miệng đường hầm và đợi trong lúc những mèo bộ tộc Gió tuôn ra, chớp chớp mắt trước ánh sáng ban ngày. Một vài mèo trong số mèo già phải nhắm mắt lại thật lâu, khuôn mặt của họ nhăn nhú lại chống chọi với ánh mặt trời yếu ớt, sự việc khiến Tim Lửa đoán rằng họ đã không hề ra khỏi đường hầm trong một khoảng thời gian dài. Sao Cao ra khỏi đường hầm sau cùng và bước lên dẫn đầu bộ tộc.

"Chúng tôi dẫn ngài trở về bằng lối mà chúng tôi đến đây được chứ?" Tim Lửa hỏi ông. "Tôi tin đó là đường tắt."

"Nó có an toàn không?" Sao Cao hỏi. Một lần nữa Tim Lửa nhận thấy vẻ hau háu trong đôi mắt của vị tộc trưởng.

"Chúng tôi đã không gặp rắc rối gì trên đường đến đây," Văn Xám meo.

Sao Cao quật đuôi một cách kiên quyết, như thể muốn phủi sạch bất cứ nghi ngờ nào. "Tốt," ông tuyên bố. "Anh đi cùng ta, Văn Xám, để chỉ đường cho ta. Tim Lửa, anh đi bên cạnh bộ tộc. Nếu anh gặp rắc rối gì cứ nói với trợ thủ của ta."

"Ông ấy là ai?" Tim Lửa hỏi.

Sao Cao hất đầu về phía ông mèo đen. "Bàn Chân Liệt," ông meo. Ông chiến binh quay lại khi nghe gọi tên và vểnh tai lên.

Tim Lửa nghiêng đầu chào. Chú để Văn Xám đi với Sao Cao, còn mình thì hòa nhập với những mèo khác.

Khi bộ tộc đi bên dưới vòm cong của đường Sấm Rền, Tim Lửa vẫn còn có thể ngửi thấy mùi lửa, nhưng khi họ bước tới chỗ vùng đất hoang thì chẳng còn thấy bọn Hai Chân đâu cả. Văn

Xám nhắm thẳng tới đường hầm mà cậu và Tim Lửa đã ở đêm qua. Sao Cao chui vào trước, trong khi Tim Lửa đợi ở phía sau cho đến khi tất cả bộ tộc đã biến mất vào bên trong. Chỉ còn lại Bàn Chân Liệt.

"Anh có chắc là nó sẽ lại dẫn đến ánh sáng?" Ông mèo đen cảnh giác hỏi.

"Nó chỉ dẫn qua phía dưới đường Sấm Rền thôi. Các anh chưa bao giờ sử dụng đường hầm này à?" Tim Lửa hỏi, ngạc nhiên hết sức.

"Khi những chiến binh chúng tôi băng qua đường Sấm Rền, họ thích nhìn thấy mình đang đi về đâu hơn," Bàn Chân Liệt ngao. Tim Lửa gật đầu, và vị thủ lĩnh nói thêm. "Anh đi trước đi."

Tim Lửa bước xuống cái hang tối. Khi chú chui ra khỏi đường hầm thì thấy những mèo bộ tộc Gió đang nhìn trôn trời qua cánh đồng dẫn đến đường Sấm Rền bất di bất dịch. Tim Lửa thấy Sao Cao hội ý với Văn Xám trước khi họ bắt đầu bước vào cánh đồng cỏ cao, ướt sương giá. Tim Lửa đi cùng với những mèo còn lại của bộ tộc, áp sát sườn phía bên này trong khi Bàn Chân Liệt khập khiễng đi một cách cương quyết ở sườn phía bên kia.

Họ đi chưa được nửa quãng đường băng qua cánh đồng, thì rõ ràng, có nhiều mèo gặp khó nhọc với việc duy trì tiến độ di chuyển. "Sao Cao!" Bàn Chân Liệt ngao to. "Chúng ta cần đi chậm hơn nữa!"

Tim Lửa ngoái lại qua vai và thấy vài mèo càng lúc càng tuột lại ở đằng sau. Hoa Sớm nằm trong số họ, đứa trẻ đứng dựa dưới miệng của chị. Tim Lửa chạy bay đến bên chị. Chị đang thở phì phò nặng nhọc. Chắc chắn là chị mới sinh nở chưa được lâu.

"Để tôi mang nó cho," Tim Lửa đề nghị. "Chỉ đến lúc chị lấy lại hơi thôi."

Hoa Sớm ngại ngùng liếc nhìn Tim Lửa, nhưng mắt chị dịu đi khi bắt gặp mắt chú. Chị đặt thằng nhỏ xuống, và Tim Lửa nhẹ nhàng nhấc nó lên và đi bên cạnh chị để chị vẫn nhìn thấy cục cưng quý báu của mình.

Sao Cao kìm bước lại, nhưng chỉ một chút thôi. Bất chấp vẻ kiệt quệ thấy rõ và từng cái xương sườn nhô ra khỏi bộ lông ông vẫn hùng hực với nguồn năng lượng mãnh liệt, truyền tải sự nhanh nhẹn xuống bốn chân của ông.

Tim Lửa có thể hiểu phần nào lý do cho sự gấp rút của Sao Cao. Mặt trời đang từ từ bò lên khỏi đường chân trời. Một số mèo bộ tộc Gió đang bị bệnh, một số thì già, và tất cả đều yếu sức vì đói. Nếu họ muốn băng qua đường Sấm Rền mà không mất một mèo nào, thì họ phải làm điều đó thật nhanh, trước khi bọn quái vật hiện ra thành từng đoàn từng bầy.

Lúc Tim Lửa và Hoa Sớm đến được hàng cây, bộ tộc Gió đã tụ tập xung quanh tộc trưởng của mình.

"Chúng ta băng qua đường Sấm Rền ở đây," Sao Cao tuyên bố trong tiếng một con quái vật chạy ngang qua. Vị tộc trưởng bộ tộc Gió cúi rạp mình bên dưới hàng cây. Bàn Chân Liệt, Văn Xám, và một chiến binh trẻ theo sau ông.

Hoa Sớm nhoài về phía Tim Lửa và đỡ lấy con của mình. Bây giờ chị đã hết thở gấp, và khi chị nhận lại đứa con từ Tim Lửa, chị cọ má chị vào má chú một cách biết ơn. Chú nghiêng đầu với chị mèo nhí thế và đi theo Văn Xám dưới hàng cây.

Sao Cao và Bàn Chân Liệt ngồi lặng thinh, nhìn chăm chú vào con đường xám, rộng thênh thang. Văn Xám đứng kế bên họ. Cậu ngoắc đuôi về phía một chiến binh trẻ. "Đây là Ria Độc Nhất," cậu nói với Tim Lửa.

Một con quái vật rồ ngang qua, hầu như nhấn chìm tất cả lời nói của Văn Xám và tung bụi mù trời, làm cay mắt họ.

Qua đôi mắt ứa nước, Tim Lửa meo một tiếng chào với Ria Độc Nhất và hướng sự chú ý ra đường Sấm Rền. "Chúng ta nên để bộ tộc sang theo từng nhóm một," chú meo. "Văn Xám và tôi sẽ đi cùng với bất cứ ai cần giúp đỡ." Chú nhìn vị tộc trưởng bộ tộc. "Nếu ông đồng ý, thưa Sao Cao," chú thêm.

Sao Cao gật đầu. "Nhóm khỏe nhất sẽ đi đầu," ông meo.

Những mèo bộ tộc Gió khác dần dần xuất hiện qua hàng cây. Chẳng mấy chốc toàn thể bộ tộc đã tập hợp bên cạnh họ, nép sát vào những cành cây sắc nhọn, càng lùi xa đường Sấm Rền càng tốt.

Tim Lửa và Văn Xám di chuyển ra ngoài rìa, trông chờ quăng nhử trong đoàn quái vật. Đường Sấm Rền đã nhộn nhịp hơn nhiều so với lúc chúng băng qua vào đêm hôm trước.

Ria Độc Nhất dẫn đầu nhóm đầu tiên tiến lên phía trước.

"Anh có muốn chúng tôi băng qua cùng với anh không?" Tim Lửa đề nghị. Chú có thể nghĩ thấy nỗi sợ hãi của anh mèo trẻ. Anh chàng mèo mướp vẫn nâu lắc đầu. Những mèo bên cạnh anh nhìn dọc theo đường Sấm Rền lúc ở bên phải, lúc ở bên trái. Tất cả đều im lặng, rồi đoàn mèo lao qua phía bên kia, an toàn.

Hai chiến binh đi tiếp theo, hộ tống hai mèo già gầy nhom. "Đi!" Tim Lửa ra lệnh khi một con quái vật đã vụt qua hẳn.

Bốn mèo bộ tộc Gió bước ra đường Sấm Rền trống trải. Những mèo già nhăn mặt khi họ chậm chạp băng qua đường trên những ống chân lở lói, lớp nhóp vì sống trong đường hầm ẩm ướt. Tim Lửa nín thở khích lệ họ khi họ qua gần đến bên kia. Một con quái vật lao sầm sập về phía họ.

"Cẩn thận!" Văn Xám ngao, và ngay cả những mèo già cũng nhảy vọt lên, lông dựng đứng, và quăng mình về phía bên kia chỉ một nhịp tim đập trước khi con quái vật vù qua.

Hai nhóm lớn hơn đã băng qua, chỉ còn lại một nhóm nữa thôi. Chừng nào tất cả đã băng qua đường an toàn hết thì mới đến lượt Sao Cao và Bàn Chân Liệt sang.

Hoa Sớm và đứa con của chị bước đến bên Tim Lửa. Đằng sau chị là ba cụ mèo rất già, run lẩy bẩy.

"Chúng tôi sẽ đi cùng với chị," Tim Lửa meo. Chú nhìn Văn Xám, cậu gật đầu. "Văn Xám, hãy báo cho chúng tôi biết khi nào thì an toàn để băng qua." Tim Lửa rướn tới định đón lấy đứa con của Hoa Sớm, nhưng chị giật lại, đôi tai chị sát rít xuống. Tim Lửa nhìn vào đôi mắt hồ phách đầy sợ hãi của chị và hiểu. Chị và con của chị sẽ cùng sống hoặc cùng chết với nhau.

"Đi!" Theo tiếng ngao của Văn Xám, Tim Lửa và Hoa Sớm bước ra đường Sấm Rền. Những mèo già lê bước theo sau, có Văn Xám kè bên cạnh. Thời gian dường như ngừng trôi khi những mèo già bước liêu xiêu chậm rề trên những bộ vó tê cứng, đầy sẹo chiến trường của họ. Nếu bây giờ mà có một con quái vật tiến đến thì tất cả chúng ta sẽ chết tươi, Tim Lửa nghĩ. Lề bên kia đường vẫn còn cách tới nhiều bước thỏ nhảy nữa.

"Nhanh lên," Văn Xám giục. Những mèo già cố bước nhanh, nhưng một mèo đổ sụm xuống, và Văn Xám phải dùng mũi đỡ ông cụ đứng dậy trở lại.

Tim Lửa nghe thấy tiếng gầm rú của một con quái vật ở phía đằng xa. "Cứ đi tiếp!" Chú rít khẽ với Hoa Sớm. "Để chúng tôi đưa những mèo già sang."

Hoa Sớm huyệt chân ngã dúi về phía trước. Đứa con của chị kêu ré lên khi bị vấp xuống nền đất cứng. Tim Lửa và Văn Xám ép

sát người vào những thân hình gầy guộc của những mèo già, đẩy hồ về phía trước. Tiếng gầm của con quái vật đang mỗi lúc mỗi to hơn.

Tim Lửa ngoạm lấy gáy của mèo già gần nhất và lôi ông lão về trước, rồi lại quay sang đẩy mạnh cụ mèo thứ hai tới gần vệ đường hơn. Con quái vật lao vùn vụt đến. Tim Lửa nhắm nghiền mắt lại và căng người ta.

Có một tiếng rít và một mùi cay nồng đâm thẳng vào cổ họng chú, tiếp theo là tiếng rú phai dần khi con quái vật phóng đi. Tim Lửa mở choàng mắt ra và nhìn quanh. Văn Xám đang dùn người ngay giữa đường Sấm Rền, bình yên vô sự, nhưng đôi mắt nhìn trừng trừng, mở to như mặt trăng tròn. Một mèo co rúm ở giữa chúng, hai mèo già kia run như cây sậy ở gần vệ đường. Con quái vật đang ngoặt qua khỏi họ, queo ngang qua đường Sấm Rền. Tạ ơn bộ tộc Sao! Nó đã tránh được tất cả họ.

Tim Lửa rùng mình hít thật sâu. "Đi," chú meo với lão mèo già cuối cùng. "Sắp tới rồi."

Sao Cao băng ào qua cùng với Bàn Chân Liệt và tập hợp đoàn mèo bộ tộc đang run sợ lại quanh mình lại trên vệ đường.

Ria Độc Nhất chạm mũi mình vào mũi Tim Lửa. "Các anh đã suýt chết vì chúng tôi." anh meo. "Bộ tộc Gió sẽ không bao giờ quên điều đó."

Giọng của Sao Cao vang lên phía sau họ. "Ria Độc Nhất nói đúng; chúng tôi sẽ vinh danh cả hai anh trong những câu chuyện lưu truyền của mình. Chúng ta phải đi tiếp nào," ông nói tiếp. "Chúng ta còn cả một chặng đường dài ở phía trước."

Khi đoàn mèo rục rịch đi tiếp, Tim Lửa bước đến bên Hoa Sớm. Chị đang bận liếm đứa con của mình.

"Nó không sao chứ?" Tim Lửa hỏi.

"Ồ, không sao." Hoa Sớm trả lời.

"Còn chị thì sao?" Tim Lửa hỏi.

Hoa Sớm không trả lời.

Tim Lửa quay sang một chị mèo xám, chị này trả lời câu hỏi chưa kịp thốt ra của chú. "Đừng lo," chị meo. "Tôi sẽ mang đứa trẻ đi tiếp."

Bộ tộc đi men hàng cây dọc theo đường Sấm Rền trước khi queo vào lối mòn xuyên qua khu rừng. Những mùi ở đây dường như xoa dịu bầu mèo bộ tộc Gió hơn, nhưng cuộc hành trình đã gây tổn thất cho họ – họ đi chậm hơn bao giờ hết. Và khi họ đến được dãy hàng rào ở tuốt đằng kia, Tim Lửa phải dốc hết sức để giúp những mèo yếu nhất vượt qua hàng rào,

Cho đến lúc Tim Lửa nhận ra nơi ở của Hai Chân từ đằng xa thì mặt trời đã quay khỏi đỉnh điểm của nó. Chú hít hít không khí đầy hy vọng nhưng vẫn không có mùi của chân Quạ. Tim Lửa cảm thấy thoáng buồn, và cố phớt lờ cái ý nghĩ cứ ray rứt lẽ ra chú không bao giờ nên để bạn đến đây một mình.

Từng đám mây dâng cuộn cuộn về phía Dãy Núi, trở nên đen hơn khi chúng bao phủ mặt trời đang lặn. Một cơn gió lạnh làm gợn lông của đoàn mèo, đem theo những hạt mưa đầu tiên.

Tim Lửa nhìn những con mèo bộ tộc Gió. Chẳng cách chi mà họ có thể đi nổi qua một đêm dài, ướt đẫm. Bây giờ chú cũng đã mệt rũ rời, và, lần đầu tiên kể từ khi ăn dược thảo của Nanh Vàng, chú cảm thấy tác động của cơn đói. Một cái liếc nhìn Vằn Xám bảo cho chú biết rằng anh bạn mình cũng đang cảm thấy như vậy. Đuôi của chàng chiến binh lông xám to lớn

rũ xuống, và đôi tai của anh chàng ép bẹp xuống trước những hạt mưa rơi lộp độp.

"Sao Cao," Tim Lửa gọi. "có lẽ chúng ta nên sớm dừng lại và trú đêm."

Vị tộc trưởng bộ tộc Gió dừng lại và đợi cho Tim Lửa bắt kịp. "Đồng ý," ông meo. "Có một cái mương ở đây; chúng ta có thể trú trong đó cho đến khi mặt trời lên."

Văn Xám và Tim Lửa liếc nhìn nhau. "Chúng ta nên trú bên trong hàng rào," Tim Lửa đề nghị. "Có chuột cống ở trong mương."

Sao Cao gật đầu. "Được." Ông quay sang bộ tộc của mình và loan báo rằng họ sẽ nghỉ đêm ở đây. Những nữ miu và mèo già khụy xuống ngay lập tức, bất kể trời mưa, trong khi những chiến binh và lính nhỏ tụ lại để bàn việc đi săn.

Tim Lửa và Văn Xám cùng tham gia với họ. "Tôi không biết việc săn mồi ở đây có suôn sẻ hay không," Tim Lửa meo. "Có quá nhiều bọn Hai Chân ở nơi này."

Bụng của Văn Xám sôi lên ọc ọc như thể đồng ý. Những chiến binh khác quay sang cậu ta với vẻ

-----oOo-----

Chương 7

SACHMOI.NET

Trong chốc lát, không một mèo nào di chuyển hay nói điều gì. Sau đó Bàn Chân Liệt ngao. "Bất kỳ bộ tộc nào cũng có thể nhìn thấy những đám mây ấy. Chúng ta vẫn không thể biết chắc thông điệp đó có phải là dành cho chúng ta hay không."

Những tiếng meo hy vọng lan khắp bộ tộc Gió. Sao Cao quan sát bộ tộc của mình, rồi bình tĩnh meo. "Bất kể bộ tộc Sao đã an bài cho chúng ta điều gì, thì hôm nay chúng ta cũng sẽ quay về nhà. Ta nghĩ thấy có thêm nhiều mưa trong không khí. Đến lúc chúng ta khởi hành rồi." Tim Lửa cảm thấy nhẹ lòng trước lời lẽ thực tế của vị tộc trưởng. Điều cuối cùng bộ tộc của họ cần là sự náo động trước một lời tiên tri chẳng lành.

Sao Cao dẫn đầu bước ra ngoài bầu không khí buổi sáng giá lạnh. Tim Lửa và Văn Xám theo sau. Tộc trưởng bộ tộc Gió nói đúng: gió hứa hẹn sẽ mưa nhiều nữa, và sẽ đến rất nhanh.

"Vui lòng để chúng tôi đi trước trình sát?" Tim Lửa đề nghị.

"Xin mời," Sao Cao đáp. "Hãy báo cho chúng tôi biết nếu anh thấy chó, bọn Hai Chân, hay chuột cống. Sáng nay bộ tộc của ta đã khỏe hơn, nhưng chúng tôi đã gặp rắc rối với lũ chó trên đường bỏ đi. Chúng tôi phải đề phòng." Từ vẻ lo lắng trong mắt của vị tộc trưởng. Tim Lửa có thể thấy rằng lời cảnh báo của Mặt Vỏ Cây khiến ông phải lo lắng nhiều hơn là những lời nói đầy tự tin của ông. Bộ tộc của ông có thể đã mạnh hơn nhưng vẫn không đủ mạnh để chống trả những kẻ tấn công.

Tim Lửa lao phăm phăm, cùng với Văn Xám chạy theo sát gót. Chúng thay phiên nhau quay trở lại bộ tộc, báo cho Sao Cao biết là đoạn đường phía trước quang quẻ, hoặc cảnh báo ông hãy nán lại trong lúc một tên Hai Chân cùng với một con chó đi ngang qua. Đoàn mèo bộ tộc Gió lặng lẽ tuân theo lệnh của tộc trưởng, kéo lê những cái chân nặng nề mặc dù họ đã được nghỉ ngơi một đêm.

Đến lúc mặt trời lên cao, đám mây bắt đầu đen lại tụ tập kéo về, và những hạt mưa đầu tiên bắt đầu rơi. Mặt đất dần cao dốc lên, và khi Tim Lửa ló ra khỏi một hàng cây, chú nhận ra con đường đất đỏ dẫn ra khỏi lãnh địa của Hai Chân và vào những vùng đất săn của bộ tộc Gió. Tinh thần chú phấn chấn hẳn lên, và chú bắt gặp ánh mắt hân hoan của Văn Xám. Gần đến rồi!

Tiếng những bước chân nặng nhọc của đoàn mèo vang lên phía sau hàng cây. Tim Lửa quay đầu và phóng trở lại cánh đồng. Những mèo bộ tộc Gió đã bắt kịp chúng. Bàn Chân Liệt đang dẫn đầu. Ông ta có vẻ giật mình bởi sự xuất hiện đột ngột của Tim Lửa.

"Lối này." Tim Lửa meo, và chỉ cho ông khoảng bờ xuyên qua đám lá rở nước mưa ròng rọc. Chú vui sướng thấy phản ứng của những mèo bộ tộc Gió khi họ nhìn thấy vùng cao nguyên thấp thoáng ở phía bên kia. Với Bàn Chân Liệt dẫn đầu, đoàn mèo từ từ nối đuôi nhau đi qua.

Tim Lửa theo ngay sát mèo đi sau cùng, nhưng Bàn Chân Liệt và hai chiến binh khác đã nhảy qua những con mương, băng qua độ con đường đất, và đang chui qua hàng rào ở đầu đàng kia. Tốc độ của họ đã tăng lên – bọn họ biết rõ mình đang ở đâu. Tim Lửa phải phóng hết tốc lực mới bắt kịp họ. Chú bám theo họ qua hàng rào và đuổi kịp họ lao phăm phạp về phía một con dốc dài dẫn đến vùng cao nguyên, về nhà của họ.

Tại chân dốc, Bàn Chân Liệt và những chiến binh của ông dừng lại để đợi những mèo còn lại của bộ tộc. Họ nhắm mắt lại để chống lại cơn mưa nhưng vẫn ngẩng cao đầu. Tim Lửa có thể thấy ngực họ phập phồng lên xuống khi họ cố hít vào những mùi quen thuộc của vùng cao nguyên.

Tim Lửa chạy trở lại đoàn mèo còn lại của bộ tộc, tìm kiếm Hoa Sớm. Chú thấy chị đang bước đi bên cạnh một anh chiến binh mèo mướp, anh này đang giữ đứa con của chị trong miệng. Cứ vài bước chị mèo nhíu mắt lại rướn cổ ra hít hít đứa con bé bỏng ướt sũng của mình. Chẳng bao lâu nữa chị sẽ có thể đặt con mình vào nhà trẻ của bộ tộc Gió rồi.

Tim Lửa tụt lại bước đi bên cạnh Văn Xám ở đằng cuối hàng. Chúng liếc nhìn nhau đầy hạnh phúc nhưng không nói gì, vì quá vui lây với nỗi phấn khích của bộ tộc Gió khi trở về nhà. Ngay cả những mèo già giờ đây cũng tất tả đi cho nhanh, thân mình lúp xúp cúi thấp xuống và nheo mắt lại cho khỏi bị mưa. Khi bộ tộc đến chỗ Bàn Chân Liệt ở chân dốc, ông thủ lĩnh trợ tá đứng dậy và Sao Cao vượt lên dẫn đầu. Không ngừng bước, Sao Cao bắt đầu đi theo một lối mòn hẹp, giẫm lên cỏ thô và cây thạch nam.

Khi bộ tộc lên gần đến đỉnh dốc, một số chiến binh lại chạy vượt lên phía trước. Băng trên sườn đồi, dáng họ hiên ngang in vào nền bầu trời vân vũ, trong khi gió thổi lộn gợn bộ lông của họ. Trải dài ra phía trước mặt là vùng đất săn cũ của họ. Thành linh hai lính nhỏ phóng sượt qua Tim Lửa và quăng mình vào bụi thạch nam quen thuộc.

Sao Cao sững người lại. "Đợi đã!" Ông ngao. "Coi chừng có nhóm đi săn của các bộ tộc khác ở đây!"

Ngay vừa khi nghe tiếng tộc trưởng, hai lính nhỏ dừng gấp và vọt giơ lên cổ chạy trở lại bộ tộc, mắt họ vẫn sáng ngời ngời niềm hân hoan.

Từ một đỉnh đá lởm chởm. Tim Lửa nhìn thấy lòng chảo trên mặt đất che chắn trại bộ tộc Gió. Rù lên một tiếng vui mừng, Hoa Sớm nhận lấy lại đứa con từ miệng anh chiến binh mèo mướp và hướng vội về phía lòng chảo. Sao Cao đập nhẹ đuôi và lập tức ba chiến binh phóng lên trước để hộ tống khi chị biến mất khỏi rìa lòng chảo, đi xuống trại.

Tộc trưởng bộ tộc Gió dừng lại trong khi những mèo còn lại của bộ tộc lao nhanh vào những bụi cây che chắn bên dưới. Ông quay qua Tim Lửa và Văn Xám, mắt ông sáng long lanh. "Bộ tộc của ta rất biết ơn sự giúp đỡ của các anh," ông meo. "Cả hai anh đã chứng tỏ mình là những chiến binh cao quý của bộ tộc Sao. Bộ tộc Gió đã về nhà, và đã đến lúc các anh về nhà của các anh rồi."

Tim Lửa cảm thấy một thoáng thất vọng. Chú muốn nhìn thấy Hoa Sớm yên vị trong nhà trẻ cùng đứa con của chị. Nhưng Sao Cao nói đúng, chúng không cần phải ở đây nữa.

Sao Cao lại nói. "Có thể là có những đoàn săn của kẻ thù ở quanh đây. Ria Độc Nhất và Bàn Chân Liệt sẽ hộ tống các anh đến điểm Bốn Cây."

Tim Lửa cúi đầu. "Cảm ơn, Sao Cao."

Sao Cao gọi những chiến binh của mình lại và ra mệnh lệnh cho họ. Rồi ông hướng đôi mắt mệt mỏi về phía Tim Lửa lần nữa. "Các anh đã phục vụ bộ tộc Gió rất tốt. Hãy nói với Sao Xanh rằng bộ tộc Gió sẽ không bao giờ quên là chính bộ tộc Sấm đã đưa họ về nhà."

Bàn Chân Liệt bước đi về phía điểm Bốn Cây. Tim Lửa và Văn Xám bước theo ông, cùng với Ria Độc Nhất bên cạnh. Họ đi sát nhau khi đi học theo một lối hẹp, qua một đám kim tước dày đặc, rất tốt để làm chỗ trú mưa.

Đột nhiên Ria Độc Nhất dừng lại và hít hít không khí. "Thỏ?" Anh kêu lên sung sướng rồi lao bắn vào đám cây kim tước. Bàn Chân Liệt dừng lại đợi. Tim Lửa có thể thấy một tia sáng lóa lên trong đôi mắt mệt mỏi của thủ lĩnh trợ tá. Có tiếng bước chân chạy nhanh trong khoảng xa và tiếng kim tước loạt xoạt, sau đó im lặng.

Một giây sau, Ria Độc Nhất trở ra với một con thỏ lớn treo lủng lẳng dưới hàm của anh.

Văn Xám chồm tới nói với Tim Lửa. "Hơi tốt hơn bọn chiến binh bộ tộc Sông, hả?"

Tim Lửa rừ rừ đồng ý.

Ria Độc Nhất thả con mồi tươi xuống đất. "Có ai đói không?"

Bọn họ ăn thịt con thỏ với vẻ biết ơn. Khi đã ăn xong phần của mình, Tim Lửa ngồi xuống và liếm môi. Chú cảm thấy hơi phục trở lại sau khi ăn, nhưng cái lạnh rã rời đang bắt đầu hành hạ từng khúc xương chú, và chân của chú đau nhói. Nếu chú và Văn Xám đi theo lối mà chúng đã đến đây, qua điểm Bốn Cây, thì chúng phải đi một đoạn đường dài. Thế, nếu chúng đi đường tắt qua vùng đất săn của bộ tộc Sông thì sao? Suy cho cùng thì chúng đang thi hành nhiệm vụ đã được tất cả các bộ tộc đồng tình tại cuộc Tụ Hạp. Lẽ nào bộ tộc Sông lại phản đối khi chúng đi ngang qua lãnh thổ của họ. Trông chẳng có vẻ gì là chúng định săn trộm mồi của họ cả.

Tim Lửa nhìn quanh những mèo đồng hành của mình và ngập ngừng meo. "Các anh biết không, sẽ nhanh hơn nếu chúng ta đi theo dòng sông."

Văn Xám ngược lên khỏi việc rửa ráy chân của mình. "Nhưng điều đó có nghĩa là phải đi ngang qua lãnh địa bộ tộc Sông."

"Chúng ta có thể đi men theo hẻm núi," Tim Lửa giải thích. "Bộ tộc Sông không đi săn ở đó bởi nơi ấy quá dốc để cho họ đi xuống sông."

Vằn Xám thả nhẹ bàn chân ẩm ướt xuống đất. "Cho dù móng vuốt của tôi đang đau nhừ," cậu nói, "nhưng tôi cũng không ham đi đường ngắn hơn." Cậu quay đôi mắt vàng sang vị thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Gió một cách hy vọng.

Bàn Chân Liệt trầm ngâm. "Sao Cao ra lệnh cho chúng tôi đi cùng các anh đến điểm Bốn Cây," ông nói.

"Nếu các vị không muốn đi với chúng tôi, chúng tôi sẽ hiểu mà," Tim Lửa nhanh nhẹn trả lời. "Chúng tôi chỉ đi qua lãnh thổ bộ tộc Sông trong chớp mắt thôi. Chúng tôi sẽ chẳng gặp rắc rối gì đâu."

Vằn Xám gật đầu, nhưng Bàn Chân Liệt lắc đầu. "Chúng tôi không thể để các anh đi vào lãnh thổ bộ tộc Sông một mình," ông nói. "Các anh đã kiệt sức rồi. Nếu các anh gặp rắc rối, các anh sẽ chẳng thể nào đương đầu được."

"Chúng tôi sẽ không gặp ai đâu!" Tim Lửa đã tự thuyết phục mình xong và cũng nhất quyết thuyết phục cả Bàn Chân Liệt nữa.

Bàn Chân Liệt nhìn chú với đôi mắt già nua tinh thông của mình. "Nếu chúng ta đi đường này," ông trầm ngâm, "thì điều đó sẽ cho bộ tộc Sông biết rằng bộ tộc Gió đã trở về."

Tim Lửa vênh tai lên với vẻ thấu hiểu. "Và một khi họ ngửi được mùi mới của bộ tộc Gió, có thể sẽ không còn ham đi săn thỏ trên lãnh địa của các anh nữa."

Ria Độc Nhất liếm sạch những vết mồi còn lại dính trên môi mình và nhận xét. "Điều đó còn có nghĩa là chúng ta sẽ về nhà trước khi trăng lên!"

"Cậu thì chỉ được cái muốn xí chỗ ngủ tốt trong hang thôi!" Bàn Chân Liệt đập lại. Giọng ông nghiêm khắc nhưng trong mắt ông lại lóe lên ánh hiền hậu.

"Vậy chúng ta sẽ đi qua lãnh thổ bộ tộc Sông chứ?" Tim Lửa hỏi.

"Được," Bàn Chân Liệt quyết định. Ông đổi hướng và dẫn đoàn mèo đi theo dấu vết cũ của một con lửng, đưa họ ra khỏi vùng cao nguyên cần cỗi. Loáng cái, họ đã vào lãnh địa bộ tộc Sông. Dù cho tiếng gió và tiếng mưa, Tim Lửa vẫn có thể nghe thấy tiếng dòng sông gầm gào khi nó chảy ồ ạt và thét ầm ở nơi nào đó đằng trước.

Những con mèo lần theo dấu lửng về phía tiếng sông gào. Lối mòn càng lúc càng hẹp lại cho đến khi nó chỉ còn nhỉnh hơn một vạt cỏ ngay sát gờ của một khe núi sâu. Một bên mặt đất vươn cao lên, dốc và lởm chởm đá; phía bên kia nó lại lao thẳng xuống. Tim Lửa có thể nhìn thấy bờ phía bên kia của khe núi chỉ cách vài con cáo. Khoảng cách hẹp rí như giếng mỗi nhử, và Tim Lửa tự hỏi liệu mình có thể nhảy qua khe nứt đó được hay không. Có lẽ nếu chú không quá đói và mệt thì... Chân chú chột tê rần rật, hải hùng trước ý nghĩ bị rớt xuống dưới đó, nhưng chú không thể cưỡng lại được ý muốn nhìn hé qua mép đá.

Ngay bên dưới chân chú, mặt đất rớt phịch xuống thành một vách đá thẳng đứng. Dương xỉ bám vào những gờ cạnh bé tí xíu, lá cây sáng loang loáng, không phải vì mưa, mà vì nước từ dưới đáy khe núi dâng cuộn cuộn và sỏi bọt bắn tung tóe lên.

Tim Lửa lùi xa khỏi mép đá, dải lông dọc theo xương sống chú dựng lên khiếp đảm. Phía trước chú, Bàn Chân Liệt, Ria Độc Nhất và Văn Xám vẫn bước đi nặng nề, đầu rà xuống đất.

Họ vẫn phải đi lối này cho đến khi họ có thể thoát khỏi nó, qua mảng rừng nhỏ tọa lạc giữa họ và lãnh thổ bộ tộc Săm.

Tim Lửa loạc choạc trong khi chú vội vã đuổi theo họ. Đôi tai của Bàn Chân Liệt dựng thẳng lên còn đuôi thì sát sạt xuống, gần như quét lê dưới mặt đất. Ria Độc Nhất rõ ràng cũng rất lo sợ, cứ nhìn xoáy vào đoạn dốc bên cạnh họ như thể anh ta có thể nghe thấy điều gì đó. Tim Lửa không thể nghe thấy gì ngoài tiếng gầm rú của dòng sông. Chú lo lắng ngoái nhìn qua vai, mắt đảo đồng từ bên này sang bên kia. Sự cảnh giác của những mèo bộ tộc Gió đang khiến chú cảm thấy bất an.

Con dốc bắt đầu phẳng dần lại cho đến khi họ có thể đi xa khỏi gờ vách đá. Mưa vẫn rơi xối xả vào mặt họ, và bầu trời tối sầm cho Tim Lửa biết mặt trời đang lặn, nhưng chẳng bao lâu nữa họ đã đến khu rừng rồi. Ở đó chắc chắn sẽ có nhiều chỗ trú hơn. Những ý nghĩ về thức ăn và cái ổ khô ráo khiến Tim Lửa cảm thấy phấn chấn hẳn lên.

Đột nhiên, một tiếng ngao báo động gù gừ trong cổ họng của Bàn Chân Liệt. Tim Lửa cứng người lại và nếm thử không khí. *Đội tuần tra bộ tộc Sông!* Một tiếng thét vang lên từ phía sau họ, nhóm mèo quay ngoắt lại thì thấy sáu chiến binh bộ tộc Sông đang đâm bổ về phía họ. Lòng của Tim Lửa dựng đứng lên kinh hãi. Khe núi sâu cùng với dòng nước dữ tợn vẫn còn đang ở sát bên, rất nguy hiểm.

Một mèo bộ tộc Sông màu nâu đập đáp thẳng xuống người chú. Tim Lửa lặn ra khỏi khe núi, điên cuồng đá túi bụi bằng đôi chân sau. chú cảm thấy răng cắn vào vai mình, và chú giãy giụa bên dưới sức nặng của chiến binh đang rít rú. Chú cào điên dại xuống mặt đất ẩm ướt, cố gắng thoát ra. Những móng vuốt sắc nhọn của tên chiến binh bộ tộc Sông cào cấu vào hông chú. Tim Lửa vặn người và tấp vào bộ lông của kẻ thù tấn công. Chú nghiêng chặt quai hàm của mình lại và nghe thấy tiếng rú của tên chiến binh, nhưng móng vuốt của hắn

cào cào chú dữ dội hơn nữa. "Đây sẽ là lần cuối cùng người đặt chân lên lãnh thổ bộ tộc Sông," tên mèo nâu quát.

Xung quanh, Tim Lửa nhận thấy những mèo đồng hành với mình cũng đang chiến đấu ác liệt. Chú biết họ cũng mệt lả như chú sau chuyến đi vất vả. Chú có thể nghe tiếng Vằn Xám ngao lên dữ tợn, Ria Độc Nhất rít rú vì đau đớn và tức giận. Thế rồi, từ khu rừng phía sau họ, một âm thanh khác lọt đến tai Tim Lửa. Tiếng ngao cuồng nộ – tuy nhiên nó lại khiến Tim Lửa lóa lên một tia hy vọng. Tiếng thét xung trận của Vuốt Cọp! Tim Lửa ngửi thấy mùi ừng chiến nhanh của một đội tuần tra bộ tộc Sấm – bao gồm Vuốt Cọp, Da Cây Liễu, Bão Trắng và chân Cát.

Gào thét và phun phì phì, đội mèo bộ tộc Sấm xông ngay vào trận đánh giáp lá cà. Tên mèo nâu thả Tim Lửa ra và chú nhanh chóng gượng dậy. Chú nhìn thấy Vuốt Cọp ghì chặt một gã mèo mướp xuống đất, cắn một cú cảnh cáo vào chân sau của gã. Tên mèo rú lên và bỏ chạy vào bụi cây. Vuốt Cọp đảo quanh rồi dán chặt đôi mắt lơ lửng của ông vào Long Báo Đốm. Bà thủ lĩnh trợ tá long đốm của bộ tộc Sông đang vật nhau với Bàn Chân Liệt. Ông chiến binh khập khiễng không phải là đối thủ của bà mèo bộ tộc Sông hung dữ. Tim Lửa định nhảy vào giải cứu ông ta, nhưng Vuốt Cọp đang ở phía trước chú. Lão chiến binh sẫm màu nhào tới trước, và chộp lấy đôi vai rộng của Long Báo Đốm. Cùng với một tiếng thét lớn, ông giật mạnh bà mèo ra khỏi vị thủ lĩnh trợ tá gầy trơ xương của bộ tộc Gió.

Tim Lửa nghe thấy một tiếng kêu ré lên hoang dại phía sau mình. Quay phắt lại, chú thấy chân Cát đang bị khóa chặt trong cuộc chiến với một mèo cái khác của bộ tộc Sông. Uốn éo và giằng co, đôi mèo lăn lông lốc trên đám cỏ ướt, khè vào mặt nhau và cào nhau quyết liệt. Tim Lửa thất kinh. Bọn họ đang lăn về phía mép đá của khe núi! Chỉ một vòng lăn nữa là họ sẽ lăn xuống bờ vực.

Tim Lửa nhảy bay tới. Gạt một cái cực mạnh, chú tống chị chiến binh bộ tộc Sông dứt khỏi chân Cát và lặn xa khỏi mép đá. Chân Cát văng ra, sát bên mép vực. Tim Lửa lao tới và nhe răng chộp lấy gáy của cô. Cô nàng ré lên tức tối trong khi Tim Lửa kéo cô nàng ra khỏi khe núi, chân cô cào bới lia lịa vào nền đất bùn. Cô búng người đứng dậy ngay khi Tim Lửa dừng lại và rít vào mặt Tim Lửa, đôi mắt cô long lên công phần. "Tôi có thể thắng cuộc chiến của mình mà không cần anh giúp đỡ!"

Tim Lửa há miệng định giải thích nhưng một tiếng ngao khủng khiếp khiến cả hai quay đầu lại. Vằn Xám đang nhào người một cách nguy hiểm qua thành khe núi, đôi chân sau của cậu căng xoắn ra. Bên cạnh cậu ta, Tim Lửa thoáng nhìn thấy một cái chân màu trắng bám chặt vào mép vực. Vằn Xám chồm người xuống, miệng há to, cố tóm bắt cái chân kia, nhưng nó vụt biến khỏi tầm nhìn với một luồng gió rít hãi hùng. Vằn Xám thét vang lên tiếp theo sau, tiếng kêu của cậu dội âm khắp khe núi.

Tất cả mèo ngừng chiến đấu trước tiếng kêu đau đớn của Vằn Xám. Tim Lửa cứng người, thở hổn hển vì choáng và kiệt sức. Những mèo bộ tộc Sông bò rón rén đến mép khe núi. Rất chậm chạp, Tim Lửa cũng bò theo họ và nhìn xuống vực. Xa phía dưới, qua dòng nước cuộn cuộn, chú thấy cái đầu màu đen của một chiến binh bộ tộc Sông chìm ngấm dưới dòng nước sủi bọt.

Với một cảm giác lạnh buốt và hoảng sợ, Tim Lửa nhớ lại những lời của mèo lang y bộ tộc gió: *"Ngày này sẽ mang lại một cái chết không cần thiết."*

-----oOo-----

Chương 8

SACHMOI.NET

Lông Báo Đốm ngược đầu và thét lên trong gió. "Vuốt Trắng! Không!"

Vằn Xám bò lùi lại cho đến lúc các bốn chân của cậu đều đã ở trên vùng đất an toàn. Bộ lông ướt của cậu xù lên và đôi mắt trợn trừng lên hoảng hốt. "Tôi đã cố chụp lấy anh ấy... nhưng anh ấy bị sẩy chân... tôi không cố ý..." Những lời nói được rặn ra, hết hơi. Tim lửa băng vèo tới anh bạn mình và cọ mũi vào hông cậu ta để an ủi, nhưng Vằn Xám mù quáng, vẫn cứ lùi lại.

Từng mèo một, những mèo khác quay khỏi gờ đá và nhìn hừng hực vào Vằn Xám. Những cặp mắt mèo bộ tộc Sông híp lại hung tợn, những đôi vai gồng lên. Theo bản năng, Da Cây Liễu và Báo Trắng di chuyển về phía Vằn Xám, vào vị trí bảo vệ hai bên cậu ta.

Lông Báo Đốm gầm gừ sâu trong cổ họng, nhưng đó là tiếng ngao cảnh báo cho những mèo bộ tộc của bà. Họ buộc phải lùi lại. Bà thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Sông nhìn thẳng vào mắt Vuốt Cọp. "Điều này đã vượt quá trận chiến bảo vệ biên giới," bà rít lên. "Chúng tôi sẽ trở về bộ tộc của mình. Vụ này sẽ thành một vấn đề cần phải được giải quyết vào lúc khác và bằng cách khác."

Vuốt Cọp nhìn lại Lông Báo Đốm một cách ngang tàng. Không biểu lộ chút e dè nào, mà chỉ hơi khẽ gật đầu. Lông Báo Đốm ngoắc nhẹ chóp đuôi và quay đầu, bỏ đi. Những mèo bộ tộc Sông theo sau bà rồi biến mất dần vào những bụi cây.

Những lời đe dọa của Long Báo Đốm khiến Tim lửa run bắn. Linh cảm về một điềm gở bóp chặt lấy tim chú như một bóng ma lạnh lẽo khi chú nhận thấy trận đánh này có thể khơi mào cho một cuộc chiến tranh.

"Chúng tôi nên về đây," Bàn Chân Liệt meo, cà nhắc lê bước về phía trước. "Hai chiến binh trẻ của quý vị đã phục vụ chúng tôi rất tốt, và bộ tộc chúng tôi chân thành cảm ơn quý vị." Nhưng những lời cảm ơn trịnh trọng đó nghe thật sáo rỗng sau một bi kịch mà họ vừa chứng kiến. Vuốt Cọp gật đầu, hai chiến binh bộ tộc Gió bắt đầu trở về phía lãnh thổ của họ. Tim Lửa lặng lẽ meo lời tạm biệt với Ria Độc Nhất khi anh bước ngang qua. Ria Độc Nhất liếc nhanh chú rồi bước đi hẳn.

Tim Lửa nhận thấy chân Cát vẫn đứng ở rìa khe núi, nhìn trân tráo xuống dòng nước xoáy trào phía dưới. Chân cô nàng dường như tê cứng trên mặt đất, và đôi mắt cô cứ dán chặt vào con dốc dựng đứng. Tim Lửa đoán cô đã nhận ra mình vừa mới kề cận với việc phải chung số phận với Vuốt Trắng như thế nào.

Tim Lửa định tới chỗ cô nhưng Vuốt Cọp ngao. "Theo ta!"

Ông chiến binh mèo mướp lao qua rừng cây, và những mèo còn lại trong đội tuần tra phóng theo ông ta, nhưng Tim lửa vẫn chùng chình ở bên cạnh Vằn Xám. "Đi," chú giục giã. "Tội mình nên đi tiếp đi!" Vằn Xám nhún vai, đôi mắt cậu mờ đục đi, tối tăm với nỗi sầu đau, và cậu thất thểu bước theo những mèo khác, lê chân như thể chúng được làm bằng đá.

Chẳng mấy chốc, đôi mèo ở phía trước chúng đã đi khuất khỏi tầm nhìn, nhưng Tim Lửa vẫn có thể lần theo họ qua mùi. Vuốt Cọp đang dẫn họ trở về lãnh thổ bộ tộc Sấm, băng thẳng qua vạt rừng của bộ tộc Sông. Tim Lửa đoán là bây giờ không cần phải lo lắng về đội tuần tra của bộ tộc Sông nữa. Thiệt hại đã xảy ra. Sẽ phí công khi phải đi vòng qua điểm Bốn Cây.

Vuốt Cọp đã dừng đội tuần tra lại, và đang đứng đội Tim Lửa và Văn Xám tại biên giới lãnh thổ bộ tộc Sấm.

"Ta nghĩ ta đã ra lệnh cho bọn bay đi theo ta," ông ta ngao.

"Văn Xám bị..." Tim Lửa bắt đầu.

"Văn Xám phải về trại sớm chừng nào tốt chừng nấy," Vuốt Cọp cắt ngang.

Văn Xám không nói gì, nhưng Tim Lửa đã xù lông lên trước giọng điệu ác nghiệt của ông thủ lĩnh trợ tá. "Cái chết của Vuốt Trắng không phải là lỗi của cậu ấy!"

Vuốt Cọp quay đi. "Ta biết," ông nói. "Nhưng việc đã xảy ra. Đi, và lần này phải đi cùng!" Ông ta phóng đi, băng qua lần mốc mùi bao quanh lãnh thổ bộ tộc Sấm.

Tim Lửa đã chờ đợi giây phút này kể từ lúc chú rời hang của bộ tộc Gió ở nơi những đường Sấm Rền. Bây giờ chú gần như không hay biết khi chú vượt qua ranh giới mùi, không rời mắt khỏi Văn Xám.

Mưa đã ngớt khi họ đi theo lối quen thuộc về trại. Khi đội tuần tra xuất hiện ở đường hầm kim tước, một số mèo khác trong bộ tộc bươn ra khỏi hang của họ, đuôi nhổng cao chào đón.

"Các anh có tìm được bộ tộc Gió không? Họ an toàn chứ?"
Lông Chuột hỏi. Tim lửa lơ đãng gật đầu, nhưng cảm thấy trống rỗng, không thiết trả lời. Đuôi của Lông Chuột rớt xuống. Những mèo khác nấn ná ở rìa trắng trống. Những biểu hiện trên khuôn mặt của những mèo mới trở về nói cho họ biết đã có chuyện gì đó nghiêm trọng đã xảy ra.

"Đi với ta," Vuốt Cọp ra lệnh cho Tim Lửa và Văn Xám, và dẫn chúng đến hang của Sao Xanh. Tim Lửa đi sát Văn Xám, đến

nổi lông của chú cạ vào bộ lông của bạn. Văn Xám cứ bước tới, không áp sát cũng chẳng giang xa khỏi Tim lửa.

Một tiếng kêu nồng nhiệt chào đón họ từ bóng tối bên trong bức màn địa y. Ba con mèo tiến vào trong hang kín gió.

"Chào mừng đã trở về!" Sao Xanh nhồm dậy, kêu rừ rừ. "Các cậu có tìm được bộ tộc Gió không? Có đem họ về không?"

"Có, thưa Sao Xanh," Tim Lửa lặng lẽ trả lời. "Họ đã an toàn trong trại của họ. Sao Cao nhờ tôi cảm ơn bà."

"Tốt, tốt," Sao Xanh nói. Đôi mắt bà chột tối sầm lại khi nhận thấy biểu hiện giận dữ của Vuốt Cọp. "Có chuyện gì vậy?"

"Tim Lửa đã quyết định trở về nhà qua lãnh thổ bộ tộc Sông, Vuốt Cọp ngao."

Lần đầu tiên Văn Xám ngược mặt lên. "Không chỉ có Tim Lửa quyết định..." cậu bắt đầu nói.

Vuốt Cọp ngắt lời. "Chúng bị một đội tuần tra bộ tộc Sông phát hiện. Nếu đội tuần tra của chúng tôi không nghe thấy tiếng rống của chúng kịp lúc, thì chắc hẳn chúng đã không thể trở về rồi."

"Vậy ông đã cứu họ," Sao Xanh nói, thở phào nhẹ nhõm. "Cảm ơn, Vuốt Cọp."

"Không đơn giản vậy đâu." Vuốt Cọp khịt mũi. "Bọn chúng đã chiến đấu cạnh bên một khe núi. Một chiến binh bộ tộc Sông chiến đấu với Văn Xám đã bị rút khỏi mép vực." Tim lửa để ý thấy Văn Xám co rúm người trước những lời nói của Vuốt Cọp.

Mắt Sao Xanh mở to. "Chết ư?" Bà hỏi, trông rất hoảng hốt.

Tim lửa meo lẹ. "Đó chỉ là một tai nạn! Văn Xám không bao giờ giết mèo trong trận chiến bảo vệ biên giới!"

"Ta không tin Long Báo Đốm nghĩa như vậy đâu." Vuốt Cọp quay sang Tim lửa, đuôi của ông ta quật từ bên này sang bên kia. "Anh nghĩ sao mà lại đi qua lãnh thổ bộ tộc Sông! Mà lại đi với những mèo bộ tộc Gió. Anh đã gửi đi một thông điệp rằng chúng ta là đồng minh của họ, điều này chỉ tổ làm cho bộ tộc Sông và bộ tộc Bóng tối gắn kết với nhau hơn thôi."

"Bộ tộc Gió đi cùng với các cậu trên lãnh địa của bộ tộc Sông à?" Sao Xanh trông càng lo ngại hơn.

"Chỉ có hai chiến binh. Sao Cao sai họ hộ tống chúng tôi về nhà; chúng tôi kiệt sức..." Tim Lửa lẩm bẩm.

"Đáng lẽ các anh không nên có mặt ở lãnh thổ bộ tộc Sông," Vuốt Cọp gầm gừ. "Đặc biệt là khi đi cùng với mèo bộ tộc Gió."

"Đó không phải đồng minh. Họ đang hộ tống chúng tôi về nhà!" Tim Lửa phản đối.

"Bộ tộc Sông có biết điều đó không?" Vuốt Cọp vặn lại.

"Bộ tộc Sông biết là chúng ta sẽ đi tìm bộ tộc Gió và đưa họ về nhà. Họ đã đồng ý việc đó tại cuộc Tụ Hạp. Đáng lý ra họ không nên tấn công chúng tôi – đó là một nhiệm vụ đặc biệt, giống như chuyến đi đến Dãy Núi vậy."

"Nhưng họ không đồng ý để các anh đi qua lãnh thổ của họ!" Vuốt Cọp rít lên. "Các anh vẫn chưa hiểu lối sống bộ tộc, hả?"

Sao Xanh đứng dậy. Đôi mắt bà sáng quắc lên khi bà nhìn quanh ba con mèo, nhưng giọng nói của bà điềm tĩnh. "Đáng lẽ là các cậu không nên xâm phạm vùng đất săn của bộ tộc Sông. Đó là việc làm rất nguy hiểm." Bà nhìn Tim Lửa và Văn

Xám một cách nghiêm nghị. Tim lửa cố dò tìm một tia chỉ trích gay gắt trong mắt bà, nhưng tuyệt nhiên không thấy gì. Chú cảm thấy bị dày vò giữa lòng biết ơn và tội lỗi. Chú đã gây ra một mối bất hòa với bộ tộc Sông mà có thể sẽ đe dọa sự an nguy của bộ tộc chú trong nhiều mùa trăng.

Sao Xanh tiếp tục, vụt nhẹ đuôi một cách bứt rứt. "Tuy nhiên, các cậu đã hoàn thành tốt việc tìm bộ tộc Gió và mang họ về nhà. Nhưng chúng ta sẽ cần phải chuẩn bị để đối phó với một cuộc tấn công của bộ tộc Sông. Chúng ta cần phải bắt đầu huấn luyện thêm chiến binh. Tim Lửa và Văn Xám này, Long Tuyết nói với ta rằng hai trong đám con của cô ấy gần như đã sẵn sàng bắt đầu tập luyện. Ta muốn mỗi cậu nhận một đứa làm lính nhỏ của mình.

Tim lửa sững sốt. Thật vinh dự làm sao! Chú không thể tin là Sao Xanh lại đề nghị điều này – nhất là vào lúc này. Chú liếc trộm sang Vuốt Cọp. Lão mèo thủ lĩnh trợ tá vẫn ngồi cứng đờ như một tảng đá.

Văn Xám ngược lên nói. "Nhưng không đứa nào của Long Tuyết đủ sáu mùa trăng tuổi cả."

"Cũng không bao lâu nữa là chúng đủ tuổi rồi. Sự bất đồng tại cuộc Tụ Hạp mới đây khiến ta không an tâm, rồi hôm nay..." Giọng của Sao Xanh trượt đi, và Tim Lửa để ý thấy Văn Xám lại cúi xuống nhìn bàn chân mình lần nữa.

Vuốt Cọp nhìn Sao Xanh chằm chằm, đôi mắt hổ phách của ông đan đức lại. "Chẳng phải yêu cầu những chiến binh có kinh nghiệm hơn như Đuôi Dài hoặc Văn Đen nhận thêm lính nhỏ sẽ tốt hơn sao?" Ông hỏi, "Bản thân hai anh này dường như chẳng hơn lính nhỏ là bao!"

"Ta đã cân nhắc điều đó rồi," Sao Xanh trả lời. "Đuôi Dài đã đủ bận rộn với chân Lẹ rồi, còn Văn Đen đang huấn luyện chân Bụi sẵn sàng trở thành một chiến binh thực thụ."

"Thế còn Gió Lốc thì sao?" Vuốt Cọp hỏi.

"Gió Lốc là một thợ săn cừ và là một chiến binh trung thành," Sao Xanh trả lời. "Nhưng ta không nghĩ là anh ấy đủ kiên nhẫn cho việc huấn luyện. Bộ tộc Sấm nên sử dụng những kỹ năng của anh ấy vào việc khác."

"Vậy bà nghĩ hai anh này đủ tiêu chuẩn để huấn luyện chiến binh cho bộ tộc Sấm?" Vuốt Cọp meo một cách khinh bỉ.

Tim Lửa e dè. Vuốt Cọp đang nhìn trừng trừng vào chú trong khi nói. *Lão ta nghĩ mèo kiểng không thích hợp cho việc huấn luyện mèo sinh ra trong bộ tộc ư?* Chú giận dữ tự hỏi.

Sao Xanh trừng mắt nhìn lại vị trợ thủ của mình. "Để rồi xem, đừng quên họ đã mang bộ tộc Gió trở về. Và đương nhiên, Vuốt Cọp," bà nói thêm, "ta trông cậy vào ông giám sát việc huấn luyện." Vuốt Cọp khẽ cúi đầu, rồi Sao Xanh quay sang Tim lửa và Vằn Xám. "Kiếm cái gì đó ăn đi," bà ra lệnh. "Rồi nghỉ ngơi. Chúng ta sẽ có buổi lễ đặt tên cho bọn trẻ vào lúc trăng lên cao."

Tim Lửa dẫn Vằn Xám ra khỏi hang, để lại Vuốt Cọp phía sau với Sao Xanh. Mưa đã nhỏ dần lại chỉ còn lất phất.

"Mình đói ngấu rồi," Tim Lửa meo. Chú có thể ngửi thấy mùi mồi tươi ấm nồng ở trắng trống. "Cậu có định ra lấy gì đó để ăn không?"

Vằn Xám đứng bên cạnh chú, nhìn xa xăm và buồn bã. Cậu lắc đầu rũ rượi. "Mình chỉ muốn ngủ thôi," cậu lầm bầm.

Một khi bụng đã no, Tim Lửa lách vào hang chiến binh. Vằn Xám đang cuộn tròn như một quả bóng, đầu rúc vào dưới chân. Mắt Tim lửa nặng trĩu, nhưng lông chú vẫn còn ươn ướt, và chú phải cố bắt mình rửa ráy kỹ lưỡng trước khi nằm xuống cái ổ ấm áp của mình.

Da Cây Liễu đánh thức Tim Lửa dậy bằng một cái khều nhẹ. "Đến giờ làm lễ đặt tên rồi kìa," cô thì thào.

Tim Lửa ngóc đầu lên và chớp mắt. "Cảm ơn, Da Cây Liễu," chú nói khi cô cúi mình chui ra khỏi hang.

Chú thúc Vằn Xám bằng khuỷu chân. "Dậy làm lễ," chú khẽ rít, đoạn đứng dậy và duỗi căng những ngón chân cho đến khi chân chú run run lên. *Chú sắp trở thành mèo bảo trợ!* Sự phấn khích rộn lên trên những cái chân của chú.

Vằn Xám cục cục và từ từ duỗi người ra, như một mèo già. Đột nhiên chân của Tim Lửa dường như nhớ lại chuyển đi dài vừa qua và bắt đầu đau nhức trở lại.

Ít nhất thì mưa cũng đã tạnh. Trong im lặng, Tim Lửa và Vằn Xám bước ra trắng trống. Trăng chiếu sáng rực trên các ngọn cây, biến những cành lá ướt đầm thành màu bạc.

"Giỏi lắm, các cậu đã đưa bộ tộc Gió về nhà." Giọng reo vui khiến Tim Lửa nhảy dựng lên. Chú quay sang và thấy Đuôi Dài ngồi bên cạnh mình. "Một đêm nào đó cậu phải đến kể chuyện cho những mèo già nghe đấy nhé."

Tim Lửa gật đầu vu vơ, rồi lại quay vào nhìn trắng trống. Lông Tuyết đã ngồi bên dưới Bục Đá. Mỗi đứa con ngồi một bên chị, một đứa màu xám nhem nhuốc và một đứa màu hoe. Chị mèo trắng vắn đầu qua lại để liếm sau tai của chúng. Cô bé màu xám lắc đầu nguầy nguậy khi bà mẹ quá quan tâm đến mình.

Một lần nữa, niềm phấn khích khiến cho bộ lông của Tim Lửa tê tê.

Bên cạnh chú, Vằn Xám ngồi nhìn đăm đăm xuống đất. "Cậu có hồi hộp không?" Tim Lửa hỏi.

Vằn Xám nhún vai.

"Văn Xám," – Tim lửa hạ thấp giọng – "Cái chết của Vuốt Trắng không phải lỗi của cậu. Đó là nơi tồi tệ nhất để chiến đấu và những mèo bộ tộc Sông biết điều đó. Chân Cát cũng suýt thì rơi xuống đấy," chú nói thêm.

Chú liếc nhìn chân Cát đang ngồi gần đó. Bên cạnh cô nàng, chân Bụi hậm hực nhìn Tim lửa với vẻ ganh tị không che giấu trong mắt nó. Tim Lửa chẳng thể trách nó được. Chú sắp trở thành một mèo bảo trợ trong khi chân Bụi vẫn chưa được phong danh chiến binh. Nhưng chú vẫn cảm thấy bất an khi chân Bụi chồm về phía chân Cát và thì thầm, đủ lớn để Tim Lửa nghe. "Tôi cảm thấy tiếc cho lính nhỏ của Tim Lửa. Thử tưởng tượng xem, một mèo bộ tộc lại bị một mèo kiểng huấn luyện!"

Nhưng lần đầu tiên chân Cát không phản ứng. Cô nàng chỉ bắn ánh mắt buồn chồn về phía Tim Lửa.

Tim Lửa quay trở lại Văn Xám. "Sao Xanh không trách cậu đâu," chú quả quyết. "Bà biết cậu là một chiến binh cừ khôi. Bà sắp trao lính nhỏ cho cậu."

Văn Xám ngược mắt lên và trả lời một cách chua chát. "Bà làm vậy chỉ vì bộ tộc Sấm cần thêm nhiều lính nhỏ nữa. Và tại sao chúng ta lại cần thêm? Bởi vì mình đã cho bộ tộc Sông cái cơ để thù hận chúng ta!"

Tim Lửa choáng váng bởi vẻ cay cú trong giọng nói của Văn Xám. Tiếng meo của Sao Xanh đã gọi chúng tới trước khi chúng có thể nói thêm. Tim Lửa đành bước về phía tộc trưởng bộ tộc, Văn Xám lê bước theo sau.

Khi họ đến trung tâm trắng trống, Sao Xanh đưa mắt nhìn tất cả những mèo đang tụ tập phía dưới. "Đêm trăng sáng này, chúng ta cùng tụ tập để đặt tên cho hai lính nhỏ mới. Đến đây nào, hai đứa."

Cô bé mèo xám lập tức phóng từ chỗ ngồi bên cạnh mẹ mình vào trảng trống, chiếc đuôi vẫn còn lông tơ vểnh cao và đôi mắt xanh da trời mở căng tròn. Cậu mèo hoa tiến lên trước chậm hơn một chút. Tai nó dựng lên, mặt nó nhăn lại vì cố tỏ ra nghiêm trang khi bước đến chân Bực Đá.

Tim của Tim Lửa bắt đầu đánh trống trận trong lồng ngực chú – đứa trẻ nào trong hai đứa kia sẽ là lính nhỏ của chú đây? Chú không thể không cảm thấy rằng cậu mèo hoa với vẻ mặt nghiêm trang kia sẽ dễ huấn luyện hơn, nhưng có điều gì đó ở vẻ hăng hái vụng về của cô bé mèo xám khiến chú nhớ lại chúng mình khi mới gia nhập bộ tộc.

"Từ ngày này trở đi," Sao Xanh meo, nhìn xuống cô bé mèo xám, "cho đến lúc được phong danh chiến binh, cô lính nhỏ này sẽ được gọi là chân Xỉ Thân."

"Chân Xỉ Thân!" Cô bé mèo xám không thể cưỡng lại được việc meo to tên mình lên. Một tiếng sục bắt im lặng phát ra từ phía Long Tuyết, và chân Xỉ Thân hụp đầu xuống vẻ biết lỗi.

"Tim Lửa," Sao Xanh meo. "Anh hãy sẵn sàng nhận lính nhỏ đầu tiên của mình. Anh sẽ bắt đầu huấn luyện chân Xỉ Thân." Niềm tự hào trào dâng trong ngực Tim Lửa. "Anh đã may mắn có hơn một mèo bảo trợ, Tim Lửa. Ta mong chờ anh sẽ truyền đạt tất cả những gì ta đã dạy anh cho cô bé lính nhỏ này" – Tim Lửa đột nhiên bắt đầu cảm thấy áp lực. Những lời Sao Xanh nói đã đặt lên vai chú một trách nhiệm nặng nề mà chú không chắc mình đã sẵn sàng chưa – "và chia sẻ với cô bé những kỹ năng mà anh học được từ Vuốt Cọp và Tim Sư Tử."

Nghe nhắc đến Tim Sư Tử, Tim Lửa hình dung thấy ông chiến binh lông vàng óng đang nhìn xuống mình từ Dải Ngân Hà với đôi mắt khích lệ và ấm áp. Chú ngẩng đầu lên và nhìn lại Sao Xanh một cách kiên nghị.

"Và cậu lính nhỏ này" – Sao Xanh quay sang nhìn chú mèo hoe – "sẽ được biết đến là chân Điều Hâu." Chân Điều Hâu không động đậy hay nói một lời nào.

"Văn Xám, anh sẽ huấn luyện chân Điều Hâu. Người bạn đã mất của chúng ta, Tim Sư Tử đã là mèo bảo trợ của anh. Ta hy vọng rằng những kỹ năng và sự khôn ngoan của ông ấy sẽ truyền qua anh tới cậu lính nhỏ mới này."

Văn Xám ngẩng cao đầu trước những lời của Sao Xanh, và trong khoảng khắc, một tia hãnh diện nháng lên trong mắt cậu. Văn Xám bước lên phía trước và cọ nhẹ mũi mình vào mũi của chú lính nhỏ mới. Chân Điều Hâu đáp lại cú chạm mũi một cách lễ phép. Chỉ có đôi mắt sáng lên như những

-----oOo-----

Chương 9

SACHMOI.NET

Tim Lửa tỉnh dậy và thấy Văn Xám đang nằm chồm chồm kế bên mình, bụng khum lại như một chú thỏ, đôi vai cậu tê cứng và bộ lông xù ra. "Văn Xám?" Chú meo khẽ.

Văn Xám giật mình.

"Cậu ổn chứ?"

Văn Xám ngồi thẳng dậy. "Mình ổn." Tim Lửa nghi ngờ tiếng meo vui vẻ của bạn không phải chân thành, nhưng ít nhất cậu ta cũng đang cố tỏ ra tích cực hơn.

"Trời có vẻ lạnh nhỉ?" Tim Lửa meo. Những lời nói của Văn Xám phả ra làn mây khói. Tim Lửa vẫn còn rúc giữa những cơ thể ấm áp của các chiến binh khác.

"Ừ!" Văn Xám cúi xuống liếm ngực.

Tim Lửa ngồi dậy và lắc đầu. Không khí có vị sương mù. "Hôm nay cậu định làm gì với chân Điều Hâu?" chú hỏi.

"Chỉ cho nó biết khu rừng," Văn Xám trả lời.

"Mình sẽ dắt theo chân Xỉ Than, tụi mình đi cùng với nhau nhé."

"Tốt hơn hết là hôm nay chúng ta nên đi riêng." Văn Xám trả lời.

Tim Lửa cảm thấy hơi bị tổn thương. Khi còn là lính nhỏ, bọn họ đã cùng được chỉ cho thấy mảnh đất săn mồi của bộ tộc Sấm. Chú muốn làm lại điều đó trên cương vị là những mèo bảo trợ. Nhưng nếu Văn Xám muốn đi một mình thì Tim Lửa cũng không thể nào trách cậu ta được. "Thôi vậy," chú meo. "Mình sẽ gặp lại cậu sau. Chúng ta có thể ăn chung một con chuột và so sánh các lính nhỏ."

"Vậy thì tuyệt," Văn Xám nói.

Tim Lửa bò ra khỏi hang. Không khí bên ngoài thậm chí còn lạnh hơn. Hơi thở cuộn tròn nơi mõm chú như những làn khói. Chú lắc mình, xù lông ra, và duỗi thẳng từng chân một. Mặt đất dưới chú có cảm giác như là đá khi chú chạy về phía hang lính nhỏ. Chân Xỉ Than vẫn đang ngủ say bên trong, một khối lông tơ đang phình lên xẹp xuống khi cô bé thở.

"Chân Xỉ Than." Tim Lửa gọi khẽ, và cô bé mèo xám ngóc đầu lên ngay lập tức. Tim Lửa trở ra ngoài, chỉ trong chốc lát chân Xỉ Than đã phóng ra khỏi hang, hoàn toàn tỉnh táo và hăng hái.

"Hôm nay chúng ta sẽ làm gì?" Cô bé hỏi, và ngược lên nhìn chú với đôi tai vểnh cao.

"Tôi sẽ dắt em đi thăm quan lãnh thổ của bộ tộc Sấm!"

"Chúng ta sẽ được thấy đường Sấm Rền phải không?" chân Xỉ Than hỏi một cách háo hức.

"Ờ, phải!" Tim Lửa đáp. Chú không thể không nghĩ chân Xỉ Than sẽ rất thất vọng khi thấy đó là một nơi bắn thủ và hôi thối đến thế nào. "Em có đói không?" Chú hỏi, phân vân không biết nên để cô bé ăn trước hay không.

"Không!" Chân Xỉ Than lắc đầu.

"Ồ, vậy thì chúng ta sẽ ăn sau, "Tim Lửa meo. "Nào, theo tôi."

"Vâng thưa Tim Lửa." Cô mèo trẻ ngược lên nhìn chú, đôi mắt long lanh. Nỗi buồn nấn ná trong bụng Tim Lửa kể từ khi nói chuyện với Văn Xám bị cuốn trôi bởi cảm giác ấm áp của niềm tự hào. Chú quay đầu và tiến về phía lối cổng trại.

Chân Xỉ Than chạy vượt lên chú và lao qua hàng kim tuyến. Tim Lửa buộc phải vùng chạy để đuổi theo cô bé. "Tôi đã bảo em đi theo tôi mà!" Chú gọi trong khi cô bé loáy hoáy leo lên sườn hẻm núi.

"Nhưng em muốn nhìn cảnh vật từ trên cao," chân Xỉ Than phản đối.

Tim Lửa phóng theo cô bé. Chú dễ dàng qua mặt nó, leo lên đỉnh hẻm núi, và ngồi xuống liếm một chân trước của mình, để mắt trông chừng cô học trò đang bò lên hết tảng đá này tới tảng đá khác. Lúc lên được đến đỉnh hẻm núi gần trại thì nó thở hổn hển, nhưng vẫn không kém nhiệt tình. "Nhìn đám cây kia kìa! Chúng như mọc từ đá mặt trăng vậy," cô bé meo, thở không nổi.

Cô bé nói đúng. Cây cối phía dưới họ trắng lấp lánh trong ánh nắng mặt trời. Tim Lửa hít thật sâu một luồng khí lạnh. "Em nên để dành sức," chú cảnh báo. "Hôm nay chúng ta sẽ phải đi một chặng đường dài đấy."

"Dạ vâng. Được rồi. Bây giờ theo lối nào ạ?" Cô bé cào cào mặt đất bằng bộ chân mất kiên nhẫn, sẵn sàng lao bắn vào rừng.

"Theo tôi," Tim Lửa nói. Chú nheo mắt lại một cách hóm hỉnh. "Và lần này tôi nhấn mạnh là: Theo Tôi!" Chú dẫn đầu tới một lối mòn nhỏ dọc theo mép hẻm núi, dẫn vào hõm cát chú đã học cách săn mồi và học chiến đấu.

"Đây là nơi diễn ra hầu hết những buổi huấn luyện của chúng ta," chú giải thích. Trong suốt mùa lá xanh, cây cối bao xung quanh lòng chảo lọc những tia nắng mặt trời thành những đốm sáng ấm áp. Nhưng bây giờ, ánh sáng ban ngày lạnh lẽo tràn hắt xuống mặt đất đỏ lạnh giá.

"Một dòng sông chảy qua đây nhiều mùa trắng trước. Một dòng suối vẫn còn chảy ở vùng đất cao đằng kia," Tim Lửa meo, hích mõm chỉ ra xa. "Nó hầu như khô cạn suốt mùa hè. Đó là nơi tôi bắt được con mồi đầu tiên của mình."

"Thầy đã bắt được gì?" Chân Xỉ Than hỏi nhưng không đợi nổi câu trả lời. "Dòng suối có bị đông lại không? Chúng ta ra xem nó có đóng băng không!" Cô bé lao ngay xuống hõm cát rồi lại bươn thẳng lên gò đất phía bên kia.

"Em sẽ xem vào lần khác!" Tim Lửa gọi. Nhưng chân Xỉ Than vẫn cứ chạy, và Tim Lửa đành phải đuổi theo cô bé. Chú dừng lại bên cạnh nó trên đỉnh đồi, và cùng nhau, họ nhìn xuống dòng suối. Băng đã hình thành ở hai bên bờ, nhưng tốc độ của dòng nước lướt qua lòng suối đầy cát đã ngăn nó khỏi bị đóng băng hoàn toàn.

"Bây giờ thầy sẽ chẳng bắt được gì nhiều ở đó đâu!" Chân Xỉ Than meo. "Ngoại trừ cá thì may ra."

Cảnh vật nơi Tim Lửa bắt được con mồi đầu tiên của mình làm dấy lên trong Tim Lửa những ký ức hạnh phúc. Chú nhìn chân Xỉ Than đứng bên mép suối và rướn cổ nhìn xuống dòng nước đen. "Nếu tôi là em, tôi sẽ để việc bắt cá cho bộ tộc Sông," Tim Lửa cảnh báo cô bé. "Nếu họ muốn nhúng ướm lông của họ, thì cứ để họ làm. Tôi thích để chân mình khô ráo hơn."

Chân Xỉ Than bước xà quần thành vòng tròn. "Vậy, bây giờ làm gì?"

Sự phấn khích của cô bé, và ký ức lính nhỏ của chính mình, khiến Tim Lửa cảm thấy tràn trề năng lượng. Chú phóng đi, ngoái lại gọi với qua vai, "Cây Tổ Cú!" Chân Xỉ Than lao theo chú, cái đuôi ngắn ngủn, vẫn còn lông tơ của cô bé lất phất ở phía sau.

Họ băng qua suối trên một thân cây ngã mà trước đây Tim Lửa đã sử dụng nhiều lần. "Có những tảng đá kê chân ở dưới suối kia, nhưng đây là tuyến đường nhanh hơn. Tuy nhiên, phải cẩn thận!" Thân cây màu trắng bột đã bị trọc khỏi vỏ của nó. "Nó rất trơn khi bị ướt hoặc đóng băng!"

Chú để chân Xỉ Than băng qua trước, và đi sát theo cô bé phòng trường hợp nó không bám chân được. Con suối không sâu lắm, nhưng lạnh như băng, và chân Xỉ Than còn quá nhỏ để đương đầu với việc bị ướt sũng.

Cô bé băng qua khúc gỗ một cách dễ dàng, và Tim Lửa cảm thấy hãnh diện khi nhìn thấy lính nhỏ của mình nhảy xuống nền đất rừng phía bên kia. "Tốt lắm," chú rừ rừ.

Đôi mắt chân Xỉ Than sáng lên. "Cảm ơn," cô bé nói. "Bây giờ, cây Tổ Cú đâu?"

"Lối này!" Tim Lửa phóng xuyên qua bụi cây thấp. Những cây dương xỉ đã dần ngả sang màu nâu kể từ mùa lá xanh. Cuối mùa lá trụi, chúng sẽ xẹp lép bởi gió và mưa, nhưng bây giờ chúng vẫn đứng cao và khô giòn. Tim Lửa và chân Xỉ Than len lỏi giữa những đám lá cong hình răng lược.

Phía trước, một cây sồi khổng lồ đứng sừng sững, vụt lên khỏi những cây xung quanh. chân Xỉ Than ghé cổ ra sau, tìm kiếm ngọn cây. "Có thật là có một con cú vọ sống ở đây không?" Cô bé hỏi.

"Thật," Tim Lửa trả lời. "Em có thấy cái lỗ trên thân cây trên kia không?"

Chân Xỉ Than nheo mắt lại để nhìn qua đám lá cành, "Làm sao để em biết đó không phải hang sóc?"

"Ngửi mùi!" Tim Lửa bảo cô bé.

Chân Xỉ Than hít hít thật lớn tiếng nhưng rồi lắc đầu, mắt nó tò mò khi ngược nhìn lên Tim Lửa.

"Tôi sẽ chỉ cho em biết mùi sóc như thế nào vào lần khác," Tim Lửa meo. "Em sẽ không bao giờ ngửi thấy chúng ở quanh đây đâu. Không sóc nào dám làm tổ quá gần với hang cú cả. Hãy nhìn xuống đất xem; em thấy gì nào?"

Chân Xỉ Than nhìn xuống, bối rối. "Lá cây?"

"Thử đào xuống dưới lá xem."

Nền đất rừng trải đầy lá sồi màu nâu, giòn tan với sương giá. Chân Xỉ Than bắt đầu khịt khịt ngửi thăm lá và rồi sục mũi xuống ngập sâu tới tận tai. Khi cô bé ngồi dậy, có thứ gì có kích thước và hình dạng giống như một quả thông nằm trong miệng nó. "Khiếp, mùi như thịt quạ ấy!" Cô bé nói. Tim Lửa rừ rừ lên thích thú.

"Thầy biết nó ở đó rồi, phải không?"

"Sao Xanh đã lừa tôi y như thế khi tôi còn là lính nhỏ. Em sẽ không bao giờ quên được cái mùi thối đó đâu."

"Nó là gì vậy?"

"Vỏ phân cú đấy," Tim Lửa giải thích. Chú nhớ in những gì Sao Xanh đã nói với mình. "Cú ăn loại mồi giống chúng ta, nhưng chúng không thể tiêu hóa được xương và lông, vì vậy bụng chúng cuộn những thứ không tiêu được thành một cái vỏ như vỏ trấu và thải ra ngoài. Nếu em tìm được một cái vỏ như vậy

dưới một gốc cây, điều đó có nghĩa là em đã tìm thấy một con cú."

"Tại sao ta lại muốn tìm thấy cú?" Chân Xỉ Than kêu ré lên vẻ hốt hoảng. Những sợi ria của Tim Lửa giật giật khi chú nhìn vào đôi mắt mở to của cô bé, xanh thẳm hệt như mắt mẹ. Long Tuyết hẳn đã kể cho cô bé nghe những chuyện mèo già kể lại việc bọn cú tha mèo con bị lạc khỏi mẹ nó như thế nào.

"Cú có tầm nhìn trong rừng tốt hơn chúng ta. Vào những đêm gió lộng, khi khó nắm bắt mùi, ta có thể lần tìm cú và đi theo đến nơi chúng săn mồi." Đôi mắt của chân Xỉ Than vẫn mở to, nhưng nỗi sợ hãi đã tan đi, và cô bé gật đầu. Đôi khi cô bé cũng lắng nghe! Tim Lửa nghĩ mà nhẹ nhõm.

"Chúng ta đi đâu tiếp?" Chân Xỉ Than meo.

"Cây Sung Dầu Lớn," Tim Lửa quyết định. Họ băng qua rừng khi mặt trời lên cao trên bầu trời màu xanh nhợt nhạt, ngang qua một con đường của Hai Chân và một dòng suối nhỏ xíu khác. Cuối cùng họ đã đến chỗ cây sung dầu.

"Nó thật khổng lồ!" Chân Xỉ Than meo.

"Tai Nhỏ nói cụ ấy đã leo lên ngọn cây này khi cụ còn là một lính nhỏ," Tim Lửa meo.

"Không thể nào!" Chân Xỉ Than meo.

"Nên nhớ rằng, khi cụ Tai Nhỏ còn là lính nhỏ, cây này chỉ là một cây con!" Tim Lửa đùa. Khi chú vẫn còn đang ngược nhìn lên thì một tiếng sột soạt phía sau báo cho chú biết là chân Xỉ Than đã lại biến đi lần nữa. Chú thở dài và đuổi theo cô bé qua những bụi dương xỉ úa. Mũi chú rà trúng một mùi quen thuộc khiến chú lo lắng. Chân Xỉ Than đang cầm đầu chạy thẳng về phía bãi đá Hang Rắn. Rắn lục! Tim Lửa tăng tốc.

Chú ló ra khỏi lùm cây và dáo dác tìm xung quanh. Chân Xỉ Than đang đứng trên một tảng đá dưới chân một con dốc lởm chởm, dựng đứng. "Lại đây; em sẽ đua với thầy lên đỉnh núi," cô bé rồi rít.

Tim Lửa sững người lại, hoảng hốt khi cô bé dùn người xuống, chuẩn bị phóng qua tảng đá kế bên. "Chân Xỉ Than! Xuống Ngay!" Chú ngao.

Chú nín thở khi chân Xỉ Than quay đầu và bò xuống trở lại. Cô bé đứng run rẩy, lông dựng ngược, khi Tim Lửa băng ào đến chỗ cô bé. "Nơi này gọi là bãi đá Hang Rắn." Chú thở hồng hộc.

Chân Xỉ Than ngược lên nhìn chú, mắt mở to hết cỡ "Bãi đá Hang Rắn?"

"Rắn lục sống trên đó đấy. Một cú cắn từ một con trong số chúng đủ giết chết một mèo nhỏ như em!" Tim Lửa vội liếm đầu chân Xỉ Than. "Đi, chúng ta hãy xem qua đường Sấm Rền."

Chân Xỉ Than ngừng run ngay lập tức. "Đường Sấm Rền."

"Phải," Tim Lửa meo. "Theo tôi!" Chú dẫn chân Xỉ Than qua những bụi dương xỉ, dọc theo một lối mòn men theo bãi đá Hang Rắn, đưa họ đến khoảng rừng nơi đường Sấm Rền vắt ngang qua như một con sông đá xám, cứng chắc.

Tim Lửa để mắt trông chừng chân Xỉ Than khi bọn họ nhìn ra từ bìa rừng. Từ cái đuôi giần giật của cô bé, Tim lửa có thể thấy rằng chân Xỉ Than khao khát muốn bò đến và hít ngửi đường Sấm Rền phía trước họ. Một tiếng gầm rú quen thuộc bắt đầu làm rung chuyển những sợi lông trong tai chú, và chú có thể cảm thấy mặt đất dưới chân mình rung động. "Ổ yên đấy!" chú cảnh báo. "Có một con quái vật đang đến."

Chân Xỉ Than khẽ há miệng. "Eo ôi!" cô bé meo, chun mũi lên và ẹp tai xuống. Tiếng ầm ầm đang tiến đến gần hơn và một hình thù xuất hiện trên đường chân trời. "Đó là quái vật à?" Nó hỏi. Tim Lửa gật đầu.

Chân Xỉ Than giương móng vuốt ra và bầu chặt xuống mặt đất khi con quái vật gầm rú đến gần hơn. Cô bé nhắm tịt mắt lại khi nó lao qua, khuấy động không khí quanh họ thành một trận bão gió và sấm. Cô bé vẫn nhắm chặt mắt cho đến khi tiếng ồn khuất hẳn vào khoảng xa.

Tim Lửa lắc đầu để làm sạch đệm khứu giác. "Hít không khí đi." Chú meo. "Em có thể ngửi thấy mùi gì ngoài mùi hôi của đường Sấm Rền không?" Chú chờ trong khi chân Xỉ Than ngẩng lên và hít vài hơi thật sâu.

Sau một thoáng, cô bé meo. "Em nhớ cái mùi đó từ khi Sao Gãy tấn công trại của chúng ta. Nó vương trên người bọn mèo con bị hấn bắt đi khi các thầy đem chúng về nhà. Đó là bộ tộc Bóng Tối. Có phải lãnh thổ của chúng ở bên kia đường Sấm Rền không?"

"Đúng," Tim Lửa trả lời, cảm thấy lông mình dựng lên trước ý nghĩ mình ở quá gần lãnh địa của bộ tộc kẻ thù. "Chúng ta nên đi khỏi đây."

Chú quyết định dẫn chân Xỉ Than đi theo con đường dài về nhà qua Khu nhà của Hai Chân, để cô bé có thể trông thấy Rừng Thông và Bãi Cây Bị Đốn.

Khi họ bước dưới hàng thông thưa thớt, những mùi ở Khu nhà của Hai Chân khiến Tim Lửa bồn chồn, mặc dù chú đã sống ở nơi cách đó không xa khi còn nhỏ xíu. "Hãy cảnh giác!" Chú cảnh báo chân Xỉ Than khi cô bé bò theo sau chú. "Hai Chân thỉnh thoảng đi bộ qua đây cùng với chó đấy."

Hai con mèo ngồi nấp xuống dưới những thân cây để quan sát những hàng rào bao quanh địa giới của Hai Chân. Không khí khô hanh thổi một mùi đến mũi Tim Lửa, làm dấy lên cảm giác ấm áp kì lạ bên trong chú, dầu chú không biết tại sao.

"Nhìn kìa!" Chân Xỉ Than hít mũi chỉ về một cô mèo đang bước ngang qua nền đất rừng. Cô mèo mướp nâu nhạt này có mảng ngực trắng nổi bật và hai chân trước cũng màu trắng. Bụng cô căng ra, nặng trĩu với những đứa con chưa ra đời.

"Mèo kiểng!" Chân Xỉ Than khinh bỉ nói, lông nó rợn lên. "Đuổi bà ta đi!"

Tim Lửa định ninh mình sẽ có cảm giác thông thường là nổi xung thiên khi thấy một kẻ lạ trên lãnh thổ của bộ tộc Sấm, nhưng đám lông cổ của chú vẫn nằm sát xuống gáy. Vì lí do gì đó mà chú không hiểu nổi, chú biết cô mèo này không phải là mối đe dọa. Trước khi chân Xỉ Than kịp tấn công, Tim Lửa cố tình cạ người vào cuống của một cây dương xỉ úa, khô cứng.

Cô mèo ngược lên, bị xáo động bởi tiếng lá rãng rắc. Đôi mắt cô mở to lên cảnh giác; sau đó cô dòm quanh rồi bắt đầu lách bước đi, ra khỏi rừng cây. Trong chớp mắt, cô khó nhọc leo qua một trong những hàng rào của Hai Chân.

"Đồ chuột cống!" Chân Xỉ Than cằn nhằn. "Em muốn đuổi theo bà ta! Em cá là hôm nay chân Điều Hâu đã truy đuổi hàng trăm thứ rồi!"

"Ừ, nhưng có thể cậu ta không suýt bị rấn cắn," Tim Lửa trả lời, phẩy đuôi về phía cô bé. "Bây giờ đi thôi, tôi đói rồi!"

Chân Xỉ Than theo chú qua Rừng Thông, cầu nhàu về việc bị lá thông nhọn đâm vào chân. Tim Lửa cảnh báo cô bé phải giữ im lặng, bởi vì ở đây chẳng có bụi cây rậm rạp nào để trốn và chú cảm thấy bất an vì mình ở nơi trống trải, một cảm giác mà mọi mèo bộ tộc đều cảm thấy. Họ đi theo một trong những lối

mòn hôi hám do quái vật ăn cây cà xới thành và dừng lại nơi rìa Bãi Cây Bị Đốn. Yên ắng, Tim Lửa biết nó sẽ yên ắng thế này cho đến mùa lá xanh. Đến lúc đó, những đường rãnh – sâu và rộng và đóng băng – sẽ nhắc nhở bộ tộc Sấm biết về con quái vật sống trong khu rừng của họ.

Lúc họ về lại trại, Tim Lửa mệt như tử; cơ bắp chú vẫn còn mệt mỏi sau chuyến đi dài cùng với bộ tộc Gió. Chân Xỉ Than trông mệt phờ. Cô bé kìm nén cơn ngáp và bước đi tìm chân Điều Hâu.

Tim Lửa nhìn thấy Vằn Xám đang vẩy chú từ bên bụi tầm ma.

"Đây, mình mang cho cậu một ít môi tươi đây này." Vằn Xám meo. Cậu móc một con chuột chết vào chân rồi quăng nó về phía Tim Lửa.

Tim Lửa chụp lấy nó bằng răng, và nằm xuống kế bên Vằn Xám. "Một ngày tốt lành chứ?" Chú lúng búng với miệng đầy thức ăn.

"Tốt hơn hôm qua," Vằn Xám trả lời. Tim Lửa liếc lên nhìn bạn, lo lắng, nhưng Vằn Xám nói tiếp: "Mình thích thú thật sự. Chân Điều Hâu ham học hỏi lắm, không nghi ngờ gì!"

"Chân Xỉ Than cũng vậy." Tim Lửa tiếp tục nhai.

"Này," Vằn Xám tiếp, ánh mắt long lanh. "Mình cứ hay quên mình đã là mèo bảo trợ, không còn là lính nhỏ

-----oOo-----

Chương 10

SACHMOI.NET

Tim Lửa tỉnh giấc lúc bình minh, với hình ảnh của chị ruột vẫn còn hiển hiện trong tâm trí. Chú lách mình ra khỏi hang, hy vọng những hoạt động trong ngày sẽ làm chú quên đi. Bão Trắng và Đuôi Dài đang chờ đợi ở gần lối vào trại, chuẩn bị đi tuần tra. Long Chuột chạy ngang qua Tim Lửa trên đường tới nhập đội với họ và chào Tim Lửa bằng một tiếng meo vui vẻ. Bão Trắng gọi chân Cát, cô nàng chạy bật ra khỏi hang của mình vừa kịp lúc đuổi theo đội tuần tra khi họ bươn khỏi cổng trại. Cảnh này Tim Lửa đã thấy biết bao nhiêu lần rồi, nhưng đây là lần đầu tiên chú không nôn nao muốn được đi cùng với họ khi họ bước rầm rập vào khu rừng sớm tinh sương.

Chú bước qua trắng trống, tự hỏi không biết chân Xỉ Than đã dậy chưa. Mặt Vện đang ép mình bước ra khỏi lối hẹp của nhà trẻ. Một đứa con lông đốm đi theo chị, rồi đến một đứa nữa. Đứa thứ ba, màu xám nhạt có những vết đốm sậm màu hơn những đứa kia, lập chập bước đi và té lăn ra đất.

Mặt Vện ngoạm miếng da cổ của nó, nhấc nó lên rồi nhẹ nhàng đặt nó đứng trở lại. Nét dịu dàng trong hành động của Mặt Vện khiến giấc mơ của Tim Lửa lại ùa về. Rất có thể mẹ chú đã làm y như vậy với chú. Chú biết đứa con thứ tư của Mặt Vện đã chết sau khi sinh ra, và bây giờ dường như chị càng yêu thương những đứa con còn lại mãnh liệt hơn.

Tim Lửa cảm thấy bị trấn áp bởi lòng ghen tị với suy nghĩ rằng những mèo khác ở đây đều cùng được chia sẻ thứ mà chú không có – tất cả họ đều sinh ra trong bộ tộc. Tim Lửa luôn kiêu hãnh về lòng trung thành của mình với bộ tộc, điều vốn

mang chú đến với bộ tộc và mang lại cho chú một cuộc sống mà chú không thể nào biết được khi còn là mèo kiểng. Chú vẫn cảm nhận được lòng trung thành ấy – chú sẽ chết để bảo vệ bộ tộc Sấm – nhưng không ai trong bộ tộc hiểu hoặc tôn trọng nguồn gốc mèo kiểng của chú. Tim Lửa có cảm giác như chị mèo mà chú gặp hôm qua sẽ hiểu. Với trái tim quặn đau, chú tự hỏi không biết mình có thể chia sẻ ký ức gì với chị ấy.

Tim Lửa nghe thấy tiếng chân huỳnh huỵch của Văn Xám đằng sau. Chú quay sang chào anh bạn, vươn đầu ra để chạm vào mũi Văn Xám và hỏi: "Bữa nay cậu có thể dẫn chân Xỉ Than đi thay mình được không?"

Văn Xám tò mò nhìn Tim Lửa. "Sao vậy?"

"À, chẳng có gì quan trọng đâu," Tim Lửa trả lời, cố thật tự nhiên hết sức. "Chỉ tại mình muốn kiểm tra lại vài thứ mà mình đã thấy hồi hôm qua thôi. Trông chừng chân Xỉ Than giùm mình nhé; mặc dù cô bé không vâng lời lắm đâu. Đừng rời mắt khỏi cô bé, kẻo nó lại chạy biến đi lung tung lúc nào không hay đấy."

Ria của Văn Xám giật giật lên vẻ thích thú. "Cô bé này có vẻ hay nhỉ! Tuy nhiên, chân Điều Hầu rất ngoan. Nó không bao giờ phóng bừa đi đâu mà không suy nghĩ cẩn thận trước đã."

"Cảm ơn, Văn Xám!" Tim Lửa băng về phía cổng trại trước khi anh bạn có thể sức nhớ ra rồi hỏi chú đi đâu.

Khi Khu nhà của Hai Chân lọt vào tầm nhìn của chú qua rừng cây, Tim Lửa thụp người xuống. Chú há miệng ra hít vào bầu không khí lạnh buổi sáng. Không có dấu hiệu của đội tuần tra bộ tộc Sấm, và cũng không có mùi của Hai Chân. Chú thả lỏng người ra một chút.

Nhích từng chút một, chú tiếp cận hàng rào nhà Hai Chân, nơi mà chú đã thấy chị mèo kia biến mất. Chú lần chân ở chân

rào, ngó nghiêng xung quanh, hít hít không khí lần nữa. Rồi chú phóng mình và đáp xuống một cái thùng thư bằng một cú nhảy gọn hơ. Không thấy Hai Chân nào cả – chỉ có một khu vườn vắng tanh cùng với những cây thân thảo nặng mùi.

Tim Lửa cảm thấy mình bị phơi bày trên thùng thư. Một cành cây thông thấp xuống ở bên trên đầu chú. Lá cây đã rụng, nhưng trốn ở đó có lẽ sẽ dễ hơn. Lẳng lặng, chú nhảy lên cành cây và nằm xuống đợi, ép sát mình vào lớp vỏ cây xù xì.

Tim Lửa có thể thấy ô cửa dành cho mèo ở lối vào nhà của Hai Chân. Chú đã từng hay sử dụng một cái cửa giống như vậy khi chú còn nhỏ. Chú dán mắt nhìn vào ô cửa, hy vọng khuôn mặt chị mình sẽ xuất hiện vào bất cứ lúc nào. Mặt trời từ từ lên cao trên bầu trời buổi sáng, nhưng Tim Lửa bắt đầu thấy lạnh. Cành cây ẩm ướt đang rút hết hơi ấm khỏi người chú. Có lẽ Hai Chân đang nhốt chị của chú ở trong nhà. Dẫu sao thì chị ấy cũng sắp sinh con rồi. Tim Lửa liếm một chân và tự hỏi không biết mình có nên trở về trại hay không.

Đột nhiên chú nghe thấy một tiếng "cách" lớn. Tim Lửa ngược lên và thấy chị mình phóng vọt qua ô cửa sập. Dải lông dọc theo xương sống chú rợn lên đầy cảnh giác, và Tim Lửa phải ráng kìm lòng để khỏi nhảy thẳng xuống khu vườn nhà chị. Chú biết mình sẽ làm chị hoảng sợ, giống như chú đã khiến chị sợ hồi hôm qua. Bây giờ chú đã có mùi của mèo rừng, không còn là mùi của mèo kiểng hiền lành nữa.

Tim Lửa đợi cho đến lúc chị của chú đi hết đám cỏ; rồi chú mới nhẹ nhàng bò ra đầu cành cây và trượt xuống hàng rào. Vẫn im lặng, chú phóng vào những bụi cây bên dưới. Mùi của chị mèo kia lại lôi kéo giấc mơ của chú tràn về.

Làm sao chú có thể gây sự chú ý cho chị mà không làm chị sợ đây? Chú cố gắng quít lực lợi trong tâm trí, cố nhớ lại cái tên mà chị của chú đã được đặt cho.

Chú chỉ có thể nhớ ra cái tên mèo kiểng của mình trước đây. Tim Lửa gọi khẽ từ bụi cây. "Em đây, Gỉ Sắt đây!"

Chị mèo dừng sững lại và nhìn quanh. Tim Lửa hít một hơi thật sâu và bò ra khỏi bụi rậm.

Đôi mắt của chị mèo mở to lên sợ hãi. Tim Lửa biết diện mạo của mình trông như thế nào đối với chị – rắn chắc và hoang dại, cùng mùi rừng gay gắt trên bộ lông. Chị mèo cong lưng lên và rít chìn chịt, dữ tợn. Tim Lửa không khỏi cảm kích vì sự can đảm của chị.

Bất giác, chú bưng nhớ lại cái tên của chị mình. "Công Nương! Em là Gỉ Sắt, em trai chị đây! Chị có còn nhớ em không?"

Công Nương vẫn còn căng thẳng. Tim Lửa đoán chị đang thắc mắc làm thế nào mà gã mèo lạ hoắc này lại biết được những cái tên ấy. Chú thụp người xuống trong tư thế phục tùng, hy vọng trào dâng trong ngực chú khi chú thấy biểu hiện của chị đang dần chuyển từ sợ hãi sang tò mò.

"Gỉ Sắt?" Công Nương hít hít không khí, mắt tròn xoe và cảnh giác. Tim Lửa thận trọng bước tới trước. Công Nương không nhúc nhích gì, vì vậy Tim Lửa nhích đến gần hơn. Nhưng, chị của chú vẫn đứng tẩn mắt đất cho đến khi Tim Lửa chỉ còn cách chị một con chuột.

"Em không có mùi giống Gỉ Sắt," chị nói.

"Em không còn sống với Hai Chân nữa. Em đang sống trong rừng cùng với bộ tộc Sấm. Bây giờ em mang mùi của họ." Chắc chắn chị ấy chưa bao giờ nghe đến những bộ tộc, Tim Lửa nhận ra, và nhớ lại vẻ ngơ ngác của chính mình trước khi chú gặp Văn Xám trong rừng.

Công Nương vươn mũi ra trước và thận trọng cạ mõm chị vào má chú. "Nhưng mùi của mẹ chúng ta vẫn còn," chị lầm bầm,

tự nói với mình thì đúng hơn. Lời nói của chị khiến Tim Lửa tràn ngập hạnh phúc, cho đến lúc mắt chị nhắm lại và chị bước lùi về phía sau một chút, đôi tai ép xuống tỏ vẻ ngờ vực. "Tại sao em lại ở đây?" chị hỏi.

"Hôm qua em đã nhìn thấy chị, ở trong rừng," Tim Lửa giải thích. "Em phải trở lại để nói chuyện với chị."

"Tại sao?"

Tim Lửa ngạc nhiên nhìn chị. "Bởi vì chị là chị của em." Chắc hẳn chị phải cảm nhận được điều gì đó ở chú?

Công Nương quan sát chú một lúc. Trước sự nhẹ nhõm của Tim Lửa, vẻ đề phòng của chị đã hết. "Em gầy quá," chị nhận xét.

"Gầy hơn mèo kiểng, có thể, nhưng không gầy so với mèo bộ tộc Sấm, tức là mèo... rừng," Tim Lửa đáp. "Mùi của chị ập đến trong giấc mơ của em đêm qua. Em đã mơ thấy chị, cùng các anh chị em khác của chúng ta và..." Tim Lửa ngừng lời. "Mẹ của chúng ta hiện đang ở đâu?"

"Bà vẫn ở với chủ nhà của bà," Công Nương trả lời.

"Thế còn...?"

Công Nương đã đoán ra chú định hỏi gì. "... Các anh chị em của chúng ta phải không? Hầu hết họ đều sống gần đây. Thỉnh thoảng chị vẫn thấy họ trong vườn nhà họ."

Họ ngồi lặng yên một lúc; sau đó Tim Lửa hỏi. "Chị có nhớ chỗ ngủ êm ấm trong cái giỏ của mẹ không?" Chú thấy hơi tội lỗi khi khao khát sự ấm êm của mèo kiểng như vậy, nhưng Công Nương rù rừ, "Ồ, nhớ chứ. Ước gì chị có được nó cho chuyện sinh nở của chị."

Nỗi lo ngại của Tim Lửa tan dần đi. Thật dễ chịu khi có thể trò chuyện về ký ức êm dịu như vậy mà không phải xấu hổ. "Đây là lứa đầu tiên của chị à?"

Công Nương gật đầu, nỗi băn khoăn hiện lên trong mắt chị. Tim Lửa cảm thông với chị. Mặc dù chúng cùng tuổi với nhau, nhưng xem ra chị rất non nớt và ngây thơ. "Chị sẽ ổn thôi mà," chú meo, và nhớ lại đám con của Mặt Vện. "Trông chị có vẻ được Hai Chân đối xử tốt. Em chắc chắn những đứa con của chị sẽ rất khỏe mạnh và an toàn."

Công Nương dịch lại gần chú hơn, nép sát mình vào hông chú. Tim Lửa cảm thấy tim mình dâng trào xúc cảm. Lần đầu tiên kể từ khi còn là một đứa trẻ, chú cảm nhận được điều mà những mèo bộ tộc cho là đương nhiên: sự mật thiết của mối quan hệ họ hàng, một sự ràng buộc lẫn nhau được ấn định bởi quan hệ huyết thống.

Đột nhiên Tim Lửa muốn chị biết về cuộc sống của chú hiện nay. "Chị có biết gì về những bộ tộc không?"

Công Nương nhìn chú, vẻ khó hiểu. "Em có nhắc đến bộ tộc Sấm."

Tim Lửa gật đầu. "Có bốn bộ tộc cả thảy." Chú tiếp tục, những lời nói lộn xộn. "Trông bộ tộc, mọi mèo chăm sóc lẫn nhau. Mèo trẻ đi săn mồi cho mèo già. Em đã được huấn luyện suốt mùa lá xanh để trở thành chiến binh. Bây giờ em đã có lính nhỏ của riêng mình." Tim Lửa có thể thấy, qua biểu hiện sửng sốt trên mặt chị, rằng chị không thể hiểu hết tất cả mọi thứ chú đang kể cho chị nghe, tuy nhiên đôi mắt chị sáng lên thích thú trong khi chú nói.

"Nghe có vẻ như em rất thích cuộc sống của mình," chị meo lên vẻ choáng ngợp.

Một giọng của Hai Chân gọi từ trong nhà ra. Tim Lửa lập tức phóng vút vào bụi cây gần nhất.

"Em nên đi đi," Công Nương meo. "Họ sẽ lo lắng nếu em không quay lại. Chị còn có nhiều cái miệng nhỏ xíu xiu phải nuôi. Em có thể cảm thấy chúng cựa quậy trong bụng chị đây." Chị liếc xuống cái bụng căng phồng của mình, mắt chị dịu dàng.

Tim Lửa nhìn ra từ dưới bụi cây. "Chị vào nhà đi, em cũng phải trở lại bộ tộc của mình đây. Nhưng em sẽ quay lại thăm chị."

"Ừ, chị thích lắm!" Công Nương nói qua vai. Chị đang chậm rãi bước trở về phía Nhà của Hai Chân. "Tạm biệt!"

"Hẹn gặp lại," Tim Lửa nói to. Chị của chú biến khỏi tầm nhìn, và chú nghe thấy tiếng ô cửa đóng "cạch" đằng sau chị.

Khi khu vườn đã yên ắng trở lại, Tim Lửa bò ra khỏi bụi cây đến hàng rào. Chú nhảy qua rào và chạy vào rừng. Ký ức về những mùi thời thơ ấu bao bọc tâm trí chú, bỗng nhiên còn thật hơn cả những mùi của rừng đang vây quanh chú.

Tim Lửa dừng lại ở đỉnh khu núi và nhìn xuống trại bộ tộc Sấm. Chú chưa cảm thấy sẵn sàng trở về. Chú lo rằng mọi thứ sẽ đâm ra xa lạ với mình. Mình đi sẵn vậy, chú nghĩ. Chân Xỉ Than hẳn đã an toàn với Vần Xám thêm ít nữa, và bộ tộc sẽ hoan nghênh đón nhận mỗi tươi kiếm thêm. Chú quay đầu và chạy ngược trở lại rừng.

Cuối cùng, khi trở về trại, chú mang theo một con chuột đồng và một con chim bồ câu rừng trong miệng. Mặt trời đang lặn, và những mèo bộ tộc đang tụ tập chia phần bữa tối. Vần Xám đang ngồi một mình bên dưới một lùm cây tầm ma, một con chim sẻ núi béo mập nằm ở chân cậu ta. Tim Lửa gật đầu với

bạn khi chú bước qua trảng trống đến đồng mỗi tươi đã tập trung lại.

Vuốt Cọp đang ngồi dưới Bực Đá, đôi mắt hổ phách của ông ta híp ríp. "Ta nhận thấy chân Xỉ Than đã trải qua ngày hôm nay với Vằn Xám," ông ta meo khi Tim Lửa thấy đám mỗi mình bắt được vào đồng mỗi. "Anh đã đi đâu?"

Tim Lửa nhìn lại Vuốt Cọp. "Có vẻ như hôm nay là một ngày săn đẹp trời – quá tuyệt để mà bỏ phí," chú đáp, tim đập thành thịch trong lòng ngực. "Lúc này bộ tộc cần tất cả những mỗi tươi có thể có."

Vuốt Cọp gật đầu, nổi nghi ngờ làm cho mắt ông tối sầm lại. "Đúng, nhưng chúng ta cũng cần chiến binh. Việc huấn luyện chân Xỉ Than là trách nhiệm của anh."

"Tôi hiểu, thưa Vuốt Cọp," Tim Lửa meo. Chú nghiêng đầu một cách kính trọng. "Ngày mai tôi sẽ đưa cô ấy ra ngoài."

"Được." Ông thủ lĩnh trợ tá quay đầu và nhìn quanh trại. Tim Lửa lấy một con chuột lên rồi đem nó đến bên cạnh Vằn Xám.

"Có tìm được thú cậu cần tìm không?" Vằn Xám hỏi một cách lơ đãng.

"Có." Tim Lửa cảm thấy nét u sầu vì đau đớn trong đôi mắt bạn. "Cậu vẫn nghĩ về chiến binh bộ tộc Sông đấy à?"

"Mình cố gắng không nghĩ," Vằn Xám lặng lẽ trả lời. "Mỗi khi ở một mình, tớ không thể không nghĩ đến những lời tiên tri của Mặt Vỏ Cây về một cái chết không cần thiết và tai họa ở phía trước..."

"Này," Tim Lửa ngắt lời, đoạn đẩy con chuột của mình về phía Vằn Xám. "Trông con chim sẻ kia đầy lông nhĩ, mình không đói lắm. Muốn đổi không?" Vằn Xám liếc nhìn chú tỏ vẻ biết

ơn. Thế là hai người bạn trao đổi con mỗi cho nhau và bắt đầu ăn.

Trong khi gặm con chim sẻ, Tim Lửa nhìn lướt qua trắng trống. Chú thấy chân Cát và chân Bụi phía ngoài hang lính nhỏ. Chân Bụi đang bận xé một con thỏ. Tim Lửa bắt gặp ánh mắt của chân Cát nhưng cô nàng quay đi.

Chân Xỉ Than nằm bên cạnh gốc cây cụt, nơi Tim Lửa hay cùng ăn với các bạn mình khi chú còn là một lính nhỏ. Cô bé đang say sưa tán gẫu với chân Điều Hâu, cậu cứ gật đầu lia lịa trong khi nhổ lông một con chim sẻ. Nhìn cảnh hai mèo – chị em ruột – nằm bên nhau, thật thoải mái, lại gợi cho Tim Lửa nhớ đến Công Nương, và lần đầu tiên, khung cảnh quen thuộc của bộ tộc khiến Tim Lửa cảm thấy bức bối. Chú đã cẩn thận liếm sạch mùi của chị trên bộ lông mình trước khi trở về trại, nhưng cái mùi của chị vẫn cứ thoang thoảng trong lỗ mũi chú khi mặt trời khuất bóng phía đường chân trời. Chú đã tìm thấy sự mật thiết mà chú đã đánh mất, nhưng điều đó cũng hình thành nên một cảm giác cô đơn mà cho đến nay, nó vẫn nằm mơ hồ và không tên trong lòng chú. *Liệu những ký ức về cội nguồn sâu xa mà chú chia sẻ với Công Nương có mạnh hơn lòng trung thành của chú với bộ tộc?*

-----oOo-----

Chương 11

SACHMOI.NET

Lại một ngày nắng đẹp nữa!" Tim Lửa rừ rừ với Văn Xám, và cảm thấy bộ lông màu lửa của mình sáng lên dưới mặt trời buổi sáng yếu ớt. Nhờ thời tiết tốt nên dạo này chú ghé thăm Công Nương hầu như mỗi ngày, chú lẻn đi thăm chị trong lúc tuần tra, đi săn, và lúc huấn luyện lính nhỏ. Bây giờ chú đang đi với bạn mình dọc theo lối mòn ngắn đến hõm cát, nơi chân Xỉ Than và chân Điều Hậu đang đợi.

"Hy vọng là trời nắng ráo trong những ngày còn lại của mùa lá trụi," Văn Xám meo. Tim Lửa biết bộ lông dày của anh bạn mình ghét mưa đến thế nào – mỗi khi bộ lông của Văn Xám bị ướt, nó sẽ dính vào người cậu và ướt át thật lâu sau khi bộ lông ngắn của Tim Lửa đã khô.

Hai chiến binh đến rìa hõm cát đúng lúc chân Xỉ Than nhảy chồm lên một đồng lá ặng sương, khiến chúng bay tứ tung. Cô bé nhảy lên và xoay người bắt một chiếc lá khi nó đang chuẩn bị đáp xuống đất.

Tim Lửa và Văn Xám liếc nhìn nhau, thích thú.

"Ít nhất thì chân Xỉ Than sẽ làm nóng và sẵn sàng cho bài học hôm nay," Văn Xám quan sát.

Chân Điều Hậu đứng vội dậy và ngược lên nhìn mèo bảo trợ của mình, mắt cậu mở to. "Em chào thầy, Văn Xám," nó meo. "Bài học hôm nay là gì ạ?"

"Một sứ mạng đi săn," Văn Xám bảo nó. Cậu bước xuống hõm cát, theo sau là Tim Lửa.

"Ở đâu?" Chân Xỉ Than meo, lao bổ về phía họ. "Chúng ta sẽ bắt cái gì?"

"Chúng ta sẽ đi đến gò đá Thái Dương," Tim Lửa đáp, đột nhiên chú hăng hái lây với cô bé. "Và chúng ta sẽ bắt tất cả những gì có thể bắt được."

"Em muốn bắt chuột đồng," chân Xỉ Than tuyên bố. "Em chưa bao giờ được ném qua chuột đồng cả."

"Tôi e rằng những gì chúng ta bắt được hôm nay sẽ đi thẳng đến các mèo già," Văn Xám cảnh báo. "Nhưng tôi chắc chắn nếu em lễ phép xin một trong số họ, thì họ sẽ vui lòng chia sẻ với em."

"Dạ," chân Xỉ Than meo. "Gò đá Thái Dương đi lối nào?"

Cô bé phóng thoát lên sườn hõm cát và ló mắt ngó vào rừng, đuôi chĩa thẳng lên.

"Lối này!" Tim Lửa meo, đoạn phóng lên phía đối diện.

"Được," chân Xỉ Than tụt nhanh khỏi cơn dốc, băng qua hõm cát và phóng lên đứng bên cạnh Tim Lửa, búng đám lá rụng bay tung tóe khắp nơi.

Văn Xám nhảy lên và bắt lấy một chiếc lá khi nó bay qua mũi cậu. Văn Xám ghim chặt nó xuống đất cùng với tiếng rừ rừ hài lòng và chợt thấy chân Điều Hâu đang nhìn mình trân trân. "À, đừng bao giờ bỏ lỡ một cơ hội thực hành những kỹ năng săn mồi của mình," Văn Xám nhanh nhẩu nói với thằng nhỏ.

Bốn con mèo đi dọc theo những dấu mùi quen thuộc đến gò đá Thái Dương. Mặt trời đã lên khỏi ngọn cây lúc họ tiến vào

vùng lãnh địa trống hoác. Phía trước họ, một con dốc đá nhô lên khỏi nền đất mềm, bề mặt trơn láng của nó điểm những vết nứt. Những con mèo phải nheo mắt nhìn lại nó. Sau khi đi qua khu rừng râm mát, bề mặt đá láng phản chiếu ánh sáng mặt trời phóng ra những tia nắng chói chang.

"Đây là gò đá Thái Dương," Tim Lửa thông báo và chớp mắt. "Đi nào!"

"Grrr-ừ! Tuyệt diệu!" Chân Xỉ Than thốt lên khi cô bé lao lên dốc đá phía sau Tim Lửa. Tim Lửa nhận thấy cô bé nói đúng. Tầng đá mang lại cảm giác trơn láng và ấm áp dễ chịu sau khi đi qua nền đất rừng lạnh như băng.

Bọn họ nghỉ chân ở đỉnh gò, nơi mà chân gò của nó xoắn xuống về phía khu rừng. Tim Lửa lắng nghe tiếng dòng sông chảy lăn tăn dọc theo vùng biên giới bộ tộc Sông, từ vùng cao nguyên đổ xuống. Nó đụng gò đá Thái Dương trước khi quay đầu chạy sâu vào lãnh địa bộ tộc Sông. Chú gần như không thể nghe được tiếng của nó – có lẽ do nước sông đã rút khi tiết trời hanh khô.

Tim Lửa duỗi thẳng cẳng ra, thưởng thức hơi ấm của tầng đá bên dưới thân cùng hơi nóng mặt trời dịu dịu trên lông mình. Chú nhắm mắt lại, cảm thấy tự hào khi nằm đây, nơi mà biết bao thế hệ bộ tộc Sấm đã đến sưởi ấm, và nơi mà họ luôn phải chiến đấu quyết liệt để giữ gìn.

Vằn Xám cùng tham gia với chú. "Nào," chú meo với hai lính nhỏ. "Hãy tận hưởng mặt trời trong khi nó còn ở đây. Sẽ còn khối ngày lạnh lẽo và ẩm ướt ở phía trước chúng ta." Hai lính nhỏ nằm xuống bên cạnh những mèo bảo trợ của mình, mê mải rừ rừ khi có mặt trời thấm qua bộ lông của chúng.

"Có phải đây là nơi Đuôi Đỏ đã chết không?" Chân Điều Hài hỏi.

"Phải," Tim Lửa thận trọng trả lời.

"Và là nơi mà Vuốt Cọp đã trả thù cho cái chết của ông ấy bằng cách giết chết Tim Cây Sồi?" Chân Xỉ Than hỏi tiếp.

Bộ lông của Tim Lửa dựng lên khi chú nhớ lại lời miêu tả của chân Qua về trận chiến ấy – rằng Đuôi Đỏ chịu trách nhiệm về cái chết của Tim Cây Sồi, và sau đó Vuốt Cọp giết chết Đuôi Đỏ, thủ lĩnh trợ tá của bộ tộc mình. Tim Lửa xua đi những suy nghĩ xáo trộn đó và trả lời ngắn gọn. "Đúng là nơi này." Hai lính nhỏ bỗng im bặt và sợ hãi nhìn xuống dốc đá.

Thình lình, Tim Lửa nghe thấy một tiếng động. Chú vênh tai lên. "Suyt," chú rít khẽ. "Các em có nghe thấy gì không?"

Hai lính nhỏ căng tai về trước.

"Em nghĩ em có thể nghe thấy tiếng sục sạo," chân Điều Hâu thì thầm.

"Có thể đó là một con chuột đồng," Vằn Xám nói nhỏ. "Em có thể chỉ cho tôi biết nó đến từ đâu không?"

"Ở đằng kia!" Chân Xỉ Than meo, đứng bật dậy. Tiếng sục sạo trở nên cuống quít hơn và sau đó biến mất.

"Tôi nghĩ nó đã nghe thấy tiếng em rồi," Tim Lửa nhận xét. Chân Xỉ Than trông ỉu xìu. Chân Điều Hâu kêu rừ rừ thích thú trước sự vụng về của chị mình.

"Không sao," Vằn Xám meo. "Bây giờ các em đã biết rằng tốt hơn là nên rón rén bò tới, nhất là với chuột đồng. Chúng nhanh lắm!"

"Hãy ngồi yên và lắng nghe," Tim Lửa khuyên bảo. "Lần sau khi chúng ta nghe thấy cái gì đó, hãy định xem nó ở đâu rồi hãy di chuyển đến đó thật chậm. Chuột có thể nghe được cả

tiếng lông của các em bay lật phật, vì vậy hãy để cho nó nghĩ đó chỉ là tiếng gió thổi qua vách đá mà thôi."

Những con mèo vẫn ở nguyên tại chỗ, không mèo nào dám xê dịch cho đến khi họ lại nghe thấy tiếng sột soạt lần nữa. Tai vểnh lên, Tim Lửa nhồm dậy và rón rén bò tới trước, đặt chân này lên trước chân kia không một tiếng động, cho đến khi chú đến bên rìa của một khe nứt nhỏ chạy ngang qua bề mặt đá. Chú ngừng lại. Tiếng ngọ nguậy tiếp tục. Tim Lửa xò tới và thò chân trước vào trong khe nứt. Chú móc ra một con chuột đồng béo ú, đang trốn trong bóng tối, và hất nó văng lên tảng đá chói sáng. Nó chít chít khi rớt xuống, nhưng nền đá cứng khiến nó bất tỉnh và Tim Lửa nhanh chóng kết liễu nó.

"Goa-oa," chân Xỉ Than meo. "Em muốn làm như thế!"

"Đừng lo – em còn nhiều cơ hội mà. Còn bây giờ thì, chúng ta hãy trở về rừng thôi," Văn Xám meo.

"Chúng ta không định bắt thêm gì nữa sao?" Chân Xỉ Than phản đối.

"Em có nghe thấy tiếng con chuột đó kêu không?" Tim lửa meo. Chân Xỉ Than gật đầu. "Ừm, những sinh vật khác quanh đây cũng vậy. Bọn mình trốn đi hết rồi. Đáng lẽ ra tôi nên bắt và giết chết nó trước khi nó kịp kêu lên."

Những sợi ria của Văn Xám giật giật lên thích thú. "Tôi sẽ không bình luận gì đâu," cậu rù rừ.

Tim Lửa dùng miệng nhặt con chuột chết lên, và cùng những mèo đi xuống dốc đá và bắt đầu hành quân xuyên qua khu rừng. Sau cái ẩm áp, rộng mở của gò đá Thái Dương, khu rừng dường như lạnh buốt, mặc dù mặt trời sắp lên cao. Tim Lửa ngửi thấy những mùi mới ở biên giới bộ tộc Sông. Đàng xa họ, mặt đất dốc thoải xuống đến con sông.

Một chiếc lá bay phấp phới về phía chân Điều Hâu. Cậu mèo trẻ lập tức nhảy lên và chụp lấy nó giữa hai hàm răng. Cậu đáp xuống, tỏ vẻ mãn nguyện với chính mình.

"Giỏi lắm!" Văn Xám khen. "Em sẽ không gặp khó khăn gì với lũ chuột đồng đâu!" Chân Điều Hâu trông càng tí tởn gấp đôi.

"Chụp đẹp lắm, chân Điều Hâu!" Chân Xỉ Than meo. Cô bé huých mũi vào cậu em mình một cái rồi quay qua nhìn lom lom xuống đoạn dốc cây cối rậm rạp.

"Hôm nay con sông thật yên tĩnh," Tim Lửa lúng búng với cái miệng đang ngậm con chuột đồng.

"Đó là vì nó đóng băng rồi," chân Xỉ Than phẩn khích meo. "Em có thể thấy nó qua hàng cây lá kia!"

Tim Lửa thả rơi con chuột. "Đóng băng? Hoàn toàn?" Chú dòm tròng tròng xuống con dốc cây cối rậm rì. Dòng sông lấp lánh dưới chân dốc, phủ đầy sương và im phăng phắc. Chân Xỉ Than nói đúng chẳng? Chân của Tim Lửa tê rần lên vì phẩn khích. Chú chưa thấy một dòng sông đóng băng bao giờ.

"Chúng ta đi xem nhé?" Chân Xỉ Than hỏi. Rồi không cần đợi câu trả lời, cô bé phóng bay qua lằn mốc mùi. Nỗi phẩn khích của Tim Lửa chuyển thành hoảng hốt khi chú thấy con mèo xám nhỏ biến mất vào trong lãnh thổ bộ tộc Sông. Chú không thể gọi với theo cô bé – chú không muốn báo động cho bất cứ đội tuần tra nào của bộ tộc Sông, có thể đang ở trong khu vực này. Nhưng chú cần phải mang cô bé trở lại. Chú bỏ con chuột ở nơi mà chú đánh rơi rồi phóng như bay theo cô bé, Văn Xám và chân Điều Hâu chạy theo sát chú.

Họ đuổi kịp chân Xỉ Than ở ngay mép bờ sông. Con sông hầu như đóng băng hoàn toàn, ngoại trừ một dòng kênh nhỏ, nước đen, chảy siết giữa hai gờ băng rộng. Tim Lửa chợt nhớ

lại Vuốt Trắng, rùng mình. Chú đang định đề nghị tất cả hãy rời khỏi đây thì chợt nhận thấy đôi tai của Văn Xám vểnh lên.

"Chuột nước," anh chiến binh xám rít khế. Quả đúng vậy, một con chuột nhỏ đang lướt dọc theo lớp băng gần bờ. Tim Lửa liếc nhìn chân Xỉ Than và chân Điều Hâu, sợ chúng sẽ cố bắt con mồi bé tí này. Nhưng không có lính nhỏ nào nhúc nhích cả. Tim Lửa cảm thấy nhẹ nhõm một thoáng, thế rồi, tim chú lộn nhào khi Văn Xám phóng ra mặt băng với tốc độ săn mồi.

"Quay lại!" Tim Lửa rít lên.

Đã quá trễ. Lớp băng bên dưới chân Văn Xám nứt ra thật đáng sợ rồi vỡ vụn. Với một tiếng ngao rợn óc, Văn Xám rơi tòm xuống nước. Cậu vùng vẫy điên cuồng một lúc trước khi biến mất vào trong dòng nước lạnh giá, đen ngòm của con sông.

Chân Điều Hâu dòm trần trời, khiếp đảm, còn chân Xỉ Than phọt ra một tiếng kêu tuyệt vọng. Tim Lửa không buộc cô bé im lặng. Chú chết đuối người, kinh hoàng nhìn chỗ mặt nước đã nuốt mất anh bạn của mình. Có thể nào Văn Xám bị kẹt dưới lớp băng không? Tim Lửa bước lên mặt băng. Có cảm giác lạnh và trơn tuột dưới chân chú, không thể nào chạy trên đó được. Chú nhảy ngược vào bờ. Nổi kinh khiếp túm chặt lấy chú, sau đó là một thoáng mừng rỡ khi một cái đầu màu xám ướn xuất hiện trong làn nước phía đằng xa.

Nhưng nổi mừng vụt biến thành hoảng vía khi Tim Lửa thấy Văn Xám đang bị cuốn về phía cửa sông, xoay vòng và bập bênh trong dòng nước giá lạnh. Chân cậu ta quờ quạng bất lực, tất cả bản năng bơi của cậu ta bị cản trở bởi dòng nước hung dữ. Tim Lửa lao phăm phăm dọc theo bờ sông, chui bừa qua những bụi dương xỉ úa, nhưng Văn Xám vẫn trôi càng lúc càng xa hơn.

Đột nhiên, Tim Lửa nghe thấy một tiếng ngao từ phía bờ đối diện, bèn dừng lại. Một cô mèo mướp màu bạc mảnh mai đã

nhảy lên mặt băng ngoài xa, xuôi dòng nước. Cô bước nhẹ nhàng qua phiến băng và trượt xuống khúc sông ở phía trước Văn Xám. Thật ngạc nhiên hết sức, Tim Lửa theo dõi cô mèo bơi mạnh mẽ chống lại dòng nước ngược, đứng tấn trong dòng nước giá lạnh bằng những cái chân đạp trước một cách rất tự tin. Khi Văn Xám bị cuốn ngang qua, cô mèo mướp ngoạm chặt lông của cậu ta giữa hai hàm răng mình.

Nhưng trước nỗi kinh hãi của Tim Lửa, sức nặng của Văn Xám đang kéo cả hai còn mèo xuống nước. Chú bắt đầu chạy tiếp, mặt dán chặt vào dòng sông. Bọn họ đâu rồi? Sau đó một cái đầu có vằn màu bạc xuất hiện giữa dòng nước cuộn cuộn, bươn qua những con sóng. Cô mèo mướp đang bơi ngược dòng, kéo theo Văn Xám đi cùng. Tim Lửa không thể tin nổi một cô mèo mảnh dẻ như vậy lại có thể bơi được cùng với một khối lượng lớn như thế. Cô mèo mướp chộp lấy gờ băng ở phía bờ sông Tim Lửa bằng đôi chân trước của mình, cổ của cô rướn lên khó nhọc trong khi cô giữ Văn Xám giữa hai hàm răng. Trượt và lướt đi, cô hích người ra khỏi dòng sông. Văn Xám vẫn treo oặt ẹo dưới làn nước, xoay vòng và vặn vẹo khi dòng nước giằng kéo bộ lông của cậu, nhưng cô mèo mướp vẫn giữ chặt lấy cậu.

Tim Lửa trượt khỏi bờ sông, phóng vèo qua lớp băng, và dừng kít lại bên cạnh cô. Không nói một lời, chú nhào tới trước và tóm lấy Văn Xám bằng hàm răng mình. Hai con mèo cùng nhau kéo cơ thể ướt sũng của cậu ta ra khỏi dòng nước và lôi cậu đến nơi an toàn trên bờ sông.

Tim Lửa cúi xuống anh bạn mình để xem cậu ta còn thở không. Chú nhẹ nhõm khi thấy cái hông xám bóng của Văn Xám nhô lên và hạ xuống. Văn Xám ho và thở phì phì rồi phun ra một miệng đầy nước sông. Rồi cậu ta lại nằm bất động.

"Văn Xám!" Tim Lửa gấp gáp meo.

"Mình không sao," Văn Xám khò khè. Tiếng meo của cậu ta hết hơi, nhưng làm chú yên lòng.

Tim Lửa thở hắt ra và ngồi xuống. Chú nhìn thật kỹ cô mèo mướp bạc. Cô mang mùi của bộ tộc Sông trên mình. Sau khi thấy cô bơi, Tim Lửa không còn ngạc nhiên nữa. Cô mèo mướp nhìn lại chú một cách lạnh lùng, lắc mình, và ngồi xuống, hai bên hông phập phồng khi cô thở lấy hơi. Nước chảy ròng ròng khỏi bộ lông bóng loáng của cô như thể lông vịt vậy.

Văn Xám quay đầu qua nhìn vị cứu tinh của mình. "Cảm ơn," cậu nói.

"Đồ ngốc!" Cô nói, ẹp tai xuống. "Anh đang làm gì trên lãnh thổ của tôi vậy?"

"Trầm mình?" Văn Xám trả lời.

Cô mèo mướp lông bạc vênh tai lên, và Tim Lửa thấy một thoáng thích thú trong mắt cô. "Anh không tự trầm mình trên lãnh thổ của anh được à?"

Những sợi ria của Văn Xám động đậy. "Ờ, nhưng thế thì ai sẽ cứu tôi?" Cậu vặn lại.

Một tiếng meo nhỏ xíu phía sau Tim Lửa. Chú quay lại thì thấy chân Xỉ Than đang nằm thu lu bên cạnh một búi cỏ phía xa bờ sông.

"Chân Điều Hâu đâu rồi?" chú hỏi.

"Đang đến," chân Xỉ Than đáp, hích mũi chỉ. Em trai của cô bé đang rụt rè bước dọc theo bờ sông về phía họ.

Tim Lửa thở dài và quay sang bạn mình. "Nghe này, Văn Xám, chúng ta phải ra khỏi đây."

"Mình biết," Văn Xám gượng đứng dậy và quay sang cô mèo mướp bạc. "Cảm ơn lần nữa nhé."

Cô nghiêng đầu một cách hòa nhã, nhưng rít lên. "Nhanh lên, và đi ngay lập tức!" Cô nhìn qua vai. "Nếu cha tôi mà biết tôi đã cứu một kẻ xâm phạm bộ tộc Sấm, thì ông ấy sẽ xé tôi ra làm giởn cho bọn trẻ đấy!"

"Vậy tại sao cô lại cứu tôi?" Văn Xám trêu.

Cô mèo mướp ngoảnh đi. "Bản năng. Tôi không thể nào nhìn bất kỳ mèo nào chết đuối. Đi ngay đi!"

Tim Lửa đứng dậy. "Xin cảm ơn. Tôi sẽ nhớ cục lông này lắm nếu hắn ta bị chết đuối." Chú huých Văn Xám một cái. Anh bạn chú còn chưa rũ nước đá khỏi bộ lông mình và ướm rướm đến tận da. "Đi nào, chúng ta về trại thôi. Cậu sắp đóng băng rồi kìa."

"Ừ, mình đi ngay đây!" Văn Xám meo. Nhưng trước khi đi theo Tim Lửa tiến lên con dốc, cậu quay lại cô mèo lông bạc kia. "Tên cô là gì vậy? Tên tôi là Văn Xám."

"Suối Bạc," cô trả lời, đoạn phóng đi khỏi, trở lại trên mặt băng và nhảy qua dòng kênh tới bờ bên kia.

Tim Lửa và Văn Xám dắt những lính nhỏ của họ qua những bụi dương xỉ úa, về phía biên giới. Tim Lửa không thể không nhận thấy Văn Xám đã nhìn lại qua vai mình hơn một lần.

Chân Xỉ Than cũng chú ý. Cô mèo xám nhỏ ngược lên, vẽ lấu lỉnh chạy trong mắt cô bé. "Cô mèo bộ tộc Sông ấy mới đẹp làm sao!"

Văn Xám cốc nhẹ quanh tai của chân Xỉ Than và cô bé phóng vụt lên phía trước.

"Đi cùng với chúng tôi," Tim Lửa rút lớn cảnh báo cô bé. Họ vẫn còn trong lãnh thổ bộ tộc Sông, Chú phóng tia nhìn giận dữ tới chân Xỉ Than khi cô bé dừng lại đợi họ. Nếu không phải vì con bé thì họ đã không có mặt ở đây, và Văn Xám đã không suýt bị chết đuối. Chú nhìn anh bạn ướt lướt thướt của mình. Mặc dù anh chiến binh lông xám đã giữ rất nhiều nước ra khỏi lông, nhưng bộ lông của cậu vẫn nhiều nước và băng đã bắt đầu hình thành trên đầu từng sợi ria của cậu.

Tim Lửa lẹ bước. "Cậu ổn chứ?" chú hỏi Văn Xám.

"Ổ-ổn!" Văn Xám trả lời, qua hàm răng va lập cập.

"Xin lỗi thầy." Chân Xỉ Than nhỏ nhẹ meo khi nó bắt đầu bước đằng sau Tim Lửa.

Tim Lửa thở dài. "Không phải lỗi của em." Chú cảm thấy rũi người xuống vì lo lắng. Chúng có thể giải thích điều này với bộ tộc như thế nào đây? Không có mồi tươi cho mèo già – bây giờ không còn thời gian để trở lại lấy con chuột đồng nữa – do Văn Xám đang bị ướt sũng. Tim Lửa rùng mình khi nghĩ mình đã suýt mất đi anh bạn thân nhất của mình như thế nào. Tạ ơn bộ tộc Sao vì Suối Bạc đã

-----oOo-----

Chương 12

SACHMOI.NET

Tim Lửa ngược đầu lên, định nói, nhưng chân Xỉ Than đã nhanh nhẩu hơn chú.

"Đây là lỗi của cháu, thưa ông Vuốt Cọp," cô bé ngược lên nhìn ông mèo mướp một cách gan dạ. "Chúng cháu đang săn trên dòng suối đóng băng bên cạnh hõm cát huấn luyện, ở khúc quanh bên cái hồ sâu. Ở đó có đóng băng một chút. Cháu bị trượt chân và Văn Xám đã đến giúp cháu, nhưng lớp băng không đủ dày cho thầy ấy nên đã nứt ra, thế là thầy rơi xuống nước." Vuốt Cọp nhìn vào đôi mắt sáng trong của cô bé khi cô nói thêm, "Ở đó sâu thực sự. Tim Lửa phải kéo thầy ấy lên."

Tim Lửa co rúm người, nhớ lại mình đã đứng bất động vì sợ hãi như thế nào trước cảnh Văn Xám biến mất dưới dòng sông.

Vuốt Cọp gật đầu nhìn Văn Xám. "Anh nên đến chỗ Nanh Vàng trước khi chết cồng." Ông thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Sấm đứng dậy và khệnh khạng bỏ đi, và Tim Lửa thở phào nhẹ nhõm.

Văn Xám không chân chừ gì. Chuyển đường dài trở về nhà vẫn chưa khiến cậu thôi đánh đàn răng. Cậu phóng ngay về phía hang của Nanh Vàng. Chân Điều Hầu nhìn chân Xỉ Than và bước trở về ổ của nó, đuôi mệt mỏi cụp xuống.

Tim Lửa nhìn chân Xỉ Than. "Em không hề sợ Vuốt Cọp sao?"

Chú tò mò hỏi.

"Tại sao em phải sợ?" Chân Xỉ Than trả lời. "Ông ấy là một chiến binh vĩ đại. Em ngưỡng mộ ông ấy."

Đương nhiên, sao cô bé phải sợ chứ? Tim Lửa nghĩ. "Em nói dối hay đấy," chú nghiêm nghị ngao, cố gắng cư xử như một mèo bảo trợ.

"Dạ, em không cố ý đâu," chân Xỉ Than meo. "Em chỉ nghĩ rằng sự thật sẽ chẳng có ích gì ở đây cả."

Tim Lửa phải công nhận là cô bé nói có lý. Chú chậm rãi lắc đầu. "Đi ra sưởi ấm đi." –

"Vâng, thưa Tim Lửa!" Chân Xỉ Than nghiêng đầu và lao theo chân Điều Hâu.

Tim Lửa bước về phía hang chiến binh. Chú khắc khoải về việc làm thế nào mà câu chuyện Văn Xám bị ướn sững lại có thể vượt ra từ miệng chân Xỉ Than dễ dàng như vậy. Nhưng chú cũng tin cô bé là một mèo có ý tốt và chân thành. Chú nghĩ về chân Qua, một anh mèo tốt khác. Phải chăng câu chuyện mà anh chàng này kể về việc Vuốt Cọp giết Đuôi Đỏ cũng đơn giản như thế – một câu chuyện thốt ra từ miệng cậu ta trong lúc bốc đồng? Tim Lửa xua tan ý nghĩ đó. Chân Qua đã rất sợ hãi khi nói chuyện với Tim Lửa. Chú hoàn toàn tin vào câu chuyện của cậu ta. Còn việc gì khác nữa khiến cậu ta sợ hãi đến nỗi phải bỏ bộ tộc mà đi?

Tim Lửa chọn vài con mèo tươi và mang chúng đến bụi tầm ma. Chú ngồi xuống bên cạnh bụi cây và bắt đầu nhả con chuột một cách tự lự. Về ngưỡng mộ trong giọng nói của chân Xỉ Than khi nó nói với Vuốt Cọp làm chú lo lắng. Dường như chỉ có mình chú nghi ngờ ông thủ lĩnh trợ tá của bộ tộc Sấm. Thái độ của Sao Xanh đối với Vuốt Cọp chắc chắn không thay đổi. Bà vẫn đối xử với ông ta bằng niềm tin cậy và sự tôn trọng như bà vẫn luôn vậy. Với một thoáng thất vọng, Tim Lửa lại cần thêm một miếng nữa từ bữa ăn của mình.

Một tiếng hắt hơi lớn khiến chú ngược lên. Vần Xám đang tiến về phía chú.

"Cậu sao rồi?" Tim Lửa hỏi khi Vần Xám đến, và ngửi thấy mùi của một loại dược thảo do Nanh Vàng pha chế.

Vần Xám ngồi phịch xuống và ho.

"Mình để dành thức ăn cho cậu đây," Tim Lửa meo, và đẩy tới một con chim hét béo mập cùng một con chuột đồng về phía anh bạn mình.

"Nanh Vàng nói mình phải ở lại trại. Bà ấy nói mình bị cảm lạnh." Vần Xám mệt nhọc meo.

"Mình chẳng ngạc nhiên đâu. Bà ấy đã cho cậu thuốc gì vậy?"

"Oải hương và cỏ thơm hạ sốt." Vần Xám nằm xuống và bắt đầu gặm con chim hét. "Thế này là đủ cho mình rồi," cậu lẩm bẩm. "Mình không đói lắm."

Tim Lửa ngạc nhiên nhìn anh bạn mình. Đó không phải là điều mà chú nghĩ là sẽ nghe Vần Xám nói. "Cậu có chắc không?" Chú hỏi. "Có nhiều thức ăn ở đây mà."

Vần Xám nhìn chăm chặp xuống con chim hét và không trả lời.

"Cậu chắc không?" Tim Lửa lặp lại.

"Chắc gì?" Vần Xám chuyển ánh mắt đang nhìn xa xăm về phía Tim Lửa. "Ờ, chắc," cậu meo.

Chắc là cậu ta bị sốt rồi, Tim Lửa kết luận, lắc đầu. Ôi dào, ít nhất thì cậu ta vẫn còn ở đây, nhờ cô mèo bộ tộc Sông đó.

Vài ngày sau, Tim Lửa thức giấc thì thấy màn sương đầu tiên của mùa lá trụi tràn vào hang. Khi lách ra ngoài, chú gần như

không thể thấy được phía bên kia của trảng trống. Chú nghe có tiếng bước chân đang hối hả đi về phía mình, và Long Chuột hiện ra khỏi màn sương mờ.

"Vuốt Cọp muốn gặp anh," chị meo.

"Được, cảm ơn." Tim Lửa trả lời. Sự cảnh giác dấy lên trong chú. Hôm qua chú đã lên đi thăm Công Nương. Chẳng lẽ Vuốt Cọp đã để ý đến việc này?

"Có chuyện gì vậy?" Giọng của Văn Xám khò khè phía sau chú. Cậu ngồi xuống bên cạnh Tim Lửa, hắt hơi và ngáp.

"Vuốt Cọp muốn gặp mình." Tim Lửa nhìn bạn. "Cậu nên ngủ đi." Chú bắt đầu lo lắng cho Văn Xám. Bây giờ đáng lẽ cậu ta phải bình phục rồi mới đứng. "Hôm qua cậu ngủ có ngon không?" chú hỏi.

"Cũng ráng được chút chút giữa những cơn ho và hắt hơi." Văn Xám phàn nàn.

"Thế sao không thấy cậu ở trong ổ của cậu khi mình trở về từ..." – Tim Lửa ngập ngừng, nhớ lại việc cả buổi trưa hôm qua mình đã nói chuyện với Công Nương – "buổi huấn luyện?"

"Cậu nghĩ là mình được yên tĩnh và yên lặng ở đây sao?" Văn Xám hắt đầu ngược về phía hang. "Các chiến binh cứ ra vào tối ngày! Mình tìm một nơi khác yên tĩnh hơn, thế thôi."

Tim Lửa định hỏi ở đâu, nhưng Văn Xám đã nói trước. "Mình tự hỏi không biết Vuốt Cọp muốn gì nhỉ?"

Chân của Tim Lửa nhói lên. "Mình đi để tìm hiểu điều đó đây."

Chú chỉ có thể nhìn thấy bóng của Vuốt Cọp và Bảo Trắng qua màn sương, đang ngồi dưới Bục Đá. Khi Tim Lửa bước đến gần, họ ngừng nói và Vuốt Cọp quay sang chú. "Đã đến lúc

chân Xỉ Than và chân Điều Hâu cần được kiểm tra," ông ta ngao.

"Vậ ư?" Tim Lửa meo lên kinh ngạc. Các lính nhỏ chưa được huấn luyện bao lâu.

"Sao Xanh muốn xem kết quả luyện tập của chúng tiến triển đến đâu. Đặc biệt là khi Văn Xám bị bệnh, không huấn luyện chân Điều Hâu được. Nếu chân Điều Hâu bị tuột lại phía sau, thì bà cần phải biết để còn chỉ định mèo bảo trợ khác cho cậu ta."

Đuôi của Tim Lửa giật giật vẻ bức tức. Chắc chắn Văn Xám sẽ sớm bình phục thôi. Thật không công bằng khi bàn giao lính nhỏ đầu tiên của cậu ta lại cho mèo khác. "Tôi vẫn dẫn chân Điều Hâu ra ngoài cùng với mình và chân Xỉ Than mỗi ngày mà," chú meo lẹ.

Vuốt Cọp liếc sang Bão Trắng và gật đầu. "Được, nhưng đây là lần đầu tiên anh làm mèo bảo trợ. Điều đó thật quá sức cho anh đảm đương, và bộ tộc Sấm cần những chiến binh được huấn luyện thật tốt."

Tôi biết, tôi chỉ là mèo kiểng, không phải là mèo sinh ra trong bộ tộc, Tim Lửa cay đắng nghĩ. Chú nhìn xuống chân mình, nhói đau vì giận dữ. Không ai bảo chú phải đảm trách luôn cả chân Điều Hâu, và chú đã đặt rất nhiều sức lực vào hai lính nhỏ này.

Vuốt Cọp tiếp. "Hãy giao cho chân Xỉ Than và chân Điều Hâu nhiệm vụ đi săn qua Rừng Thông, chỗ Khu nhà của Hai Chân. Hãy để mắt đến họ, theo dõi họ săn mồi, và báo cáo lại cho ta. Ta rất quan tâm, muốn xem xem chúng có thể bổ sung thêm bao nhiêu mồi tươi vào đồng mồi."

Bão Trắng nói thêm. "Nếu những kỹ năng của chân Xỉ Than mà trùng khớp với nhiệt tình của cô bé thì tối nay sẽ có nhiều thứ

để ăn đấy. Tôi nghe nói cô bé là một lính nhỏ sắc sảo."

"Vâng, đúng vậy." Tim Lửa đồng tình, mặc dù chú hầu như không nghe thấy ông nói gì. Lời nói của Vuốt Cọp khiến tim chú đập gấp rút. *Tại sao Vuốt Cọp lại sai mình đến Khu nhà của Hai Chân lần nữa?* Việc đánh giá kỹ năng săn mồi của chú cũng từng được tiến hành ở cùng lộ trình đó, và Vuốt Cọp đã bắt gặp chú nói chuyện với anh bạn cũ mèo kiểng của mình; lão đã báo cáo với Sao Xanh và bà đã nghi ngờ lòng trung thành của chú với bộ tộc. Tim Lửa cảm thấy lông dọc theo xương sống mình dựng xù lên. Phải chăng đây là cách mà Vuốt Cọp dùng để cảnh cáo chú rằng chú đã bị phát hiện nói chuyện với Công Nương?

Tim Lửa vặn đầu và liếm vội lông trên lưng mình, dùng lưỡi chải cho những sợi lông xù xẹp xuống. Xong, chú ngồi thẳng dậy và điềm tĩnh đề nghị. "Gò đá Thái Dương là nơi tốt không kém để kiểm tra những kỹ năng của họ. Mặt trời ở đó chắc hẳn sẽ xua tan đi chút ít sương mù."

"Không được," Vuốt Cọp ngao. "Đội tuần tra lúc bình minh đã báo là có mùi của bộ tộc Sông ở gò đá Thái Dương. Có thể bọn chúng đã lại bắt đầu săn mồi ở đó." Nỗi giận dữ cháy bùng trong mắt ông ta, và môi của ông ta cong lên, để lộ những chiếc răng sắc bén. "Cần phải cảnh cáo bọn chúng đã rồi chúng ta mới tiến hành huấn luyện ở đó. Vì thế bây giờ Rừng Thông sẽ an toàn hơn cho nhiệm vụ này."

Bão Trắng gật đầu tán thành trong khi tai của Tim Lửa giật giật một cách bất an khi chú nghe tin này. Bộ tộc Sông ở gò đá Thái Dương! Thật may mắn là họ đã không bị đội tuần tra kẻ thù phát hiện khi Vằn Xám rơi xuống sông.

"Còn về sương mù," Vuốt Cọp tiếp tục nói một cách trợn trư, "săn mồi trong điều kiện khó khăn sẽ làm cho cuộc kiểm tra thêm thú vị."

"Vâng, thưa Vuốt Cọp," Tim Lửa meo, kính trọng cúi đầu với hai vị chiến binh. "Tôi sẽ báo với chân Xỉ Than và chân Điều Hâu. Chúng tôi sẽ bắt đầu ngay lập tức."

Khi Tim Lửa giải thích về cuộc kiểm tra với các lính nhỏ, chân Xỉ Than dựng đứng đuôi lên và phấn khởi chạy loanh quanh. "Kiểm tra! Thầy có nghĩ là bọn em đã sẵn sàng cho việc đó chưa?"

"Đương nhiên rồi," Tim Lửa meo, cố giấu đi vẻ hoài nghi "Các em đã làm việc cật lực và học rất nhanh."

"Nhưng liệu sương mù có làm việc sẵn trở nên khó khăn hơn không?" Chân Điều Hâu hỏi.

Tim Lửa trả lời. "Có những thuận lợi trong cái tĩnh mịch của không khí."

Chân Điều Hâu có vẻ suy tư, sau đó mắt cậu sáng quắc lại và meo, "Sẽ khó đánh hơi tìm ra con mồi hơn, nhưng con mồi cũng sẽ khó nhận ra chúng ta hơn."

"Chính xác." Tim Lửa đồng ý.

"Ừ, ngay khi các em thích." Tim Lửa trả lời. "Nhưng từ từ thôi, đây không phải là một cuộc đua..." Lời nói của chú thật lãng phí với chân Xỉ Than, vì cô bé đã lao bắn về phía cổng trại rồi.

"Các em sẽ đi cho đến lúc mặt trời lặn," chú gọi với theo cô bé. Chân Điều Hâu liếc nhìn Tim Lửa rồi quay đầu và chạy theo chị của mình cùng với một tiếng thở dài.

Tim Lửa lần theo dấu của hai lính nhỏ qua Rừng Thông. Lốp lá kim dưới chân chú mềm lạt thường sau khi chú đi qua mặt đất đông cứng ở phần còn lại của khu rừng. Chú dò theo mùi của chân Xỉ Than cho đến lúc chú thấy cô bé đang hăm hở len lỏi qua khu rừng. Sau đó chú nhận ra mùi của chân Điều Hâu và

đi theo cậu. Các mùi cứ đan qua đan lại đó đây. Tim Lửa có thể ngửi thấy các lính nhỏ đã chạy nhanh ở đâu, ngồi xuống ở đâu, và thậm chí đã tụt lại một chỗ ở đâu.

Không lâu sau. Tim Lửa tìm thấy địa điểm mà chân Xỉ Than đã diệt con mồi. Cô bé đã đem con mồi đi cùng mình – bởi vì khi chú lần theo mùi của cô bé, chú có thể ngửi thấy mùi của nó hòa trộn với mùi của cô bé. Sau đó chú phát hiện ra nơi chân Điều Hâu bắt được một con chim hét. Lông chim vương vãi khắp nơi. Những lính nhỏ đang săn mồi rất cừ. Tim Lửa biết chắc điều này khi chú rà trúng một mùi mồi tươi nồng nặc. Chú đào xuống lớp lá tới rễ của một cây thông. Có một hố cất giấu mồi ở dưới đó, do chân Xỉ Than cất để lấy lại sau. Tim Lửa cảm thấy bùng lên niềm tự hào về việc cô bé làm. Cô bé đã bắt được khá nhiều, và bây giờ cô bé đang tiến thẳng về phía khu rừng sồi, đằng sau Khu nhà của Hai Chân.

Tim Lửa đi theo. Ngay bìa Rừng Thông đằng kia, chú nhận ra mùi của chân Điều Hâu. Mùi rất đậm, điều này có nghĩa là cậu lính nhỏ đang ở gần đâu đây. Tim Lửa rón rén đi tới và dòm quanh một cây sồi nhỏ. Cậu lính nhỏ đang đùn người dưới một bụi mâm xôi rối rắm, được ngụy trang thật tốt trong bóng râm của bụi cây. Tim Lửa chỉ có thể thấy đuôi của nó động đậy khi ngoắc từ bên này sang bên kia.

Chân Điều Hâu dán mắt vào một con chuột rừng đang bò quanh rễ của một thân cây. Chân Điều Hâu đang chờ thời cơ của mình. Tốt lắm, Tim Lửa nghĩ. Chú theo dõi chân Điều Hâu nhích lên phía trước, từng bước một. Lá cây bên dưới chân của nó hầu như không phát ra một tiếng động nào. Nó cũng yên lặng như chính con chuột vậy – con mồi vẫn tiếp tục kiếm ăn, không nghi ngờ gì. Tim Lửa nín thở theo dõi, nhớ lại nhiệm vụ săn mồi đầu tiên của mình.

Chân Điều Hâu áp sát. Tiếng bước chân nhẹ ru trên lá tan biến vào những âm thanh nền của khu rừng. Tim Lửa vô cùng hài

lòng về cậu lính nhỏ. Chân Điều Hâu bây giờ chỉ còn cách con chuột một con thỏ, thân mình nó ép sát xuống nền đất rừng. Con chuột lụi hụi bò và nhón nhác ngó xung quanh. Bỗng, con chuột sừng người lại. Có gì đó bất ổn rồi.

Tốt! Tim Lửa nghĩ. Chân Điều Hâu quăng mình và đáp xuống, vồ lấy con chuột bằng đôi chân trước. Con chuột không có thời gian để kháng cự. Tất cả chấm dứt sau đúng một cú cắn.

Chân Điều Hâu ngẩng đầu lên. Tim Lửa thấy được vẻ mãn nguyện trên khuôn mặt của cậu mèo trẻ khi nó hít vào mùi mới tươi mình mới săn được. Tiếp đến, chân Điều Hâu lao biến đi giữa những hàng cây. Tim Lửa chợt nhận thấy mình rất nôn nóng mong về báo cáo lại với Vuốt Cọp về đám lính nhỏ của mình.

"Chào thầy!" Cái giọng nhỏ nhẹ từ đằng sau khiến Tim Lửa nhảy dựng lên không. Chú quay lại.

"Thầy thấy tụi em làm việc thế nào?" Chân Xỉ Than hỏi, ngược lên nhìn chú, đầu nghiêng qua một bên.

"Câu hỏi đó không dành cho em đâu!" Tim Lửa mắng yêu, đoạn liếm bộ lông rối xù của mình. "Em không được phép nói chuyện với tôi. Tôi đang kiểm tra em mà, nhớ không?"

"Dạ!" Chân Xỉ Than meo. "Em xin lỗi."

Tim Lửa thở dài. Chú không bao giờ dám tiến đến gần Vuốt Cọp trong suốt thời gian kiểm tra của mình. Chú không muốn làm cho chân Xỉ Than phải vâng lời vì sợ hãi, giống kiểu như Vuốt Cọp đã làm với chân Quạ, nhưng ông ta chẳng bận lòng về chuyện thỉnh thoảng chỉ được kính trọng chút ít. Đôi khi Tim Lửa chẳng cảm thấy mình là mèo bảo trợ của chân Xỉ Than chút nào cả.

Chân Xỉ Than nhìn xuống đất một lúc, sau đó lại ngược lên nhìn Tim Lửa, với vẻ bối rối hiện trên khuôn mặt cô bé. "Có thật thầy được sinh ra ở Khu nhà của Hai Chân đằng kia không?"

Câu hỏi khiến cho Tim Lửa mất cảnh giác. Chú e dè liếc nhìn về hướng hàng rào của Hai Chân, thầm khấn cho những mùi lạ của chân Xỉ Than và chân Điều Hâu sẽ giữ chân Công nương ở trong vườn nhà chị ngày hôm nay. "Sao em lại hỏi vậy?" Chú meo, đánh trống lảng.

"Tại Vuốt Cọp bảo như vậy," chân Xỉ Than trả lời. Xem ra cô bé tò mò thật sự, nhưng Tim Lửa cảm thấy một mối đe dọa mơ hồ khi nghe nhắc đến tên của Vuốt Cọp. Ông ta còn nói gì khác về chú với chân Xỉ Than?

"Tôi sinh ra là một mèo kiểng," Tim Lửa meo một cách rất kiên quyết. "Nhưng bây giờ tôi đã là một chiến binh. Cuộc sống của tôi luôn ở cùng với bộ tộc. Cuộc sống trước của tôi không phải là tệ, nhưng nó đã qua rồi, và tôi vui mừng về điều đó."

"Ồ, vậy à," chân Xỉ Than meo, có vẻ không quan tâm. "Hẹn gặp lại thầy!" Cô bé quay đầu và phóng bạt mạng vào rừng cây.

Tim Lửa đứng một mình trong rừng, tim chú đập từng từng khi chú nhìn đau đầu tới hàng rào của Hai Chân. Cách đây một mùa trăng, những lời của chú với chân Xỉ Than rằng mình vui mừng vì cuộc sống trước đây đã qua rồi thì có thể là hoàn toàn chân thật. Còn bây giờ, chú không chắc lắm về điều đó. Bộ lông của chú hơi xù lên khi nhận thấy rằng một trong những thời khắc hạnh phúc nhất của chú gần đây là khi cùng chia sẻ những ký ức với chị mèo kiểng hiền dịu của chú.

-----oOo-----

Chương 13

SACHMOI.NET

Khi mặt trời chìm lặn xuống khu rừng. Tim Lửa đợi bên cạnh cây thông nơi chân Xỉ Than chôn con mồi đầu tiên cô bé bắt được. Chú nghe thấy những tiếng bước chân, bèn quay sang thì thấy chân Xỉ Than và chân Điều Hâu đang bước đến gần. Mồi tươi treo lủng lẳng nơi miệng chúng. Chân Điều Hâu hầu như không mang nổi thứ mà nó bắt được, bởi con mồi lớn quá. Tim Lửa cảm thấy nhẹ nhõm, vui mừng. Đến cả Vuốt Cọp cũng không thể nào chê trách được cố gắng của các lính nhỏ này.

"Để tôi mang giúp đồng mồi này về." Tim Lửa đề nghị, phá đi lớp lá thông bao phủ nơi cất giấu của chân Xỉ Than. Chú đảo lên, ngọam lấy mồi tươi giữa hai hàm răng, và khởi hành về lại trại.

Khi họ trở về đến trảng trống của trại, một số mèo trong bộ tộc đã lấy phần chia của họ từ đồng mồi tươi. Vuốt Cọp chắc hẳn đang trông ngóng sự trở về của họ, bởi vì ông bước ngay đến bên họ khi họ bỏ mồi tươi mới bắt ở gần đồng mồi còn lại.

"Họ tự bắt tất cả số mồi này à?" Ông ta hỏi, và thúc đồng mồi bằng một chân lực lưỡng của ông ta.

"Đúng vậy," Tim Lửa trả lời.

"Tốt," Vuốt Cọp nói. "Hãy đến gặp ta và Sao Xanh. Tự đem theo một ít mồi tươi cho anh; chúng ta cũng đang ăn."

Chân Xỉ Than và chân Điều Hâu nhìn Tim Lửa với ánh mắt ngưỡng mộ – được ăn cùng với tộc trưởng và thủ lĩnh trợ tá bộ tộc là một đặc ân. Tim Lửa không cùng chia sẻ sự phấn khích đó với chúng. Chú đã hy vọng được báo cáo với một mình Sao Xanh thôi. Mèo cuối cùng mà chú muốn chia sẻ bữa ăn là Vuốt Cọp.

"Nhân tiện, anh có thấy Vằn Xám đâu không?" Vuốt Cọp hỏi. Tim Lửa chợt cảm thấy lo âu khi Vuốt Cọp nói tiếp. "Đáng lí anh ta phải ở lại trại trong khi anh ta bị cảm lạnh như vậy, nhưng chúng ta chẳng thấy anh ta đâu cả kể từ lúc mặt trời đứng bóng."

Tim Lửa xê dịch chân. *Chẳng lẽ Vằn Xám lại đi tìm một nơi nào đó yên tĩnh nữa?* "Phải," chú thừa nhận. "Có lẽ cậu ấy ở chỗ Nanh Vàng?"

"Có lẽ," Vuốt Cọp nói lớn, và bỏ đi tới chỗ Sao Xanh đang rút một con chim bồ câu béo tròn.

Tim Lửa theo sau ông, cố xua đi những lo âu cứ tăng dần về sự biến mất của Vằn Xám. Chú chọn một con chim mai hoa nhỏ từ đồng mỗi tươi khi chú đi ngang qua, sau đó lại ước gì mình đã chọn một con chuột đồng. Chú có thể báo cáo như thế nào đây với cái miệng dính đầy lông chim?

"Hoan nghênh, Tim Lửa," Sao Xanh meo khi Tim Lửa ngồi xuống trước mặt bà. Chú đặt con chim xuống đất, nhưng quyết định không ăn ngay.

"Vuốt Cọp báo cho ta biết là các lính nhỏ của anh đã bắt được rất nhiều mồi." Ánh mắt của Sao Xanh hiền hòa. Vuốt Cọp, đang ngồi bên cạnh bà, nhìn chăm chăm vào chú, đầy xét nét, khiến cho đuôi của Tim Lửa giật giật lên.

"Vâng, trước đây họ chưa bao giờ săn trong sương như thế, nhưng xem ra sương mù không thể cản trở được ai trong số

họ," Tim Lửa meo. "Tôi đã theo dõi chân Điều Hầu bắt một con chuột rừng. Những bước rình mỗi của trò ấy thật xuất sắc."

"Thế còn chân Xỉ Than thì sao?" Sao Xanh hỏi.

Tim Lửa để ý thấy sự nghiêm khắc hiện lên trong mắt bà. Bà lo lắng về khả năng của chân Xỉ Than ư? Tim Lửa trả lời. "Kỹ năng săn mỗi của trò ấy đang phát triển rất tốt. Cô bé rất sốt sắng, điều đó là chắc rồi, và dường như chẳng sợ gì cả."

"Anh không lo điều đó có thể làm cô bé khinh suất ư?" Sao Xanh hỏi.

"Cô bé nhanh nhẹn và ham học hỏi, điều đó khiến cô bé tiếp thu bài rất tốt. Tôi nghĩ điều đó sẽ bù đắp cho..." – Tim Lửa lo lắng tìm đúng từ để nói – "... sự hăng hái của cô ấy."

Sao Xanh quật nhẹ đuôi. "Sự hăng hái của cô bé, như anh nói, làm ta lo ngại," bà meo, liếc nhanh sang Vuốt Cọp. "Cô bé cần có sự hướng dẫn cẩn thận trong việc luyện tập." Tinh thần của Tim Lửa tụt hẳn xuống. *Bà không hài lòng về việc bảo trợ của chú ư?*

Đôi mắt của chú Sao Xanh dịu lại "Cô bé là một thử thách lớn đấy. Nhưng rõ ràng cô ấy đang trở thành một thợ săn tốt. Anh đã làm rất tốt với cô ấy, Tim Lửa à. Thực ra là với cả hai." Tim Lửa tươi tỉnh lên ngay lập tức, và Sao Xanh tiếp tục. "Ta đã để ý thấy anh đảm trách luôn việc huấn luyện chân Điều Hầu mà không đợi được yêu cầu, và ta muốn anh tiếp tục bảo trợ cả hai mèo ấy trong thời gian này."

Vuốt Cọp ngoảnh nhìn chỗ khác, nhưng Tim Lửa không bỏ lỡ vẻ giận dữ thoáng qua trong mắt ông ta. "Cảm ơn, Sao Xanh," chú meo.

"Ta thấy cậu bạn mắt tích của anh đã trở về." Vuốt Cọp ngoa mà không quay đầu.

Tim Lửa quay lại thì thấy Văn Xám xuất hiện từ đằng sau nhà trẻ. "Chắc là cậu ấy đi tìm nơi nào đó yên tĩnh và yên bình," chú nói. "Cậu ấy vẫn còn sốt, với lại, ở tịt trong trại cả ngày là không dễ chút nào."

"Dễ dàng hay không thì cậu ta cũng nên tập trung vào việc bình phục sớm," Vuốt Cọp meo. "Mùa lá trụi không phải là thời gian để cho bệnh tật xuất hiện trong trại. Lông Chuột đã bị ho trong đợt tuần tra sáng nay. Ta hy vọng bộ tộc Sao sẽ bảo vệ chúng ta khỏi bị ho đờm xanh trong mùa này. Năm ngoái chúng ta đã mất năm đứa trẻ vì nó rồi."

Sao Xanh nghiêm nghị gật cái đầu xám của bà. "Chúng ta hãy cầu nguyện cho mùa lá trụi này sẽ không kéo dài hoặc khắc nghiệt lắm. Nó chưa bao giờ là quãng thời gian dễ dàng cho các bộ tộc cả." Bà lộ vẻ đăm chiêu trong chốc lát, sau đó bà bảo Tim Lửa. "Đem con chim đó ra ăn cùng với Văn Xám đi. Anh ấy cần biết lính nhỏ của mình đã thể hiện như thế nào trong buổi kiểm tra."

"Vâng, thưa Sao Xanh. Cảm ơn," Tim Lửa meo. Chú nhặt con chim lên và phóng ra khỏi bụi tầm ma, nơi Văn Xám đang ngồi cùng với một con chuột rừng lớn. Lúc Tim Lửa đến thì Văn Xám đã ăn được một nửa con chuột. Có lẽ bệnh cảm lạnh của cậu đang bình phục tốt.

Khi Tim Lửa thả con chim xuống bên cạnh bạn mình, Văn Xám hắt hơi.

"Văn chưa hết cảm à?" Tim Lửa hỏi vẻ thông cảm.

"Chưa," Văn Xám đáp với cái miệng đầy thức ăn. "Mình nghĩ mình nên ở lại trong trại lâu hơn nữa."

Tim Lửa nghĩ anh bạn của mình trông có vẻ lạc quan hơn trước, nhưng chú không muốn để lộ mối nghi ngờ rằng Văn Xám đang âm mưu điều gì đó.

"Chân Điều Hâu đã thể hiện rất tốt trong buổi đánh giá ngày hôm nay," chú meo.

"Vậ à?" Văn Xám cắn một miếng chuột nữa. "Tốt lắm."

"Ừ, cậu ta là một thợ săn kiệt xuất đấy," Tim Lửa bắt đầu ăn con chim mai hoa. "Văn Xám à," chú meo sau một lúc lặng im. "Cậu đã rời khỏi trại trong những ngày qua phải không?"

Văn Xám ngừng nhai. "Tại sao cậu lại hỏi vậy?"

Đuôi của Tim Lửa giật lên thấp thỏm. "Ừm, cậu đã không có ở đây khi mình trở về từ buổi gác đêm qua, và Vuốt Cọp nói là đã không thấy cậu kể từ lúc mặt trời đứng bóng ngày hôm nay."

"Vuốt Cọp à?" Văn Xám có vẻ lo lắng.

"Mình đã nói với ông ta rằng có thể cậu đi ra ngoài tìm một nơi yên tĩnh nào đó, hoặc có thể cậu đang ở chỗ Nanh Vàng." Tim Lửa meo. Chú lại cắn một miếng thịt từ con chim. "Phải vậy không?" Chú hỏi qua một cái miệng đầy lông chim, đột nhiên chú rất mong muốn Văn Xám trả lời là "phải", để xua tan đi nỗi nghi ngờ rằng Văn Xám có thể đang giữ một bí mật nào đó, không cho chú biết.

Nhưng Văn Xám lờ tịt câu chất vấn của Tim Lửa. "Ờ, cảm ơn cậu đã bao che giùm cho mình." Cậu tiếp tục nhai.

Tim Lửa không hỏi gì thêm nữa, mặc dù chú phát sốt lên vì tò mò. Khi Văn Xám đứng dậy và bảo cậu ta sẽ về hang, Tim Lửa vẫn không sáng tỏ gì hơn về điều đang chiếm lĩnh tâm trí của Văn Xám.

"Ờ," chú meo. "Mình ở đây thêm một chút đã." Văn Xám khẽ gật đầu với chú rồi đi khỏi. Tim Lửa nằm ngửa bụng lên, ưỡn mình ra, quơ quào mặt đất trên đầu mình bằng những móng

vuốt. Chú nằm duỗi lưng như vậy một lúc, và suy nghĩ. Căn cứ vào cái mùi của cậu ta, Văn Xám hẳn là vừa mới liếm láp rất ư là kỹ càng. Phải chăng cậu ta đang cố giấu đi một mùi gì đó? Tim Lửa nhận ra rằng Văn Xám hẳn như có thừa nhận là đã rời trại. Nhưng cậu ta đã đi đâu đến nỗi mà không hoặc không thể, kể cho Tim Lửa nghe chứ? Đột nhiên chân của chú giần giật – thể còn những chuyến đi thăm Công Nương của chú, trong lãnh thổ của Hai Chân thì sao! Chú cũng đã tắm táp rất cẩn thận trước khi trở về trại, và không bao giờ hé lộ về những cuộc đi thăm đó với Văn Xám đấy thôi.

Tim Lửa lật mình lại và ngồi dậy. Có thứ gì đó dính vào một trong những móng vuốt của chú. Chú đưa chân lên và dùng răng kéo cái thứ dơ bẩn ấy ra. Đó là một cánh hoa đuôi sóc, đã cũ và nhàu nhĩ, nhưng chắc chắn đó là hoa đuôi sóc. Làm sao nó lại có ở đây? Những cây liễu không mọc trong phần rừng của bộ tộc Sấm – thật ra, những cây liễu duy nhất mà Tim Lửa từng nhìn thấy thì mọc ở gần con sông, trong lãnh thổ bộ tộc Sông. Tim Lửa nín thở trong khi tim chú bắt đầu đập mạnh. Có phải cái này từ lông của Văn Xám rơi ra không?

Chú lách nhẹ vào hang chiến binh. Văn Xám đã ngủ rồi. Tim Lửa nằm thức thao láo bên cạnh cậu ta và tự hỏi chẳng lẽ Văn Xám ngu ngốc đến nỗi đã quay lại lãnh địa của bộ tộc Sông. Ánh nhìn trong mắt Long Báo Đốm sau cái chết của Vuốt Trắng đã cho thấy có món nợ cần phải được thanh toán. Tim Lửa rùng mình khi chợt nhận ra chính xác Văn Xám đã đi đâu và tại sao.

Khi Tim Lửa thức dậy, trong hang ẩm ướt và lạnh như cắt. Hít không khí một cái cho chú biết là mưa sắp kéo đến. Chú chui ra ngoài, ngáp. Chú đã ngủ không ngon, lo lắng về Văn Xám. Ngay lúc này đây, ý nghĩ rằng anh bạn của mình đang đơn thân ở trên lãnh thổ bộ tộc Sông khiến chú rùng hết cả mình.

"Lạnh quá, hả?" Giọng nói của Gió Lốc làm Tim Lửa giật thót. Tim Lửa ngó qua vai, đuôi ve vẩy. Anh chiến binh mèo mướp sẵn chắc đang bước ra khỏi hang.

"Ừm, phải," Tim Lửa đồng tình.

"Cậu ổn chứ?" Gió Lốc hỏi. "Không bị lây bệnh từ bạn cậu chứ hả? Sáng nay Long Chuột bị chảy nước mũi rồi, còn Đuôi Dài nói rằng chân Lẹ hắt hơi liên tục suốt đợt tuần tra hồi hôm qua."

Tim Lửa lắc đầu. "Tôi khỏe. Chỉ mệt mỗi sau buổi kiểm tra đánh giá hôm qua thôi."

"Ờ. Sao Xanh nghĩ là cậu có thể bị mệt. Chính vì vậy mà bà bảo tôi hôm nay đi giúp cậu huấn luyện chân Xỉ Than và chân Điều Hầu. Cậu thấy việc đó có ổn với cậu không?"

"Vâng, cảm ơn." Tim Lửa meo.

"Vậy là tốt," Gió Lốc quyết định. "Tôi sẽ gặp lại cậu ở hõm cát sau khi tôi ăn xong. Nếu chân Lẹ mà xụi xuống vì cảm lạnh, thì chính chúng ta cũng nên tìm chỗ nào đó mà nghỉ ngơi đi. Cậu đói không?" Tim Lửa lắc đầu, và Gió Lốc chạy đi nhặt những thứ còn sót lại trong đồng mỗi tối hôm qua.

Tim Lửa đi thẳng đến hõm cát huấn luyện và đợi những mèo khác đến. Tâm trí chú không để vào việc huấn luyện; chú vẫn đang nghĩ ngợi về Văn Xám. Chú linh cảm là hôm nay anh bạn của chú sẽ trốn ra khỏi trại lần nữa.

Một cơn gió nặng trĩu nước mưa vừa bắt đầu lay động những cành cây trụi lá phía trên hõm cát thì chân Xỉ Than và chân Điều Hầu đến, theo sau là Gió Lốc.

"Hôm nay chúng ta sẽ làm gì?" Chân Xỉ Than hỏi, và chạy lon ton xuống hõm cát. Tim Lửa nhìn cô bé một cách băng quơ.

Chú không nghĩ gì về việc đó cả.

"Đi săn à?" Chân Điều Hâu meo một cách hy vọng khi nó đi theo chân Xỉ Than.

Gió Lốc bước qua hõm cát đến chỗ họ. "Thế, thực tập một số kỹ thuật rình mồi thì sao? Anh đề xuất.

"Ý kiến hay đấy," Tim Lửa đồng ý liền.

"Không phải là bài 'thỏ nghe thấy ta, chuột cảm thấy ta' cũ rích đấy chứ?" Chân Xỉ Than rên rĩ.

Gió Lốc làm cô bé im bật bằng một cái nhìn và quay sang Tim Lửa.

Tim Lửa giật mình nhận ra là Gió Lốc đang đợi chú bắt đầu. "È, tôi sẽ bắt đầu bằng việc hướng dẫn các em cách tốt nhất để áp sát một con thỏ," chú lảm nhảm. Chú hụp người xuống và bắt đầu di chuyển về phía trước, nhanh và nhẹ, cho đến khi chú tới đầu kia của hõm cát. Chú đứng lại và quay sang thì thấy ba con mèo còn lại đang nhìn mình một cách kỳ quặc.

"Thầy có chắc như thế sẽ lừa được thỏ không?" Chân Xỉ Than meo, ria mép của cô bé rung rinh.

Tim Lửa cảm thấy lúng túng một thoáng, rồi chợt nhận ra mình vừa mới minh họa kỹ thuật rình chim tốt nhất của mình. Một con thỏ có thể nghe thấy tiếng lông của chú sột soạt qua bụi cây thấp từ khoảng cách ba con cáo rồi.

Tim Lửa nhìn Gió Lốc, bối rối. Anh chiến binh mèo mướp nhăn mặt. "Vây, tôi sẽ chỉ cho hai cô cậu biết cách tiếp cận một con chuột chù nhé?" Chân Xỉ Than dời ánh mắt sáng ngời của mình từ Tim Lửa sang Gió Lốc. Tim Lửa thở dài và bước tới để theo dõi.

Lúc mặt trời đứng bóng. Tim Lửa vẫn chưa có bụng dạ nào tập trung vào công việc huấn luyện. Chú cứ tưởng tượng Văn Xám lẻn đi khỏi trại và nôn nóng muốn theo dõi cậu ta. Cuối cùng sự thất thỏm đã chế ngự chú. Chú đến bên Gió Lốc và nói thầm vào tai anh. "Tôi bị đau bụng," chú meo. "Anh vui lòng đảm trách việc huấn luyện trong thời gian còn lại hôm nay nhé? Tôi muốn đến chỗ Nanh Vàng xem có cách gì chữa không."

"Tôi cũng nghĩ là cậu hơi bị phân tâm," Gió Lốc đáp. "Cậu trở về trại đi. Tôi sẽ dẫn hai mèo này đi săn."

"Cảm ơn, Gió Lốc," Tim Lửa meo, và cảm thấy hơi hổ thẹn vì Gió Lốc tin chú quá dễ như vậy.

Chú bước lệt thệt qua hõm cát, cổ tỏ ra vẻ như là đang rất đau. Ngay khi đã khuất nẻo trong đám cây, chú vụt chạy như bay về trại. Hôm qua khi Văn Xám trở về, cậu ta đã xuất hiện từ phía sau nhà trẻ. Kinh nghiệm cho Tim Lửa biết đấy là nơi tốt nhất để lẻn ra khỏi vùng ranh giới của trại mà không bị chú ý – đó là nơi Nanh Vàng đã trốn thoát khỏi trại khi bộ tộc nghi ngờ bà mèo cự lang y là hung thủ giết hại Lá Đốm.

Tim Lửa bước lòng vòng phía ngoài ngại và hít ngửi bức tường dương xỉ úa vàng. Tim Lửa thót lại khi chú nhận ra mùi của Văn Xám. Rõ ràng Văn Xám đã lẻn ra khỏi trại bằng lối này, mà lại rất thường hay lẻn đi. Ít nhất thì mùi này đã phai, có nghĩa là hôm nay cậu ta chưa đi qua lối này.

Tim Lửa nép mình phía sau một cái cây gần đó và nằm xuống đợi. Khu rừng trở nên tối chập choạng do những đám mây mưa bắt đầu kéo ngang qua bầu trời. Bóng tối che chở chú thật hoàn hảo, và chú cẩn thận ở xuôi theo chiều gió để Văn Xám không dò tìm ra mùi chú. Bây giờ thì chú bắt đầu đau thật, nó căng thẳng vì tội lỗi và sợ sệt. Chú nửa hy vọng Văn

Xám dừng đến, nửa lại muốn cậu ta dẫn chú đến cái nơi yên tĩnh nào đó trong vùng biên giới bộ tộc Sấm.

Tim của Tim Lửa chao đi khi chú nghe thấy một tiếng loạt soạt trong bức tường dương xỉ úa. Một cái mũi xám đang thò ra khỏi đám lá hình lược. Tim Lửa hụp đầu xuống khi Văn Xám thận trọng nhìn xung quanh. Sau một hồi, anh chiến binh nhảy ra và bắt đầu chạy về phía hõm cát huấn luyện.

Hy vọng lóe lên trong lồng ngực Tim Lửa. Có lẽ bệnh cảm của Văn Xám đã khá hơn và cậu ta quyết định tham gia huấn luyện lính nhỏ. Tim Lửa bắt đầu chạy theo, giữ khoảng cách an toàn phía sau, dựa vào mùi hơn là hình dáng để lần theo dấu vết của anh bạn. Nhưng khi dấu mùi quẹo xa khỏi con đường đến hõm cát tập luyện, Tim Lửa biết rằng hy vọng của mình đã tan biến. Với một linh cảm hãi hùng, chú trông thấy tảng đá màu xám đặc thù hiện ra lưng lửng ở phía trước qua tàng cây: gò đá Thái Dương. Tim Lửa vểnh tai lên và há miệng ra, tìm trong những cơn gió xem có mùi của mèo kẻ thù không. Ở phía bìa rừng, chú thấy thấp thoáng một mèo xám có đôi vai rộng luôn lách qua gò đá, về phía vùng biên giới bộ tộc Sông. Bây giờ không còn nghi ngờ gì nữa về việc Văn Xám đang đi đâu.

Ngay khi bạn mình khuất khỏi tầm nhìn, Tim Lửa bước đến trước và nhìn xuống con dốc dẫn đến dòng sông. Qua sự lay động của những tán cây thấp, Tim Lửa có thể đoán được Văn Xám đang ở đâu. Chú chỉ hy vọng là không có chiến binh bộ tộc Sông nào khác cũng đang nhìn.

Tim Lửa len lỏi đi qua đám lá cây hình lược. Con sông không còn đóng băng nữa – chú có thể nghe thấy tiếng nước vỗ bờ và tiếng sóng dội lên những tảng đá cuội. Chú chậm bước lại khi đến rìa của đám dương xỉ úa và ngó ra phía bờ sông lồng lộng.

Vần Xám đang ngồi trên mặt đá sỏi. Anh chiến binh lông xám đang nhìn quanh, đôi tai dựng lên, nhưng từ đôi vai thả lỏng của cậu ta, Tim Lửa biết không phải là cậu ta lắng nghe tiếng con mồi.

Một tiếng gọi của một mèo lạ vang lên đâu đó từ đằng xa. Một đội tuần tra bộ tộc Sông? Lông của Tim Lửa xù đứng lên, cơ bắp của chú căng thẳng theo bản năng, nhưng Vần Xám không hề nhúc nhích. Sau đó Tim Lửa nghe thấy tiếng sột soạt của đám dương xỉ úa ở bờ sông bên kia. Vần Xám vẫn ở nguyên vị trí. Tim Lửa nín thở khi một khuôn mặt xuất hiện ở phía bờ sông bên kia. Hầu như không gây ra một tiếng động. Tim Lửa có cảm giác như tim mình ngừng đập mất một nhịp. Đó là Suối Bạc, cô mèo đã cứu sống anh bạn của chú!

Cô mèo bơi qua sông một cách dễ dàng. Vần Xám đứng dậy và meo lên mừng rỡ, cào cào mặt đá sỏi bằng móng vuốt một cách cảnh giác. Giữ đuôi vểnh cao, cậu ta bước đến mép nước trong khi cô mèo leo lên bờ.

Suối Bạc rũ cho nước nhỏ ròng rọc ra khỏi bộ lông của mình, rồi hai mèo chạm mũi vào nhau

-----oOo-----

Chương 14

SACHMOI.NET

Lông cổ của Tim Lửa dựng lên tua tủa vì kinh sợ Sao Vằn Xám lại có thể ngu ngốc đến thế? Cậu ta đang phá tan luật chiến binh khi hẹn hò với cô mèo khác bộ tộc này.

"Vằn Xám!" Tim Lửa rít lên khi xổ ra khỏi những bụi cây.

Hai mèo kia quay phắt lại và đối mặt với chú. Đôi tai của Suối Bạc ẹp sát xuống một cách giận dữ. Vằn Xám chỉ nhìn chú chăm chăm, đĩnh hồn. "Cậu theo dõi tôi đấy à!"

Tim Lửa ngó lơ tiếng meo sừng sốt của cậu ấy. "Cậu đang làm gì vậy? Cậu không biết điều này là nguy hiểm đến thế nào sao?"

Suối Bạc lên tiếng. "Không sao đâu. Sẽ không có đội tuần tra nào ở đây cho đến sau khi mặt trời lặn."

"Sao cô dám chắc chắn điều đó? Làm như cô biết tất cả mọi động tĩnh của bộ tộc cô không bằng!" Tim Lửa ngao.

Suối Bạc nghinh cầm lên. "Tôi biết. Cha tôi là Sao Xoắn. Tộc trưởng bộ tộc Sông."

Tim Lửa ngó người ra. "Cậu đang đùa với chuyện gì vậy hả?" chú quát Vằn Xám. "Cậu có thể chọn điều gì tồi tệ hơn nữa không?"

Vằn Xám nhìn trừng trừng vào mắt Tim Lửa một thoáng, rồi quay sang Suối Bạc. "Anh phải đi thôi," cậu meo.

Suối Bạc chầm chậm chớp mắt và vươn đầu ra để chạm vào má cậu. Họ nhắm mắt lại và giữ nguyên như thế một lúc. Tim Lửa nhìn, bốn chân của chú chồn lên sợ hãi. Suối Bạc thì thầm điều gì đó vào tai Văn Xám rồi hai mèo tách nhau ra. Cô mèo bộ tộc Sông ghéch đầu lên và nhìn thẳng vào mắt Tim Lửa một cách thách thức trước khi cô trượt trở xuống sông.

Văn Xám chồm đến bên Tim Lửa. Đôi bạn không nói với nhau tiếng nào khi bọn họ lướt ra khỏi vùng lãnh thổ bộ tộc Sông và lại băng qua gò đá Thái Dương. Khi họ gần về đến trại, Văn Xám kìm bước lại.

Tim Lửa cũng chậm bước. "Cậu phải thôi không gặp cô ấy nữa," chú thở hổn hển. Sự hoảng hốt trong chú bây giờ đã dịu đi khi họ đã xa khỏi lãnh địa bộ tộc Sông, nhưng chú vẫn còn diên tiết.

"Mình không thể," Văn Xám trả lời bằng giọng khàn khàn. Cậu ho, hai bên hông căng ra.

"Mình không hiểu," Tim Lửa meo. "Hiện giờ bộ tộc Sông đang cực kỳ thù địch với bộ tộc Sấm. Cậu đã nghe Long Báo Đốm nói gì sau khi Vuốt Trắng chết rồi đấy." Tim Lửa nhăn mặt, biết rằng nhắc lại việc này sẽ khiến bạn của chú đau lòng, nhưng bây giờ chú không thể không nói. "Vả lại, làm sao cậu dám chắc là cậu có thể tin cô mèo bộ tộc Sông đó?"

"Cậu không biết Suối Bạc đâu?" Văn Xám quát lại. Cậu đứng lại và ngồi xuống. Đôi mắt cậu dờ ra vì đau đớn. "Và không cần phải nhắc mình về Vuốt Trắng. Cậu nghĩ rằng biết mình phải chịu trách nhiệm cho cái chết của một trong những đồng đội cùng bộ tộc với Suối Bạc là dễ lắm sao?" Tim Lửa khịt mũi một cách mất kiên nhẫn – Vuốt Trắng là chiến binh kẻ thù, không phải là đồng đội cùng bộ tộc! Nhưng Văn Xám tiếp tục. "Suối Bạc hiểu đó là một tai nạn. Hẻm núi đó không phải là nơi để chiến đấu. Bất cứ mèo nào cũng có thể rơi xuống đó!"

Tim Lửa bồn chồn bước qua cậu ta khi Văn Xám bắt đầu liếm mùi của Suối Bạc khỏi bộ lông mình. "Suối Bạc nghĩ gì không quan trọng! Còn lòng trung thành của cậu đối với bộ tộc Sấm thì sao?" chú chất vấn. "Cậu đang phá vỡ luật bộ tộc khi gặp cô ấy!"

Văn Xám ngưng tẩy rửa. "Cậu nghĩ là mình không biết điều đó ư?" Cậu ta rút lên. "Cậu nghi ngờ lòng trung thành của mình với bộ tộc Sấm à?"

"Chứ mình còn có thể nghĩ gì khác nữa? Cậu không thể nào gặp cô ấy mà không nói dối bộ tộc. Và ngộ ngờ chúng ta phải chiến đấu với bộ tộc Sông thì sao? Cậu có nghĩ về điều đó chưa?"

"Cậu lo lắng quá nhiều rồi đấy," Văn Xám bắt bẻ. "Không đến mức đó đâu. Bởi vì Sao Gãy đã ra đi và bộ tộc Gió đã trở về, các bộ tộc sẽ sống trong yên bình."

"Xem ra bộ tộc Sông chẳng hành động trong yên bình chút nào," Tim Lửa chỉ ra. "Cậu thừa biết họ đang săn trên gò đá Thái Dương, trong lãnh địa chúng ta mà."

"Bọn họ vốn đã săn trên gò đá Thái Dương từ lúc mình còn bú tí," Văn Xám đùa cợt, vắn người liếm vùng dưới đuôi của mình.

Tim Lửa tiếp tục bước xà quần. Văn Xám dường như chẳng hiểu mình đang làm gì. "Thôi được. Thế, lỡ một đội tuần tra của bộ tộc Sông bắt được cậu thì sao?"

"Suối Bạc sẽ không để điều đó xảy ra," Văn Xám trả lời trong lúc liếm cái đuôi rậm rì.

"Lạy bộ tộc Sao, bộ cậu chẳng lo lắng tí gì ư?" Tim Lửa la lên, cáu tiết.

Văn Xám ngưng liếm và ngược nhìn cậu bạn của mình.

"Cậu không hiểu thật à? Bộ tộc Sao chắc hẳn đã sắp đặt việc này. Nghe đây, Suối Bạc muốn gặp mình – kể cả sau những gì xảy ra với Vuốt Trắng. Tội mình có cùng những suy nghĩ; như thể tội mình được sinh ra trong cùng một bộ tộc vậy."

Tim Lửa nhận thấy có tranh cãi nữa cũng vô ích. "Đi thôi," chú bực bội meo. "Tốt hơn hết là tội mình hãy trở về trước khi cậu lại biệt tích một lần nữa."

Văn Xám đứng dậy. Cùng nhau, cậu và Tim Lửa bước lên đỉnh khe núi và nhìn xuống trại. Một ý nghĩ cứ lặp đi lặp lại trong đầu Tim Lửa – làm thế nào mà Văn Xám có thể yêu con gái của Sao Xoắn vừa giữ được lòng trung thành với bộ tộc Sấm?

Chú liếc nhìn Văn Xám, và họ bắt đầu đổ dốc về nhà. Họ len lén vào trại bằng cách giống như cách Văn Xám đã trốn đi. Tim Lửa nín thở khi ép mình chui qua bức tường ranh giới, sùng tiết với Văn Xám vì đã đẩy chú vào tình cảnh phải lén trốn lòng vòng như thế này. Tim chú bỗng thất lại khi họ vừa bước vòng qua nhà trẻ thì thấy Bão Trắng đang tiến lại gần mình.

"Văn Xám, cậu nên nghỉ ngơi đi, đừng có lảng vảng quanh đây. Bệnh ho của cậu đã bắt đầu lây lan rồi đấy. Chúng ta không muốn nó lan vào nhà trẻ!" Vị chiến binh cảnh báo. Văn Xám gật đầu và bước trở về hang chiến binh. "Còn anh?" – Đôi tai của Tim Lửa giật giật một cách hồi hộp khi Bão Trắng quay sang chú – "đáng lẽ anh phải đang huấn luyện các lính nhỏ của anh chứ?"

"Tôi trở về để lấy thứ gì đó từ chỗ Nanh Vàng cho cơn đau bụng của mình," Tim Lửa lầm bầm.

"Ờ, vậy thì đi đi," Bão Trắng đáp. "Và khi lấy thuốc xong, hãy tỏ ra có ích bằng cách đi kiếm chút mồi tươi ấy. Mùa lá rụng –

chúng ta không thể để những chiến binh trẻ loang quanh trong trại mà chẳng làm gì hết!"

"Vâng, thưa Bà Trắng," Tim Lửa meo. Chú quay đi, hú hồn vì thoát khỏi những chất vấn thêm nữa, và chạy về phía hang của Nanh Vàng.

Nanh Vàng đang bận trộn thảo dược. Có nhiều đồng lá được gom lại trước mặt bà. Tim Lửa đứng nhìn bà một hồi mà không nói lời nào. Chú cảm thấy buồn rã rời sau khi cãi vã với Văn Xám. Chú không thể cưỡng lại niềm ước muốn thấy Lá Đốm đang trộn thuốc, thay vì Nanh Vàng.

Nanh Vàng liếc nhìn lên chú. "Kho dự trữ thuốc của tôi sắp hết rồi. Tôi cần có sự giúp đỡ để bổ sung thêm."

Tim Lửa không trả lời. Chú đang tự hỏi không biết có nên thổ lộ nỗi lo lắng của mình về Văn Xám cho bà nghe hay không thì bà cắt ngang suy nghĩ của chú.

"Coi bộ ho đờm trắng đã đột nhập vào trại rồi," bà ngao, và đập mạnh một chiếc lá khô một cách mất kiên nhẫn. "Hai ca trong buổi sáng nay."

"Chân Lẹ phải không?" Tim Lửa hỏi.

Bà mèo lang y lắc đầu. "Chân Lẹ chỉ bị cảm lạnh. Là con của Đuôi Chấm. Và Da Vá. Hiện giờ thì chưa nghiêm trọng, nhưng chúng ta cần phải tập trung vào việc tăng cường sức đề kháng cho bộ tộc. Mùa lá trụi luôn mang đến nguy cơ mắc bệnh ho đờm xanh." Tim Lửa hiểu mối lo của bà. Ho đờm xanh là một tên sát thủ. Nanh Vàng lại ngược lên. "Cậu cần gì nào?"

"Ồ, chẳng có gì cả, chỉ là đau bụng, nhưng không sao đâu nếu bà đang bận."

"Nặng không?" bà meo.

"Không." Tim Lửa thú nhận, không dám nhìn vào mắt bà.

"Vây, khi nào đau thì hãy quay lại nhé." Bà mèo lang y tiếp tục công việc trộn thảo dược. Tim Lửa quay ra định đi, nhưng Nang Vàng gọi chú lại. "Hãy coi xem có chắc là Văn Xám ở trong hang của cậu ấy không? Cậu ta là một chiến binh trẻ và khỏe mạnh. Nếu chịu khó nghỉ ngơi thì bệnh ho của cậu ta hẳn lúc này đã khỏi rồi."

Đuôi của Tim Lửa giật cục lo lắng. Chẳng lẽ bà đã đoán được việc Văn Xám lén ra khỏi trại? Chú chờ đợi, tim chú dội bình bịch, xem bà còn nói gì nữa không, nhưng Nang Vàng lại đang nhieu mảy với những đồng thảo dược nữa rồi, vậy nên chú lặng lẽ bước đi.

Trời sụp tối, và Tim Lửa biết mình chỉ còn một ít thời gian để đi săn. Chú nhanh chóng bắt một con chuột chù, một con chim mai hoa, và một con chuột nhắt, nhưng vẫn do dự trước khi trở về trại. Nỗi lo sợ giùm cho Văn Xám dường như còn quan trọng hơn bất cứ điều gì Bão Trắng có thể nói, nếu như chú không kịp thời đem về vài thứ cho đồng mỗi. Tim Lửa chợt nảy ra một quyết định – nếu Văn Xám không lắng nghe lý lẽ, có thể Suối Bạc sẽ nghe.

Chú giấu đám mỗi bắt được dưới một gốc cây và lấy lá che lại. Đây là lần thứ hai trong ngày chú đi về phía gò đá Thái Dương. Cơn mưa cứ hăm he suốt ngày cuối cùng rồi cũng bắt đầu rơi. Đến khi Tim Lửa bước xuống con dốc tối tăm dẫn đến dòng sông thì mưa đã rơi lộp độp lên những đám dương xỉ úa.

Ngay cả trong mưa, mùi của Suối bạc cũng rất dễ lẫn ra. Tim Lửa đi theo cái mùi đó đến nơi mà chú thấy Văn Xám gặp Suối Bạc. Cảnh giác tột độ, khiến Tim Lửa rùng mình dọc sống lưng. Chú không ham muốn bơi qua sông. Bộ lông của chú

không có lớp dầu bảo vệ khỏi nước như những mèo bộ tộc Sông và mùi lá trụi không phải là mùa nên để bị ướt.

Đột nhiên Tim Lửa chờ ra. Chú nghĩ thấy mùi những chiến binh bộ tộc Sông!

Chú hạ thấp người xuống và nhìn qua sông thì thấy Suối Bạc đang lắt léo qua những nhánh cây liễu. Đằng sau cô có hai mèo khác trong bộ tộc của cô, một trong số họ là một chiến binh có đôi vai lực lưỡng và đôi tai rách bươm vì chiến đấu. Tên chiến binh hít hít không khí một cách nghi ngờ và nhìn ngó xung quanh.

Tim Lửa nghe thấy tiếng máu dội âm âm trong tai. *Chẳng lẽ tên chiến binh đã nghĩ thấy mùi của chú?*

-----oOo-----

Chương 15

SACHMOI.NET

Rất, rất im lặng, Tim Lửa lúi vào trong đám dương xỉ úa. Tên chiến binh bộ tộc Sông đã thôi hít không khí, nhưng vẫn ngó nghiêng xung quanh.

Tim Lửa quay đầu, vẫn thụp người, và bắt đầu bò đi khỏi. Chú nghe thấy một tiếng tóe nước nhẹ phía sau mình. Có một mèo đã trượt xuống sông. Tim Lửa liếc nhìn qua vai, tim chú dồn ầm ầm. Qua đám dương xỉ úa, chú có thể thấy một cái đầu bạc đang nhấp nhô về phía mình. Suối Bạc! Nhưng còn hai mèo kia đâu? Chú thận trọng xoay người lại, nếm không khí bằng cái miệng đang há ra. Không có mùi của bọn họ gần đây. Bọn họ chắc hẳn đã đi rồi. Chú nhìn lại Suối Bạc, đang quyết tâm bơi sang sông. Trong thoáng chốc Tim Lửa tự hỏi không biết đây có phải là một cái bẫy hay không, phân vân không biết mình có nên chạy hay không, nhưng mối lo cho Văn Xám đã níu chú ở lại.

Cô mèo mướp bạc leo lên bờ sông và rít khế. "Tim Lửa, tôi biết anh đang ở đây. Tôi có thể ngửi thấy mùi của anh! Ổn rồi, Lòng Đá Quý và chân Bóng đi rồi."

Tim Lửa không nhúc nhích.

"Tim Lửa à, tôi sẽ không để chuyện gì xảy ra với mèo thân nhất của Văn Xám đâu!" Trông cô vẻ nôn nóng. "Tin tôi đi, vì bộ tộc Sao!"

Tim Lửa từ từ bước ra khỏi chỗ ẩn nấp.

Suối Bạc nhìn chú, đuôi của cô giật giật. "Anh làm gì ở đây vậy?"

"Tôi đang tìm cô đấy," chú thì thào, khổ sở khi nhận thấy mình đang ở trên lãnh thổ của kẻ thù.

Suối Bạc vểnh tai về đề phòng. "Vần Xám ổn chứ? Bệnh ho của anh ấy nặng thêm hả?"

Tim Lửa cảm thấy bức mình vì mối quan tâm của cô. Chú không muốn biết cô mèo này lưu tâm đến anh bạn thân của chú nhiều như thế nào. "Anh ta vẫn khỏe." Chú lầu bầu, sự thận trọng của chú đã bị cuốn sạch bởi sự tức giận. "Nhưng anh ta sẽ không còn khỏe nữa nếu cứ tiếp tục gặp cô!"

Suối Bạc xù lông lên. "Tôi sẽ không để bất cứ điều gì tệ hại xảy ra cho Vần Xám!"

"Vậy sao?" Tim Lửa khịt mũi. "Cô có thể làm gì để bảo vệ cậu ấy?"

"Tôi là con gái của tộc trưởng bộ tộc," Suối Bạc meo.

"Điều đó có cho cô quyền lực để kiểm soát những chiến binh của cha cô không? Cô hầu như không hơn một lính nhỏ!"

"Giống như anh!" Cô rít lên phẫn nộ.

"Phải, tất nhiên," Tim Lửa thừa nhận. "Chính vì thế mà tôi không chắc mình có thể bảo vệ được Vần Xám khỏi cơn thịnh nộ của bộ tộc cậu ấy – hoặc bộ tộc của cô – nếu họ biết các người gặp nhau."

Suối Bạc cố nhìn trừng trừng vào Tim Lửa, nhưng đôi mắt cô mờ đi vì xúc động. "Tôi không thể không gặp anh ấy," cô meo. Giọng cô nhỏ bằng đi thành lời thì thầm. "Tôi yêu anh ấy."

"Nhưng căng thẳng giữa hai bộ tộc chúng ta đã đủ tệ lắm rồi!" Tim Lửa điên giận đến nỗi không thể cảm thấy thông cảm được nữa. "Chúng ta đều biết bộ tộc Sông đang săn trên lãnh địa của chúng tôi..."

Tia thách thức trở lại trong đôi mắt của Suối Bạc. "Nếu bộ tộc Sấm hiểu tại sao, thì họ sẽ không cuồng nộ với việc tôi bắt mồi ở đó!"

"Lí do gì?" Tim Lửa trừng mắt nhìn lại cô.

"Bộ tộc chúng tôi đang đói. Lũ trẻ của chúng tôi khóc gào vì mẹ chúng không có sữa. Các mèo già đang chết vì thiếu những con mồi tử tế."

Tim Lửa nhìn trân trân, sửng sờ. "Nhưng các người đã có dòng sông rồi!" Chú phản kháng. Mọi mèo đều biết rằng bộ tộc Sông được hưởng những con mồi tốt nhất trong tất cả – cá từ dòng sông, cũng như mồi trong rừng ở những cánh đồng phía bên kia.

"Như thế không đủ. Hai Chân đã xâm chiếm vùng hạ nguồn con sông trên lãnh thổ của chúng tôi. Bọn chúng xây trại ở đó suốt mùa lá xanh và ở lì đó chừng nào cá vẫn còn dồi dào. Khi bọn chúng bỏ đi, thì cá đã khan hiếm. Và những thiệt hại mà chúng gây ra cho khu rừng đồng nghĩa với việc đến cả mồi trong rừng cũng khó săn hơn."

Tim Lửa cảm thấy chút thương xót, cho dù đang giận dữ. Chú có thể đoán được điều này nghiêm trọng đến thế nào đối với bộ tộc Sông. Bọn họ đã quen với khẩu phần ăn đầy cá của họ, và trở nên béo tốt vì cá trong suốt mùa lá xanh, hầu có thể chịu đựng được những ngày lá trụi khắc nghiệt. Chú liếc nhìn cô mèo với ánh mắt khác. Cô không phải là mảnh mai, chú nhận ra – mà là gầy còm. Khi bộ lông ướt của cô bám sát vào thân thể của cô, chú có thể nhìn thấy những cái xương sườn. Đột nhiên chú hiểu được sự bài xích của Sao Xoắn đối với kế

hoạch của Sao Xanh ở cuộc Tụ Hạp. "Đó là lý do các vị không muốn bộ tộc Gió trở về nhà à!"

"Lũ thổ chạy đầy trên những vùng đất hoang quanh năm," Suối Bạc giải thích. "Chúng là hy vọng duy nhất của chúng tôi để vượt qua mùa lá trụi mà không bị mất đi đứa trẻ nào." Cô chậm rãi lắc đầu trước khi lại ngược lên nhìn Tim Lửa.

"Văn Xám có biết tất cả những điều này không?" Chú hỏi.

Suối Bạc gật đầu. Tim Lửa nhìn cô, rối trí một hồi. Nhưng chú không thể để cảm xúc này xen vào luật chiến binh – và cả anh bạn của chú cũng không. "Bất kể bộ tộc của cô có gặp vấn đề gì chẳng nữa, cô vẫn phải ngừng gặp Văn Xám."

"Không," Suối Bạc trả lời, ngược cầm lên. Mắt cô lóe sáng.

"Tình yêu của chúng tôi có thể gây hại gì chứ?"

Tim Lửa nhìn lại cô. Một cơn rừng mình khác chạy dọc lưng chú khi mưa lạnh thấm qua bộ lông của chú.

Đột nhiên Suối Bạc rít rú, làm cho Tim Lửa phải nhảy dựng lên. "Anh phải đi đi, đội tuần tra đang đến đây."

Tim Lửa nghe thấy tiếng sột soạt loáng thoảng ở phía bên kia bờ sông. Nấn ná ở đây lâu hơn nữa sẽ chẳng được gì – lại rất nguy hiểm. Tiếng loạt soạt càng lúc càng rõ hơn. Không nói lời từ biệt, chú phóng vút trở vô bụi dương xỉ úa ướm mưa và hướng về nhà.

Chú chạy bay đến chỗ mới tươi mà chú đã dấu dưới cây sồi. Đi được nửa đường về nhà, mùi rất mới của một Hai Chân khiến chú ngừng chạy giữa chừng, gợi cho chú nhớ về Công Nương. Chú tự hỏi liệu có còn thời gian để lần theo mùi đó quay lại Khu nhà của Hai Chân hay không. Chú muốn biết xem chị đã sinh chưa. Nhưng bây giờ Công Nương chắc hẳn đang bình yên nằm rúc trong cái ổ mà Hai Chân đã làm cho chị, còn bộ

tộc thì cần mỗi tươi. Chợt cảm thấy nhói buốt và bứt rứt, Tim Lửa nhận ra Vằn Xám không phải là kẻ duy nhất có lòng trung thành bị chia cắt.

Mưa đã bắt đầu nhỏ xuống khỏi đầu những sợi ria của chú. Chú giữ những giọt mưa đi và lao về phía mình thành quả đi săn của mình.

Trại im lìm khi chú về tới, những con mèo đang trú trong hang của họ. Tim Lửa băng qua trắng trống lầy lội và thả những thứ mình bắt được vào đồng mỗi tươi. Lấy một lần cho mình, chú chạy về phía hang chiến binh. Tối nay chẳng có cách nào mà chú có thể ăn ở ngoài trời được.

Chú thò đầu vào trong hang. Thật nhẹ nhõm đối với Tim Lửa, Vằn Xám đang ngủ gà gật. Đáng ra cậu ta đã khỏi hẳn rồi nếu cậu ta không băng rừng, đi tìm Suối Bạc.

"Nanh Vàng vẫn chưa lấy miếng mỗi tươi nào cả." Tiếng meo của Bão Trắng vang lên từ trong bóng tối. "Bà ấy quá bận. Tôi nghĩ bà sẽ rất cảm kích với con chuột mà cậu mang tới cho bà ấy."

Tim Lửa gật đầu và lại trở ra ngoài. Nếu Nanh Vàng bận đến nỗi không thể lấy thức ăn được, thì điều này có nghĩa là bệnh tật trong trại đang trở nên trầm trọng hơn. Tim Lửa chạy băng qua trắng trống, chỉ dừng lại để lấy một con chuột khác rồi hối hả chạy qua đường hầm dương xỉ vẫn còn xanh.

Một con mèo mướp con đang nằm trên cái ổ rêu trong đám dương xỉ úa ở phía rìa của trắng trống. Nanh Vàng cúi sát xuống bên nó, cố dỗ dành cho nó ăn thảo dược gì đó. Đứa nhỏ khịt khịt mũi một cách đau khổ, chớp mắt nhìn lên bà với nước mắt nước mũi giàn giụa. Tim Lửa nhận ra chắc hẳn đây là đứa trẻ bị ho đờm trắng.

Nanh Vàng quay lại khi nghe thấy tiếng Tim Lửa đến. "Dành cho tôi à?" Bà meo, nhìn những con chuột còn ten ở miệng Tim Lửa. Chú gật đầu và đặt chúng xuống đất. "Cảm ơn." Sẵn cậu ở đây, sao cậu không thử xem có thể thuyết phục đứa bé này uống thuốc hay không?" Bà bước đến những con chuột, di chuyển cứng đờ vì vết thương cũ trên bại bà, và bắt đầu ngẫu nhiên rút một con chuột.

Tim Lửa tiến đến bên đứa trẻ. Nó ngược nhìn Tim Lửa, há cái miệng bé xíu ho ra một tiếng khẹt, đau đớn. Tim Lửa nhẹ nhàng đẩy một lá thuốc nhỏ màu xanh lá cây về phía nó. "Nếu cháu muốn trở thành chiến binh thì cháu phải tập làm quen với việc nuốt những thứ kinh khủng này," chú meo. "Khi cháu thực hiện chuyến đi đến Tầng đá Mặt Trăng, cháu sẽ phải ăn những thứ thảo dược còn ghê hơn thứ này nữa đấy."

Đứa trẻ ngạc nhiên hé nhìn chú qua đôi mắt mở lơ mơ.

"Hãy nghĩ như là cháu đang thực tập vậy," Tim Lửa giục. "Thực tập để chuẩn bị cho lúc cháu trở thành một chiến binh."

Đứa trẻ ngổng đầu tới và miễn cưỡng đớp một miệng lá.

Tim Lửa rừ rừ khích lệ nó.

Nanh Vàng xuất hiện bên cạnh chú. "Giỏi lắm," bà meo. Bà hếch mũi ra hiệu và Tim Lửa hiểu là bà muốn nói chuyện với chú. Chú theo bà đến chỗ vách đá cao, nơi ngủ của bà. Mưa vẫn rơi, và bộ lông xám xỉn của Nanh Vàng ướt sũng, cái đuôi đầm nước của bà quét lê trên nền đất.

"Sao Xanh bị ho đờm trắng," bà rầu rĩ meo.

"Nhưng ho đờm trắng không nghiêm trọng lắm, đúng không?"

Nanh Vàng lắc đầu. "Nó tiến triển rất mau," bà meo. "Và nó đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến bà ấy." Bụng Tim Lửa thắt lại khi

chú nhớ đến số mạng sống đang ít dần của tộc trưởng bộ tộc. "Tôi đã cảnh báo bà phải tránh xa những mèo bị bệnh khác, nhưng bà cứ muốn thăm họ," Nanh Vàng tiếp tục. "Lúc này bà ấy đang ngủ trong hang của bà. Long Tuyết đang ở cùng với bà."

Nỗi hoảng sợ trong mắt Nanh Vàng khiến Tim Lửa tự hỏi không biết bà có biết sự thật về những mạng sống của Sao Xanh không. Tim Lửa đã định ninh mình là mèo duy nhất trong trại được Sao Xanh chia sẻ bí mật ấy. Những mèo khác trong bộ tộc nghĩ rằng bà còn lại ba mạng, nhưng có lẽ một mèo lang y có thể cảm nhận được điều này theo bản năng.

Sự thật là, nếu Sao Xanh mất đi mạng này nữa, bà chỉ còn lại một mạng nữa mà thôi.

-----oOo-----

Chương 16

SACHMOI.NET

Mưa vẫn rả rích suốt đêm và đến tận sáng hôm sau. Nhưng đến lúc mặt trời đứng bóng, những đám mây bắt đầu tan đi. Một bầu không khí ẩm đậm bao trùm trắng trắng trong khi bộ tộc đợi chờ tin tức về tộc trưởng của mình.

Tim Lửa bò ra khỏi bụi mâm xôi bên cạnh bức tường bao quanh trại, nơi chú đã trú mưa từ lúc bình minh đến giờ. Chú bước đến hang của Sao Xanh bên sườn Bục Đá. Không có tiếng động gì bên trong cả. Khi chú quay lưng đi thì tình cờ gặp Da Cây Liễu đang mang thức ăn tới nhà trẻ. Chị nghiêng đầu qua một bên như muốn hỏi điều gì đó.

Tim Lửa biết chị đang mong tin về Sao Xanh. "Tôi e là không có gì để báo cả." Chú nhún vai.

Tim Lửa cho chân Xỉ Than và chân Điều Hâu nghỉ tập luyện một ngày. Lúc này chú có thể nhìn thấy chúng đi thơ thẩn bên ngoài hang của chúng, trông có vẻ buồn chán. Tim Lửa biết mình đã làm bọn chúng tiu nghỉ, nhưng chú muốn ở lại trại trong lúc Sao Xanh bị bệnh. Ít nhất thì Vuốt Cọp cũng không có mặt ở đây để chỉ trích quyết định của chú. Ông mèo trợ thủ vĩ đại đã dẫn đội tuần tra buổi bình minh ra ngoài rồi.

Đột nhiên đám địa y bên hang của Sao Xanh rung động, Long Tuyết chạy vụt qua. Cô băng thật lẹ qua trắng trắng đến hang của Nanh Vàng và trong nháy mắt đã lại xuất hiện cùng với bà mèo lang y theo sau.

Tim Lửa phóng bay đến bên hang của Sao Xanh ngay khi Long Tuyết và Nanh Vàng vừa biến vào phía trong đám địa y lủng lảng nơi cửa hang. Chú dừng lại phía bên ngoài và ngồi xuống, tim chú đập thình thình. Long Tuyết nhìn ra.

"Có chuyện gì vậy?" Tim Lửa hỏi, giọng chú run run.

Long Tuyết nhắm mắt lại. "Bà ấy bị ho đờm xanh rồi," cô thất vọng nói với chú. "Đứng đây canh chừng và bảo đảm không cho ai đi vào trong." Cô cúi đầu, chui trở vào.

Tim Lửa ngồi bất động khi cơn sốc dội khắp người chú. Ho đờm xanh! Sao Xanh thật sự đang có nguy cơ mất đi một mạng nữa.

Một tiếng ngao đanh đúc từ phía ngoài trại khiến Tim Lửa quay đầu lại và nhìn về phía đường hầm kim tước. Chân Bụi chạy xộc vào trắng trống và thắt kít lại bên cạnh Tim Lửa. "Tôi từ chỗ Vuốt Cọp về," anh chàng thở hồng hộc. "Tôi cần chuyển một thông điệp cho Sao Xanh."

"Bà đang bị bệnh," Tim Lửa trả lời. "Anh không thể vào trong được."

Chân Bụi quật đuôi về nóng nẩy. "Vuốt Cọp cần gặp bà ở đường Sấm Rền. Rất khẩn cấp."

"Chuyện gì vậy?"

Chân Bụi trân tráo nhìn Tim Lửa. "Vuốt Cọp muốn gặp Sao Xanh" nó khinh khỉnh nói. "Chứ không phải gặp một mèo kiểng giả vờ làm chiến binh!"

Cơn cuồng nộ ập đến với Tim Lửa và chú giương hết móng vuốt ra. "Sao Xanh không thể rời trại được," chú ngao. Chú xẹp tai xuống và dịch tới để chặn ngang lối vào hang của tộc trưởng.

"Tim Lửa nói đúng đấy." Tiếng meo gay gắt của Nanh Vàng vang lên phía sau chú. Bà vừa mới ra khỏi hang của Sao Xanh.

Chân Bụi nhìn bà mèo lang y, rụt người lại dưới cặp mắt màu da cam sáng quắc của bà đang cắm vào nó. "Vuốt Cọp đã tìm thấy bằng chứng là có chiến binh bộ tộc Bóng Tối ở trong lãnh địa của chúng ta," nó meo. "Bọn chúng đã xâm lăng vùng đất săn của chúng ta!"

Mặc dầu đang hoảng hốt vì tình trạng của Sao Xanh, Tim Lửa vẫn cảm thấy môi mình cong lên giận dữ. Sao bọn chúng dám vậy? Sau những gì mà bộ tộc Sấm đã làm cho chúng!

Nhưng Nanh Vàng không quan tâm đến tin báo của chân Bụi. Bà quay sang Tim Lửa, đôi mắt đầy cấp bách. "Tim Lửa," bà meo. "Hãy nói cho tôi biết, ở Khu nhà của Hai Chân có cây bạc hà mèo hay không?"

"Bạc hà mèo?" Tim Lửa hỏi lại.

"Tôi cần nó cho Sao Xanh," Nanh Vàng giải thích. "Đó là một loại thảo dược mà tôi đã không sử dụng trong nhiều mùa trắng rồi, nhưng tôi nghĩ nó sẽ giúp được cho bà." Bây giờ bà mèo lang y đã chiếm toàn bộ sự chú ý của Tim Lửa. Bà tiếp tục. "Nó có lá mềm và mùi hương rất hấp dẫn..."

Tim Lửa ngắt lời bà. "Có, tôi biết một nơi có thể tìm được!" Chú chưa từng thấy loại cây này trong rừng bao giờ, nhưng khi còn là mèo kiểng chú đã lăn vào một mảng của loại cây đó tại nhà Hai Chân đã nuôi chú.

"Tốt," Nanh Vàng đáp. "Tôi cần nó càng nhiều càng tốt, và nhanh nhanh lên."

"Thế còn Vuốt Cọp thì sao?" Chân Bụi chất vấn.

"Lúc này Vuốt Cọp sẽ cần phải tự đối phó với điều đó!" Nanh Vàng nạt.

Chân Xỉ Than đã theo dõi họ này giờ từ chỗ gốc cây cụt.

Cô bé chồm tới. "Ông ấy phải tự đối phó với việc gì vậy?" Cô bé sốt sắng meo. Tim Lửa ra hiệu cho cô bé im lặng bằng một cái quật đuôi.

Chân Bụi phớt lờ cô lính nhỏ. "Hiện giờ bộ tộc Bóng Tối có thể đã ở trong lãnh thổ của chúng ta!" Nó rít lên.

Mắt của chân Xỉ Than mở căng nhưng cô bé cố giữ cái lưỡi của mình lại.

Nanh Vàng lặng người suy nghĩ. "Bão Trắng đâu?" Bà hỏi.

"Đi tuần tra gò đá Thái Dương cùng với chân Cát và Long Chuột," chân Bụi trả lời.

Nanh Vàng gật đầu. "Sao Xanh bị bệnh và Tim Lửa phải đi lấy cây bạc hà mèo, chúng ta không thể liều lĩnh phái bất cứ chiến binh nào ra khỏi trại nữa. Nếu bộ tộc Bóng Tối đang ở trong lãnh thổ của chúng ta, thì chúng có thể sẽ tấn công vào đây. Bọn chúng đã từng làm như vậy rồi," bà nhắc cho nó nhớ một cách rành rọt.

"Nếu tôi đi lấy cây bạc hà mèo về thật nhanh," Tim Lửa chen vào, "thì tôi có thể gặp Vuốt Cọp sau rồi đem tin của ông về báo cho Sao Xanh."

Đôi mắt của chân Bụi long lên. "Nhưng ông muốn chính mắt Sao Xanh nhìn thấy chứng cứ. Bộ tộc Bóng Tối đã bỏ lại môi tươi thừa ở phần bên này đường Sấm Rền của chúng ta!"

Nanh Vàng ngao, bắt nó phải im lặng. "Sao Xanh không cần xem chứng cứ," bà quát. "Những lời nói của trợ thủ của bà ấy

là đủ rồi."

"Vuốt Cọp chỉ cần biết là Sao Xanh không thể đến," Tim Lửa meo. "Tôi sẽ mang thông điệp cho ông ta sau khi tôi hái cây bạc hà mèo về. Ông ta đang ở đâu?"

"Để tôi đi!" Chân Bụi vặc lại. "Anh nghĩ anh là người đưa tin tốt hơn tôi bởi vì anh là chiến binh còn tôi chỉ là lính nhỏ thôi sao?" Nó thấy cho Tim Lửa một cái nhìn căm phẫn.

Nhưng Nanh Vàng không có thời gian để tranh cãi. "Bộ tộc cần phải được bảo vệ trong lúc Tim Lửa đi!" Bà rít lên với chân Bụi, ép sát tai xuống. "Nhiệm vụ đó có đủ quan trọng cho cậu không? Nói, Vuốt Cọp ở đâu?"

"Bên cạnh cây tần bì cháy nhô ra phía đường Sấm Rền," chân Bụi giận dữ trả lời.

"Được," Nanh Vàng ngao. "Đi đi, Tim Lửa! Nhanh lên!"

Khi Tim Lửa học tộc băng vèo qua trắng trống, chú nghe thấy có tiếng bước chân nhỏ xíu đang cố gắng chạy nước rút theo mình. "Tim Lửa, đợi đã!"

"Trở về hang của em mau, chân Xỉ Than," chú meo với qua vai mà không chậm bước lại.

"Nhưng em có thể đi báo tin cho Vuốt Cọp trong lúc thầy đi lấy cây bạc hà mèo!"

Tim Lửa dừng phắt lại giữa đường và quay đầu lại đối mặt với cô lính nhỏ trẻ tuổi của mình. "Chân Xỉ Than, nếu có chiến binh bộ tộc Bóng Tối ở quanh đây thì em cần phải ở trong trại." Chân Xỉ Than tỏ vẻ uất ức, nhưng Tim Lửa không có thời gian để lo lắng về cảm xúc của cô bé. "Về lại hang ngay," chú nghiêm khắc ngao. Không đợi xem phản ứng của cô bé như thế nào, chú quay đầu và lao ra khỏi trại.

Chú lao phăm phăm qua khu rừng thông, len lỏi qua những bụi cây thấp dần trở về Khu nhà của Hai chân. Khi chú bò lên hàng rào bao quanh căn nhà cũ của chú, mùi hương quen thuộc của khu vườn ngập tràn trong mũi chú. Những ký ức ứa về trong tâm trí làm chú choáng váng trong chốc lát. Chú nghĩ lại những buổi chiều nắng rực vui đùa trong sân cùng những món đồ chơi mà chủ nhà Hai Chân dành cho chú. Hầu như chú còn tin chắc mình sẽ nghe thấy tiếng họ gọi tên mèo kiểng của mình và tiếng bữa tối của mình kêu lạch xạch. Tiếp theo, chú lại nghĩ về Sao Xanh, đang oằn oại chống lại bệnh ho đờm xanh.

Tim Lửa nhảy vào khu vườn và băng qua đám cỏ đến nơi mà chú nhớ là có cây bạc hà mèo mọc. Chú hít vào thật sâu, há miệng, và thở ra thật nhẹ nhõm. Cái mùi quyến rũ ấy vẫn còn đâu đó quanh đây.

Tim Lửa bước dọc theo hàng cây thân thảo, hít hít không khí. Chú không thể thấy cây bạc hà mèo đâu cả, trong khi chú đang càng ngày càng tiếng gần hơn đến ngôi nhà của Hai Chân, chủ cũ của chú. Những bước chân của Tim Lửa từ từ chậm lại. Bây giờ thì mùi hương từ thời thơ bé hòa lẫn với mùi của cây bạc hà mèo làm chú rối trí.

Tim Lửa lắc đầu cho tỉnh táo lại, và tập trung vào mùi của bạc hà mèo. Chú chui rúc vào một bụi cây lớn, vẫn còn nhỏ nước lộp độp do trận mưa suốt đêm qua, và tìm thấy một đám lá mềm, tỏa hương thơm ngát. Đợt sương giá lạnh gần đây đã làm chết vài cây, nhưng nhờ có bụi cây lớn che chở và bảo vệ mà còn đủ lá bạc hà mèo cho Nanh Vàng dùng. Tim Lửa ngắt thật nhiều lá mà chú có thể mang được. Vị ngon lành của chúng thấm vào miệng chú, nhưng chú cẩn thận không nhai chúng, cho dù rất muốn. Sao Xanh sẽ cần đến từng giọt nước cốt của loại lá quý giá này.

Với một cái miệng đầy lá, chú quay đầu và phóng nhanh trở ra khỏi khu rừng. Chú nhảy phóc qua hàng rào và chạy hết tốc lực vào rừng, không để ý đến những bụi mâm xôi giăng níu bộ da của mình. Chú cảm thấy như phổi mình nổ tung ra – với hai hàm răng ngậm chặt để giữ những lá thảo dược, chú chỉ có thể thở được bằng mũi mà thôi.

Nanh Vàng đang đợi chú ở đường hầm kim tước. Tim lửa nhả mớ lá bạc hà mèo xuống chân bà và thở ra thật mạnh, hai sườn của chú căng phập phồng. Nhìn chú một cái đầy biết ơn, Nanh Vàng nhặt mớ lá lên và phóng bay đến hang của Sao Xanh.

Khi ngồi xuống để thở lấy hơi, Tim Lửa nhận thấy mình hít phải mùi hăm hở của chân Xỉ Than ở đường hầm kim tước. Chú rà soát mặt đất xung quanh mình. Không lẽ chân Xỉ Than đã rời trại ngay cả khi chú đã cảnh báo cô bé về bọn chiến binh bộ tộc Bóng Tối?

Tim Lửa lao ào tới hang lính nhỏ và thò đầu vào. Chân Điều Hâu ở trong hang một mình, đang ngủ.

"Chân Xỉ Than đâu?" Tim Lửa meo.

Chân Điều Hâu ngược đầu lên, vẫn còn ngái ngủ. "Hả, cái gì?"

"Chân Xỉ Than! Cô bé đâu rồi?"

"Em không biết," chân Điều Hâu trả lời, vẻ hoang mang.

Tim Lửa rút đầu ra và ngó quanh trảng trống. Lông Tuyết đang chạy ở bên ngoài hang của Sao Xanh, bộ lông của cô dợn lên đầy lo lắng.

Tim Lửa tự hỏi phải làm gì đây. Chú không có thời gian để thân chinh đi tìm chân Xỉ Than, và chú cũng không muốn báo cho các chiến binh khác biết rằng cô bé đã biến mất. Vẫn

Xám! Đột nhiên chú nghĩ. Vần Xám có thể đi tìm cô bé trong lúc chú đi gặp Vuốt Cọp. Tim Lửa vội vàng đến hang chiến binh và bươn vào trong.

Ổ của Vần Xám trống không. Một cơn giận dữ dâng lên nghẹn ngào trong Tim Lửa. Anh bạn của chú ở đâu khi chú cần đến cậu ấy cơ chứ? Làm như chú không thể nào đoán được vậy! Tim Lửa bực bội khịt khịt mũi. Chân Xỉ Than phải tự lo cho mình đến lúc Tim Lửa tìm được Vuốt Cọp và báo cho ông ta biết là Sao Xanh đang bị bệnh.

Tim Lửa lại tuôn ra đường hầm kim tước và bắt đầu cuộc hành trình đến đường Sấm Rền. Sau khi chú lần theo con đường dốc lên khe núi và dẫn vào rừng, chú nhận thấy có mùi của chân Xỉ Than trong không khí. Chắc chắn cô bé đã đi qua đây. Đương nhiên! Nó phải tự đi tìm Vuốt Cọp mà! Lòng trên xương sống của Tim Lửa dựng lên vì lo lắng và tức điên người. Sao nó lại có thể ngu ngốc đến thế chứ?

Khi đi men theo bãi đá Hang Rắn, Tim Lửa bắt đầu ngửi thấy mùi đường Sấm Rền và nghe thấy tiếng gầm rú của bọn quái vật.

Bất thành linh, một tiếng kêu thất thanh vang lên đâu đó từ phía rìa của rừng cây. Tim Lửa cảm thấy như máu mình đông lại trong các mạch máu. Giống y như tiếng thét mà chú nghe được trong giấc mơ của mình.

Chú bay vút ra khỏi rừng cây và dừng gấp lại nơi lằn cỏ bên cạnh đường Sấm Rền. Chú thất kinh nhìn lên nhìn xuống bờ cỏ và phát hiện ra một cây tần bì bị sét đốt cháy. Đó chắc hẳn là nơi mà chân Bụi cấp báo là Vuốt Cọp muốn gặp Sao Xanh. Nhưng ông thủ lĩnh vẫn còn ở đằng xa, đang bình thản bước về phía cây tần bì.

Tim Lửa dợm chân chạy. Bờ cỏ ở đây rất hẹp, chỉ vừa chỗ cho một con thỏ, nhưng Tim Lửa vẫn cứ lao tới. Vừa chạy chú vừa

hét to với Vuốt Cọp.

"Ông có nghe thấy tiếng thét đó không?" Nhưng tiếng gầm rú của một con quái vật đang tiến đến đã nhấn chìm tất cả những lời chú nói.

Tim Lửa rùng mình khi con quái vật đi qua, chờ cho sự rung động dứt hẳn rồi mới gọi Vuốt Cọp lần nữa. Sau đó chú để ý thấy có thứ gì đó bên cạnh gốc cây tần bì, một vệt đen trên dài cỏ hẹp rí. Chợt, giật mình điếng hồn, chú nhận ra cơ thể nhỏ đang nằm bất động bên cạnh đường Sấm Rền kia. Đó là chân Xỉ Than.

-----oOo-----

Chương 17

SACHMOI.NET

Tim Lửa nhìn trừng trừng, kinh hoàng. Ở phía trước chú, Vuốt Cọp đã tiến đến cơ thể im lìm kia và đứng nhìn xuống, đôi vai lực lưỡng của ông ta cứng lại vì sốc. Tim Lửa cố lết đến gần hơn. Ngập ngừng, chú rướn cổ ra trước và hít hít mạn sườn của chân Xỉ Than. Cô bé có mùi đường Sấm Rền. Một trong hai chân sau của cô bé bị oặt lại và bóng loáng máu. Tim Lửa run đến nỗi chú gần như không đứng nổi. Thế rồi, chú thấy hông của cô bé động đậy. Cô bé vẫn còn thở! Không thốt nên lời vì nhẹ nhõm, chú ngược lên nhìn Vuốt Cọp.

"Nó vẫn còn sống," ông thủ lĩnh trợ tá ngao. Ông gấn ánh mắt trừng trừng màu hổ phách vào Tim Lửa. "Nó làm gì ở đây?"

"Cô ấy đến để tìm ông," Tim Lửa thì thào.

"Tức là, anh đã sai nó đến đây?"

Đôi mắt của Tim Lửa mở to lên kinh ngạc. Lẽ nào Vuốt Cọp nghĩ chú ngu ngốc đến thế? "Tôi đã bảo cô bé phải ở lại trong trại!" Chú phản kháng. "Cô ấy tự ý đến đây." *Bởi vì mình không thể làm cho cô bé nghe lời mình!* Chú nhận ra một cách chua xót.

Vuốt Cọp khịt mũi. "Chúng ta phải đem nó về nhà." Ông cúi xuống, miệng há ra, nhướn về phía cơ thể nhàu nhò, bé nhỏ kia, nhưng Tim Lửa đã nghiêng đầu và ngoạm lấy miếng da cổ sau gáy của cô lính nhỏ trước khi Vuốt Cọp có thể chạm vào cô bé. Chú bắt đầu kéo chân Xỉ Than vào rừng, nhẹ nhàng hết

sức chú có thể, thân hình của cô bé thông xuống, mềm uột giữa hai chân trước của chú.

Vằn Đen lao bắn đến bên họ. "Tôi đã kiểm tra bãi đá Hang Rắn lại rồi, Vuốt Cọp. Không có dấu hiệu của bộ tộc Bóng..." Anh ta chợt dừng câu nói nửa chừng khi thấy chân Xỉ Than treo lủng lẳng dưới miệng Tim Lửa. "Có chuyện gì vậy?"

Tim Lửa không đợi nghe câu trả lời của Vuốt Cọp. Chú loạng choạng len qua rừng cây cùng với gánh nặng quý giá của mình. *Đáng lý ra chú đã có thể ngăn chặn được tai nạn này! Phải chi chú có thể làm cho chân Xỉ Than nghe lời chú, nếu chú là một mèo bảo trợ tốt hơn.* Bây giờ cơ thể của cô bé đã bị thương, đang chảy máu, và cô bé chẳng thể ọ ọ được lấy một tiếng khi treo lủng lẳng ở dưới miệng chú. Đôi chân sau của cô bé rách một vết nhẹ qua lớp lá khi Tim Lửa, rất cẩn thận, mang cô bé về nhà.

Nanh Vàng không có ở trong trắng trống nơi hang của bà. Hai đứa trẻ bị ho đờm trắng đang cùng nằm cuộn tròn trong chỗ trú của chúng, ngủ mê man. Tim Lửa đặt chân Xỉ Than xuống mặt đất lạnh, rồi quay tròn, quay tròn người để làm một cái ổ cho cô bé ở trong đám dương xỉ úa. Khi làm xong, chú túm lấy gáy của chân Xỉ Than và nhẹ nhàng đặt cô bé vào trong ổ.

"Tim Lửa?" Nanh Vàng meo từ trắng trống chính. Chắc hẳn Vuốt Cọp đã báo cho bà biết về chân Xỉ Than. Tim Lửa nháy phắt ra khỏi ổ. "Cô bé ở đây," giọng chú khản đặc, cảm thấy lả đi vì mừng khi thấy bà mèo lang ỳ.

"Để tôi xem nào," Nanh Vàng ra lệnh. Bà bước sượt qua Tim Lửa và len vào đám dương xỉ úa để kiểm tra chân Xỉ Than, Tim Lửa ngồi xuống và đợi.

Cuối cùng thì Nanh Vàng nháy ra. "Cô bé bị thương rất nặng," bà meo, mắt bà tối hẳn lại vì lo âu. "Nhưng tôi nghĩ tôi có thể cứu được nó."

Đó là hy vọng nhỏ nhoi, tựa như một hạt sương bám trên lông của chú vầy. Tim Lửa cảm thấy vụt sáng lên một thoáng trước khi Nanh Vàng nói tiếp. "Tôi không thể hứa điều gì cả." Bà nhìn sâu vào mắt Tim Lửa và lẩm thầm. "Sao Xanh bệnh rất nặng và tôi không thể làm gì hơn cho bà được nữa. Bây giờ bộ tộc Sao quyết định số phận của bà."

Tim Lửa cảm thấy mắt mình như bị mây phủ vì sầu thảm; chú hầu như không thể nhìn thấy khuôn mặt của Nanh Vàng, nhưng chú lại nghe thấy tiếng bà nói với mình, giọng bà nhẹ ru. "Đến ngồi với Sao Xanh đi," bà meo. "Bà vừa mới hỏi cậu đấy. Để tôi đi chăm sóc chân Xỉ Than."

Tim Lửa bần thần gật đầu và quay đi. Sao Xanh là mèo bảo trợ của chú, và hơn thế nữa, giữa họ còn có một mối giao kết kể từ khi họ mới gặp nhau lần đầu. Nhưng chú cảm thấy mình bị giằng xé, chú cũng phải nên ở lại với chân Xỉ Than.

Một khối đen lù lù ở đầu đằng kia của đường hầm dương xỉ. Vuốt Cọp đang ngồi ở lối ra vào hang của Nanh Vàng, đầu ông ta vẫn ngẩng cao như thường lệ. Đôi vai của Tim Lửa gồng cứng lại vì giận dữ. Tại sao ông thủ lĩnh trợ tá vĩ đại kia lại không tỏ chút dấu hiệu đau buồn nào cả? Dẫu sao thì, chân Xỉ Than đến là để tìm ông ta kia mà. Và vì cái gì cơ chứ? Tim Lửa chẳng thấy có bằng chứng nào về mối tươi bị bộ tộc Bóng Tối giết cả. Chú bước ngang qua Vuốt Cọp mà không nói một lời, rồi băng qua trắng trống đến hang của Sao Xanh.

Đuôi Dài đang ngồi gác ở phía ngoài. Anh ra liếc sang một bên nhưng không cố ngăn Tim Lửa lại khi chàng chiến binh trẻ tuổi bước qua đám địa y.

Hoa Vàng, một trong những nữ miu, đang ở bên trong. Tim Lửa có thể thấy mắt bà sáng quắc lên trong bóng tối, và khối lông nhột nhạt của Sao Xanh nằm cuộn trong ổ của bà. Hoa Vàng cúi xuống và nhẹ nhàng liếm đầu Sao Xanh để làm cho

nó dịu mát đi, giống như một bà mẹ đang chăm sóc con mình vậy. Tim của Tim Lửa quặn thắt lại khi chú nghĩ về chân Xi Than. Đến giờ không biết Long Tuyết đã ở bên cạnh con gái của cô ấy chưa?

"Nanh Vàng đã cho bà uống bạc hà mèo và cỏ hạ sốt," Hoa Vàng khẽ nói với Tim Lửa. "Bây giờ chúng ta chỉ có thể ngồi và chờ thôi." Bà đứng dậy và chạm mõm vào mũi Tim Lửa. "Anh ngồi ở đây với bà được không?" Bà hỏi nhỏ. Tim Lửa gật đầu và Hoa Vàng nhẹ nhàng bước ra khỏi hang.

Tim Lửa nằm ẹp bụng xuống, vươn xoắn đôi chân trước ra trước mặt để chúng vừa chạm vào mặt của tộc trưởng. Chú nằm không động đậy, mắt dán vào cơ thể ủ rũ của Sao Xanh. Bây giờ bà thậm chí không còn sức để ho nữa. Tim Lửa có thể nghe thấy tiếng bà thở trong bóng tối, yếu và khò khè, và chú lắng nghe nhịp thở ngắt quãng ấy khi màn đêm từ từ trôi đi.

Hơi thở của bà tắt hẳn trước lúc bình minh. Tim Lửa gần như đã chợp mắt ngủ lơ mơ thì chợt nhận ra cái hang hoàn toàn im ắng. cũng không có tiếng động gì phía bên ngoài trại, chỉ là một sự im lặng y uất, như thể cả bộ tộc đang nín thở vậy.

Sao Xanh hoàn toàn bất động. Tim Lửa biết là bà đang ở cùng bộ tộc Sao, chuẩn bị cho mạng sống còn lại của bà. Trước đây chú đã từng thấy Sao Xanh mất đi một mạng. Chú cảm thấy bộ lông của mình dựng lên trước sự yên tĩnh quái gở, mà dường như đang bao bọc cơ thể bà, nhưng chú không thể làm gì được, vì vậy chú chờ đợi.

Đột nhiên Sao Xanh thở hỗn hển. "Tim Lửa, có phải cậu đó không?" Bà meo bằng giọng khàn khàn, vỡ vụn.

"Dạ phải, thưa Sao Xanh," Tim Lửa khẽ nói. "Con ở đây."

"Ta vừa mới mất một mạng rồi." Giọng nói của Sao Xanh khêu khào, nhưng nỗi mừng khiến Tim Lửa muốn tiến lên liếm vào

giữa hai tai của bà, như Hoa Vàng đã làm. "Khi ta mất mạng này, ta sẽ không thể trở về được nữa."

Tim Lửa nuốt nước miếng một cách khó nhọc. ý nghĩ rằng bộ tộc mất đi tộc trưởng vĩ đại của mình làm chú thấy đau lòng, nhưng ý nghĩ rằng mình mất đi mèo bảo trợ thân thiết càng làm chú đau đớn hơn. "Bà cảm thấy thế nào? Có cần con đi gọi Nanh Vàng không?"

Bà thủng thỉnh lắc đầu. "Cơn sốt đã qua. Ta ổn mà, ta chỉ cần nghỉ ngơi thôi."

"Vậy thì tốt," Tim Lửa meo. Ánh sáng đã bắt đầu lọc qua đám địa y, và chú bắt đầu quay cuồng, mệt mỏi vì thức suốt đêm.

"Chấn hấn cậu mệt lắm," Sao Xanh meo. "Đi ngủ một chút đi."

"Vâng." Tim Lửa búng người lên. Cẳng chân của chú tê như vì nằm quá lâu. "Bà có cần gì không?"

"Không. Chỉ cần nói cho Nanh Vàng nghe chuyện gì đã xảy ra thôi," Sao Xanh trả lời. "Cảm ơn vì đã ngồi đây cùng với ta."

Tim Lửa cố kêu rừ rừ nhưng tiếng kêu mắc nghẹn trong cổ chú. Sẽ có dịp nói chuyện thêm sau này. Chú lách mình ra khỏi hang qua lớp địa y.

Bên ngoài, ánh sáng chói lói khiến chú phải nheo mắt lại. Đêm qua trời đã đổ tuyết. Tim Lửa nhìn trân trân, kinh ngạc.

Trước đây chú chưa bao giờ thấy tuyết cả – hồi còn nhỏ xíu, những chủ nhà Hai Chân của chú đã giữ rịt chú ở trong nhà mỗi khi trời trở lạnh. Những chú đã nghe những mèo già trong bộ tộc kể về tuyết. Chú gật đầu với Văn Đen, đã thay phiên gác hang Sao Xanh cho Đuôi Dài, rồi giẫm vào thứ bột bụi lạ lùng kia. nó có cảm giác ướt và lạnh, kêu lạo xạo dưới chân chú.

Vuốt Cọp đang đứng ở trảng trống. Tuyết vẫn còn rơi và những bông tuyết đậu trên bộ lông dày của ông mèo mướp mà không hề tan đi. Tim Lửa có thể nghe thấy ông đang ra lệnh phải đem thêm lá cho bức tường nhà trẻ để chống lạnh. "Sau đó ta muốn có một cái hố được đào để làm nơi cất giữ mồi cho chúng ta," ông thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Sấm ra chỉ thị. "Dùng tuyết để lót hố, rồi lấp miệng hố bằng nhiều tuyết hơn nữa khi hố đã chất đầy mồi. Chúng ta cần tận dụng tuyết khi nó xuất hiện ở đây."

Các chiến binh chạy bươn bả xung quanh Vuốt Cọp, làm theo những mệnh lệnh của ông. "Lông Chuột, Đuôi Dài. Hãy lập ra vài đội đi săn. Chúng ta cần càng nhiều mồi tươi càng tốt trước khi bọn mồi trốn biệt cả vào hang của chúng để tránh rét!" Vuốt Cọp phát hiện ra Tim Lửa đang băng qua trảng trống. "Tim Lửa, đợi đã," ông gọi. "Ừ, ta tưởng anh phải nghỉ ngơi rồi chứ. Ta không thể hình dung nổi là anh có thể có ích lợi gì trong một đội đi săn vào sáng nay."

Tim Lửa nhìn hừng hực vào lão chiến binh sạm màu, nổi căm giận dâng trào, nhói buốt trong cổ chú. "Để tôi đi xem chân Xỉ Than thế nào trước đã," chú ngao.

Vuốt Cọp trợn mắt nhìn lại chú một chốc. "Sao Xanh thế nào rồi?"

Mối nghi ngờ thối dưng bộ lông của Tim Lửa lên như một cơn gió lạnh. Chú đã có lần nghe Sao Xanh nói dối Vuốt Cọp về việc bà còn lại bao nhiêu mạng. "Tôi không phải là mèo lang y," chú trả lời. "Tôi không thể nói gì được."

Vuốt Cọp khịt khịt vẻ nóng nảy, sau đó quay đi và tiếp tục ra những mệnh lệnh. Tim Lửa bước về phía hang của Nanh Vàng, cảm thấy nhẹ nhõm khi thoát khỏi cái ồn ào tất bật của trại. Tim chú lại bắt đầu nện thành thịch khi chú tự hỏi không biết

mình sẽ nhìn thấy chân Xỉ Than ở trong tình trạng nào đây.
"Nanh Vàng," chú gọi.

"Suyt!" Nanh Vàng nhảy ra khỏi cái ổ làm bằng lá dương xỉ của chân Xỉ Than. "Cuối cùng nó cũng ngủ được rồi. Nó đã trải qua một đêm vật vã. Chừng nào nó chưa khỏi bấn loạn, chừng đó tôi vẫn chưa thể cho nó ăn hạt cây anh túc để giảm đau được."

"Nhưng cô bé sẽ sống chứ?" Chân của Tim Lửa cảm thấy như muốn khụy xuống vì mừng.

"Tôi không thể chắc trong vài ngày tới. Nó bị nội thương, và một trong hai chân sau của nó bị gãy nặng lắm."

"Nhưng nó sẽ lành chứ?" Tim Lửa tha thiết nài nỉ. "Cho tới mùa lá non thì cô bé sẽ luyện tập trở lại được, phải không?"

Nanh Vàng lắc đầu, đôi mắt vàng của bà tỏ vẻ thông cảm.
"Tim Lửa à, bất kể bệnh tình của chân Xỉ Than diễn tiến như thế nào chẳng nữa, cô ấy cũng sẽ không bao giờ có thể là chiến binh được nữa đâu."

Đầu Tim Lửa quay mòng mòng. Chú đã choáng váng vì thiếu ngủ, và cái tin tàn nhẫn này vắt kiệt chút năng lượng cuối cùng của chú. Chân Xỉ Than đã được giao phó cho chú để chú huấn luyện cô bé trở thành chiến binh. Những ký ức về buổi lễ đặt tên đâm vào chú như những chiếc gai nhọn độc địa – sự phẫn chấn của chân Xỉ Than, niềm tự hào của bậc làm mẹ của Long Tuyết... "Long Tuyết có biết điều này không?" Chú meo, cảm thấy trống rỗng.

"Biết, cô ấy đã ở đây cho đến lúc bình minh. Giờ cô ấy đã trở về nhà trẻ rồi; còn nhiều đứa trẻ khác cần chăm sóc. Tôi sẽ bảo một trong các mèo già đến ngồi với chân Xỉ Than. Cô bé cần được giữ ấm."

"Để tôi làm điều đó cho." Tim Lửa bước đến cái ổ nơi chân Xỉ Than đang ngủ và nhìn vào trong. Cô bé quần quai, hai be sườn bê bết máu của cô bé căng lên, như thể cô bé đang chiến đấu trong một trận chiến trong khi ngủ vậy.

Nanh Vàng nhẹ nhàng thúc mũi vào Tim Lửa. "Cậu cần phải ngủ một chút đi," bà nói the thé. "Để chân Xỉ Than đẩy cho tôi."

Tim Lửa vẫn đứng đực tại chỗ. "Sao Xanh đã mất một mạng nữa rồi," chú vuột miệng. Nanh Vàng chớp mắt một hồi lâu, sau đó ngược đầu lên bộ tộc Sao. Bà không thốt lời nào, nhưng Tim Lửa có thể thấy nỗi sầu thảm trong đôi mắt màu cam của bà. "Bà biết điều đó, phải không?" Chú lẩm bẩm.

Nanh Vàng hạ cằm xuống và nhìn chăm chăm vào mắt chú. "Đây là mạng cuối cùng của Sao Xanh, đúng không? Phải, tôi biết. Một mèo lang y có thể biết điều này."

"Những mèo còn lại của bộ tộc cũng biết à?" Tim Lửa hỏi, nghĩ về Vuốt Cọp.

Nanh Vàng khép mắt lại. "Không. Ở mạng sống này bà ấy sẽ không yếu hơn ở bất kỳ mạng nào trong số những mạng sống khác của bà ấy".

Tim Lửa chớp mắt với bà vẻ biết ơn.

"Đi đi." Nanh Vàng ra lệnh. "Cậu có cần một ít hạt anh túc để giúp cậu ngủ không?"

Tim Lửa lắc đầu. Một phần trong chú khao khát một giấc ngủ sâu, dễ dàng. Nhưng nếu Vuốt Cọp nói đúng và bộ tộc Bóng Tối sắp tấn công vùng biên giới của bộ tộc Sấm thật, thì chú không muốn làm lờn các giác quan của mình đi. Chú có thể được cần đến cho việc bảo vệ trại.

Văn Xám đã trở về hang chiến binh. Tim Lửa không nói chuyện với cậu ta – cơn điên giận về việc cậu ra biển mất vào đêm qua vẫn còn dây dưa như một vết thâm khó phai. Chú lảng lạng bước đến ổ của mình, xoay tròn một vòng và nằm xuống liếm lông.

Văn Xám ngược lên. "Cậu về rồi à," giọng cậu ta bức bối như thể muốn nói thêm gì đó.

Tim Lửa ngừng liếm cái chân trước và nhìn cậu ta chăm chặp.

"Cậu đã cố cảnh cáo cho Suối Bạc bỏ đi," Văn Xám rít lên giận dữ. Da Cây Liễu, đang ngủ phía hang đằng kia, mở hé một mắt ra, sau đó lại nhắm lại.

Văn Xám hạ thấp giọng. "Tránh xa chuyện này ra, được không?" Cậu quát. "Tôi vẫn sẽ gặp cô ấy, bất kể cậu nói gì hay làm gì."

Tim Lửa khịt mũi và ném ánh mắt giận điên vào anh bạn của mình. Cuộc nói chuyện của chú với Suối bạc dường như đã cách đây lâu lắm rồi, chú gần như đã quên phéng về nó. Nhưng chú chưa quên chuyện Văn Xám đã biến mất khi chú cần cậu ta giúp tìm kiếm chân Xỉ Than. Chú bực tức kê đầu lên đôi chân trước dính đầy bùn của mình và nhắm mắt lại. Chân Xỉ Than đang đấu tranh với thương tật, Sao Xanh thì đang sống mạng thứ chín. Đối với Tim Lửa thì, Văn Xám tha hồ làm điều mà cậu ta thích.

-----oOo-----

Chương 18

SACHMOI.NET

Vần Xám đã rời ổ của cậu ta khi Tim Lửa tỉnh giấc vào sáng hôm sau. Theo ánh sáng đang rọi qua những cành cây, chú biết là mặt trời đã lên cao. Chú ngồi dậy, thân thể chú vẫn còn rã rời vì muộn phiền, và thò đầu ra khỏi hang. Tuyết chắc hẳn đã rơi suốt cả buổi sáng, bởi vì nó đã đóng dày trên mặt đất và chất đọng tựa vào hang. Tim Lửa thấy mình nhìn trơ trơ ra một bức tường trắng xóa, cao đến tận vai.

Sự ồn ào cố hữu của trại dường như bị chặn lại. Tim Lửa thấy Da Cây Liễu và Đuôi Cộc đang thì thầm nói chuyện với nhau ở phía rìa xa bên kia trắng trống. Lông Chuột đang cùn cù rón rén đi từng bước một về phía hố dự trữ mồi tươi, một con thỏ đang treo lủng lẳng dưới hàm của cô. Cô dừng lại, hắt hơi, sau đó lại đi tiếp.

Tim Lửa nhấc một chân lên và đặt nó vào mặt tuyết ở trên cùng. Lúc đầu nó có cảm giác cứng cứng, nhưng khi chú nhấn người xuống, lớp băng mỏng bao phủ bên ngoài nứt ra và chú sửng sốt khi nguyên cả tảng chân chú ngập vào đụn tuyết. Tim Lửa khịt mũi khi thấy mình bị ngập trong tuyết đến tận mõm. Lắc đầu và ngược cầm lên, chú nhảy về phía trước, nhưng chỉ càng chìm sâu xuống dưới tuyết hơn. Chú vùng vẫy, sự hốt hoảng dâng lên trong lồng ngực. Chú cảm thấy như mình sắp chết đuối trong tuyết tới nơi! Sau đó, đột nhiên, có mặt đất cứng hiện ra dưới chân chú. Chú đã tiến đến rìa trắng trống. Tuyết ở đây chỉ sâu bằng khoảng chừng một con chuột, và Tim Lửa ngồi xuống, tạo ra vài tiếng kêu lạo xạo, cảm thấy nhẹ nhõm.

Chú căng người lên khi nhìn thấy Văn Xám đang cày tuyết tiến về phía mình. Cậu chiến binh lông xám dường như chẳng bận tâm lắm về tuyết, vì đã được bộ lông rất dày bảo vệ khỏi sự ẩm ướt và lạnh buốt của tuyết. Mặt cậu u ám, ảo não. "Cậu có nghe gì về Sao Xanh chưa?" Văn Xám hỏi khi tiến đến gần chú. "Bà đã mất một mạng vì bệnh ho đờm xanh rồi."

Tim Lửa dừng tại một cách mất kiên nhẫn. Đáng lẽ đêm qua chú đã nói điều này cho bạn mình nghe rồi. "Mình biết," chú cáu kỉnh. "Mình đã ở cùng với bà."

"Sao cậu không nói cho mình biết?" Văn Xám meo, cảm thấy bị sốc.

"Hôm qua cậu không ở trạng thái thân thiện cho lắm, nếu cậu còn nhớ chính xác. Mặt khác, nếu cậu không luôn luôn phá vỡ luật chiến binh, thì chắc hẳn cậu đã biết những gì xảy ra trong bộ tộc của mình rồi," chú gầm gừ.

Đôi tai của Văn Xám giật giật về bất an. "Mình vừa mới gặp chân Xỉ Than," cậu meo. "Mình rất tiếc là cô bé lại bị nặng như vậy."

"Cô bé thế nào rồi?"

"Trông rất tệ, nhưng Nanh Vàng nói là cô bé sẽ vượt qua được," Văn Xám trả lời.

Tim Lửa lo lắng nhìn thẳng qua trắng trống và đứng dậy. Chú muốn tận mắt thấy lính nhỏ của mình.

Văn Xám meo, "giờ nó ngủ rồi. Lông Tuyết đang ở bên nó, Nanh Vàng không muốn bất cứ ai quấy rầy nó cả."

Tim Lửa bất giác chùn bước lại. Làm sao chú có thể nói với Lông Tuyết rằng chân Xỉ Than đi đến đường Sấm Rền là do lỗi của chú? Theo bản năng, Tim Lửa quay sang Văn Xám, tìm

kiếm sự an ủi. Nhưng Văn Xám đã ịch băng qua trắng trống đầy tuyết về phía nhà trẻ. Lại đi gặp Suối Bạc. Tim Lửa sôi máu nghĩ, giường vuốt ra rồi lại thu vuốt vào khi nhìn thấy thẳng bạn biến mất khỏi tầm nhìn.

Tim Lửa chỉ nhận thấy Đuôi Chấm, nữ miu già nhất trong nhà trẻ và là mẹ của đứa trẻ bị ho đờm trắng, khi bà dừng lại ngay trước mặt chú. "Có Vuốt Cọp ở trong đó không?" Bà hỏi, héch mũi về phía hang chiến binh.

Tim Lửa lắc đầu.

Đuôi Chấm nói. "Đã có bệnh ho đờm xanh xuất hiện trong trại rồi. Hai đứa con trong đám con của Mặt Vện đã nhiễm bệnh."

"Ho đờm xanh!" Tim Lửa hoảng vía, và quên tuột luôn nỗi điên giận. "Chúng có chết không?"

"Có thể. Nhưng mùa lá rụng luôn đem bệnh ho đờm xanh đến," Đuôi Chấm nhỏ nhẹ chỉ ra.

"Chắc chắn chúng ta phải làm được điều gì đó chứ!" Tim Lửa nói cứng.

"Nanh Vàng sẽ làm những gì bà ấy có thể làm," Đuôi Chấm trả lời. "Nhưng cuối cùng thì tất cả đều tùy thuộc vào bộ tộc Sao thôi."

Một cơn giận dữ mới lại cháy bùng lên trong bụng Tim Lửa khi Đuôi Chấm quay đi và bước trở lại nhà trẻ. Làm sao bộ tộc có thể chịu đựng được những tai ương này chứ? Chú cảm thấy bị thôi thúc bởi nhu cầu phải rời khỏi trại, để thoát khỏi bầu không khí ảm đạm mà những mèo còn lại trong bộ tộc dường như bằng lòng hít thở.

Chú nhảy dựng lên và chạy quáng quàng qua trắng trống ngập tuyết, qua hàng cây kim tước và lao vào rừng. Chú giật

mình khi nhận ra mình đang cầm đầu chạy theo bản năng về phía hõm cát huấn luyện. Cái ý nghĩ rằng chú phải đến đó, để huấn luyện chân Xỉ Than, đã vượt ra khỏi sự chịu đựng của chú. Khi chú rẽ ngoặt để tránh đường đến đó, chú nghe thấy tiếng của Bão Trắng và chân Điều Hâu. Chắc hẳn là ông chiến binh lông trắng đã dắt chân Điều Hâu đi tập luyện trong khi Tim Lửa đang ngủ. Chẳng lẽ không có mèo nào ngừng lại để than khóc cho việc Sao Xanh bị mất đi một mạng hay sao? Cổ họng của Tim Lửa nghẹn ứ lại khi chú phải kìm nén cơn thịnh nộ của mình và tiếp tục chạy, tuyệt vọng giữ khoảng cách giữa mình và trại càng xa càng tốt.

Cuối cùng chú dừng lại dưới Rừng Thông, hai bên sườn chú căng phồng lên vì cố chạy bươn qua tuyết. Sự tĩnh mịch ở nơi này xoa dịu chú. Ngay cả chim chóc cũng ngừng hót. Tim Lửa cảm thấy như mình là sinh vật duy nhất trên đời này.

Chú không biết mình đang đi đâu, chú chỉ cứ thế bước đi, để cho khu rừng vỗ về mình. Trong khi chú bước đi, tâm trí chú tỉnh táo dần. Chú không thể làm gì được cho chân Xỉ Than, và Văn Xám thì ngoài tầm với của chú rồi, nhưng chú có thể giúp Nanh Vàng chống lại bệnh ho đờm xanh. Chú sẽ đi hái thêm bạc hà mèo nữa.

Tim Lửa chuyển gót về phía ngôi nhà cũ thời mèo kiểng của chú, luồn lách qua những bụi mâm xôi trong khu rừng sồi dẫn trở về Khu nhà của Hai Chân. Chú nhảy lên đỉnh hàng rào ở đằng sau ngôi nhà cũ của mình, gạt một lớp tuyết rớt xuống khu vườn bên dưới. Nó có cảm giác mềm mềm. Tim Lửa dòm xuống khu vườn. Chú có thể thấy những dấu chân, nhỏ hơn dấu chân mèo. Một con sóc vừa ra ngoài tìm hạt dẻ đem về dự trữ.

Tim Lửa không tốn nhiều thời gian để ngắt một miệng đầy lá từ bụi bạc hà mèo. Chú muốn lấy thật nhiều trong khả năng của mình. Thứ lá mềm mại này có lẽ không sống sót nổi trong

thời tiết khắc nghiệt này; đây có thể là cơ hội cuối cùng cho chú hái chúng.

Với cái miệng đầy ắp, Tim Lửa nhìn xoáy về phía ô cửa sập chú đã sử dụng khi còn là mèo con. Chú tự hỏi không biết chủ nhà Hai Chân của chú có còn sống ở đó hay không. Họ đã rất tốt với chú. Chú đã trải qua mùa lá trụi đầu tiên trong đời mình được nâng niu trong ổ, ấm áp và an toàn khỏi sự hung bạo của đường Sấm Rền và bệnh ho đờm xanh.

Mùi của loại bạc hà mèo này chắc chắn sẽ in sâu trong đầu mình, chú chợt nghĩ. Chú băng ào qua khu vườn và nhảy phóc một cú gọn gàng qua hàng rào. Chú yếu đuối hẳn đi bởi những suy nghĩ về mái ấm của chủ nhà Hai Chân đang khuấy động chú. Có thật là chú muốn sống một cuộc đời mèo kiểng an toàn và biết trước được hay không? Đương nhiên là *không*! Tim Lửa xua tan cái suy nghĩ đó đi. Nhưng ý nghĩ trở lại trại vào lúc này vẫn chưa cuốn hút chú.

Đột nhiên chú nghĩ đến Công Nương.

Tim Lửa phóng dọc theo bìa rừng đến một phần đất trong khu nhà của Hai Chân, nơi khu vườn nhà chị của chú tọa lạc. Khi những hàng rào nhà chị hiện ra trong tầm mắt, chú đào xuống tuyết và vùi đám lá bạc hà mèo xuống dưới một lớp lá khô để bảo vệ chúng khỏi bị lạnh. Chú vẫn còn thở như kéo bễ vì chạy khi nhảy lên hàng rào và gọi Công Nương. Sau đó chú lùi trở lại khu rừng và đợi chị.

Tuyết làm chân của chú đau nhức khi chú bồn chồn bước tới bước lui dưới một gốc cây sồi. Có lẽ chị đang sinh con, chú tự nhủ, hoặc là bị nhốt trong nhà. Chú vừa tự thuyết phục mình là hôm nay sẽ không gặp chị đâu thì chú nghe một tiếng meo quen thuộc. Chú ngước lên, thấy chị đang đứng trên hàng rào nhà chị. Tim Lửa cảm thấy run lên vì đề phòng. Bụng của chị không còn căng nữa. Công Nương chắc chắn đã sinh rồi.

Chú hít mùi của chị vào trong khi chị tiến đến và cảm thấy nó sưởi ấm mình. "Chị sinh rồi à!" Chú meo.

Công Nương chịu dàng chạm mũi chị vào mũi chú. "Ừ," chị meo thật êm dịu.

"Tất cả suôn sẻ chứ? Bọn trẻ đều khỏe cả à?"

Công Nương rừ rừ. "Tốt cả. Chị có năm đứa con khỏe mạnh," chị meo, mắt chị lóng lánh lên vui sướng. Tim Lửa liếm đầu chị và chị meo. "Chị không hề mong được gặp em trong thời tiết như thế này."

"Em đến để tìm lá bạc hà mèo," Tim Lửa nói cho chị nghe. "Đã xuất hiện bệnh ho đờm xanh trong trại rồi."

Đôi mắt của Công Nương phảng phất nỗi lo âu. "Nhiều mèo trong bộ tộc của em bị bệnh lắm à?"

"Đến giờ là ba con." Tim Lửa do dự trong chốc lát, sau đó ừ ừ meo. "Đêm qua tộc trưởng của em lại mất một mạng nữa."

"Một mạng nữa?" Công Nương kêu lên. "Ý em là sao? Chị tưởng việc mèo có chín mạng sống chỉ là truyền thuyết do những mèo già kể lại thôi chứ?"

"Sao Xanh được bộ tộc Sao ban cho chín mạng sống vì bà là tộc trưởng bộ tộc của em," Tim Lửa giải thích.

Công Nương nhìn chú như bị hớp hồn. "Vậy điều đó là thật à?"

"Chỉ dành cho các tộc trưởng bộ tộc thôi. Những mèo còn lại bọn em chỉ có một mạng, như chị, và như chân Xỉ Thân..." giọng Tim Lửa chùng xuống.

"Chân Xỉ Than?" Công Nương chắc đã nhận thấy nỗi đau buồn trong giọng nói của Tim Lửa.

Tim Lửa nhìn vào mắt chị, và những ý nghĩ đang dần vụt chú bắt đầu tuôn trào ra. "Lính nhỏ của em," chú meo. "Cô bé bị đụng trên đường Sấm Rền hồi đêm qua." Giọng chú run rẩy khi chú nhớ lại lúc mình tìm thấy cơ thể sưng máu và bị gãy xương của cô bé. "Cô bé bị thương nặng lắm. Không khéo sẽ chết. Mà ngay cả có sống sót chẳng nữa thì cô bé cũng sẽ không thể trở thành chiến binh được."

Công Nương tiến lại gần và rúc sát vào Tim Lửa. "Em đã kể về cô bé một cách rất trù mến trong lần trước em ở đây," chị meo. "Chị có cảm giác là cô bé rất vui nhộn và hoạt bát."

"Tai nạn đáng lẽ đã không xảy ra," Tim Lửa ngao. "Em dự định đi gặp Vuốt Cọp. Ông ta muốn gặp Sao Xanh, nhưng Sao Xanh đang bị bệnh, vì vậy nên em đề nghị là sẽ đi thay bà. Nhưng em cần phải đi hái lá bạc hà mèo trước đã, và chân Xỉ Than đã đi thay em." Công Nương lộ vẻ hoảng hốt và Tim Lửa nhanh chóng nói thêm. "Em đã bảo cô bé đừng đi. Nhưng có lẽ, nếu em là một mèo bảo trợ tốt hơn, thì cô bé đã nghe lời em rồi."

"Chị bảo đảm em là một mèo bảo trợ tốt mà." hong bét Công Nương cố trấn an chú, nhưng Tim Lửa gần như không nghe được chị nói gì.

"Em không biết tại sao Vuốt Cọp lại muốn Sao Xanh gặp ông ta tại một nơi nguy hiểm như thế!" chú gằn giọng. "Ông ta nói là có bằng chứng rằng bộ tộc Bóng Tối xâm chiếm lãnh địa của bọn em, nhưng khi em đến nơi thì chẳng thấy có mùi gì của chúng cả!"

"Nó là một cái bẫy à?" Công Nương dò hỏi.

Tim Lửa nhìn vào đôi mắt đầy nghi vấn của chị và đột nhiên chú bắt đầu tự hỏi. "Tại sao Vuốt Cọp lại muốn làm chân Xỉ Than bị thương chứ?"

"Mèo mà ông ta muốn gặp là Sao Xanh," Công Nương chỉ ra.

Lông của Tim Lửa dựng lên. Có thể nào chị của chú nói đúng? Vuốt Cọp đã cho gọi Sao Xanh đến rìa hẹp nhất của đường Sấm Rền. Tất nhiên, ngay cả Vuốt Cọp cũng không cố ý đặt tộc trưởng của mình vào chỗ nguy hiểm? Tim Lửa vội xua cái ý nghĩ đó đi. "Em kh-không biết," chú lắp bắp. "Tất cả mọi chuyện đều rối tung vào lúc này. Ngay cả Văn Xám cũng không muốn nói chuyện với em."

"Sao vậy?"

Tim Lửa nhún vai. "Chuyện đó quá phức tạp để mà giải thích". Công Nương áp chặt hơn nữa vào chú ở trong tuyết, ép sát bộ lông mềm của chị vào lông chú. "Lúc này em có cảm giác như mình là kẻ ngoài rìa vậy," Tim Lửa âu sầu nói tiếp. "Thật không dễ làm cho khác đi."

"Khác đi?" Công Nương bối rối.

"Em sinh ra là một mèo kiểng, trong khi những mèo khác đều sinh ra trong bộ tộc."

"Với chị thì em trông cũng giống như một mèo sinh ra trong bộ tộc vậy", Công Nương meo. Tim Lửa chớp mắt nhìn chị, vẻ đầy biết ơn. Chị tiếp. "Nhưng nếu em không hạnh phúc khi sống trong bộ tộc thì em luôn có thể về nhà với chị. Chủ nhà của chị sẽ chăm sóc em, chị chắc đấy."

Tim Lửa hình dung lại cuộc sống mèo kiểng khi xưa của mình – ấm áp, thoải mái, và an toàn. Nhưng chú không thể nào quên được cảnh mình đã hau háu nhìn vào khu rừng từ khu vườn nhà Hai Chân của mình ra sao, và mình đã mơ ước được tung hoành trong rừng như thế nào. Một cơn gió thổi tung bộ lông dày của chú và đưa mùi của một con chuột đến mũi chú. Tim Lửa kiên quyết lắc đầu. "Cảm ơn chị, Công Nương," chú meo. "Nhưng bây giờ em đã thuộc về bộ tộc của mình rồi. Em không bao giờ có thể hạnh phúc tại nơi của Hai Chân đâu. Em sẽ rất nhớ mùi của rừng, được ngủ dưới Dải Ngân Hà, tự sẵn

lòng thức ăn cho mình, và chia sẻ thức ăn với bộ tộc của mình."

Đôi mắt của Công Nương sáng lên. "Sống như thế nghe có vẻ tuyệt đấy nhỉ," chị rừ. Chị bẽn lẽn nhìn xuống chân mình. "Đôi khi ngay chính chị đây cũng nhìn mông lung vào rừng và tự hỏi không biết sống ở đó sẽ như thế nào."

Tim Lửa rừ rừ và đứng dậy. "Vậy là chị hiểu?"

Công Nương gật đầu. "Em định về bây giờ à?"

"Vâng. Em phải mang lá bạc hà mèo về cho Nanh Vàng trong khi chúng còn tươi."

Công Nương vươn đầu ra và dúi mõm chị vào hông chú. "Có lẽ lũ con của chị sẽ đủ khỏe để gặp em trong lần tới," chị meo.

Niềm phấn khích rạo rức trong bụng Tim Lửa. "Em cũng mong vậy!" Chú meo.

Khi chú quay đi, Công Nương gọi. "Cẩn thận nhé, em trai. Chị không muốn mất em lần nữa đấy."

"Không đâu," Tim Lửa hứa.

"Suy nghĩ hay lắm, Tim Lửa." Bão Trắng rừ rừ. Ông đã thấy Tim Lửa trở về trại với một miệng ngậm đầy bạc hà mèo.

Miệng Tim Lửa ứa nước miếng trên suốt đoàn đường về, mặc dù chú đang bắt đầu nghĩ rằng mình hẳn là sẽ vui mừng lắm nếu không bao giờ phải thấy bụi bạc hà mèo nào nữa. Nhưng chú vui hơn nữa về chuyến rời trại vừa rồi. Chị của chú đã sinh nở an toàn và đầu chú đã cảm thấy minh mẫn hơn.

Chú đang nhắm đi thẳng đi thẳng tới hang của Nanh Vàng thì Vuốt Cọp xuất hiện bên cạnh chú.

"Lại bạc hà mèo nữa à?" Ông mèo mướp vĩ đại quan sát, mắt ông ta đầy nghi ngờ. "Ta tự hỏi không biết anh đi đâu. Chân Điều Hâu có thể đem chúng đến cho Nanh Vàng".

Chân Điều Hâu đang phụ dọn tuyết gần đây.

"Đến và đem thứ này đến chỗ Nanh Vàng," Vuốt Cọp ra lệnh cho cậu lính nhỏ.

Chân Điều Hâu gật đầu và ào đến ngay.

Tim Lửa nhả bó lá xuống đất. "Tôi muốn đi thăm chân Xi Than," chú meo với Vuốt Cọp.

"Lát nữa đã," ông thủ lĩnh trợ tá meo.

Ông đợi trong lúc chân Điều Hâu nhặt đồng lá bạc hà mèo lên và mang chúng về hang của Nanh Vàng. Sau đó ông trở lại với Tim Lửa. "Ta muốn biết Văn Xám bấy nay hay đi đâu."

Tim Lửa cảm thấy nóng phừng phực bên dưới bộ lông mình. "Tôi không biết," chú trả lời, đáp trả ánh nhìn của Vuốt Cọp.

Vuốt Cọp nhìn chú trừng trừng, mắt ông sắc lạnh và hằn học. "Chừng nào gặp anh ta," ông rít chít. "Anh hãy nói với anh ta rằng anh ta bị cách ly tại gốc cây sồi ngã."

"Hang cũ của Nanh Vàng?" Tim Lửa liếc nhìn đám nhánh cây quấn của nhau lùm xùm, nơi bà mèo lang y đã sống khi bà mới vào trại của bộ tộc Sấm, khi bà vẫn còn bị soi là mèo bị ruồng bỏ của bộ tộc Bống Tối. Chân Lẹ đang ở đó, nằm bên cạnh thằng mèo mướp đậm, con của Đuôi Chấm.

"Những mèo bị ho đờm trắng phải được cách ly ở đó cho đến khi họ bình phục trở lại."

"Nhưng Văn Xám chỉ bị cảm thôi," Tim Lửa phản đối.

"Cảm đã đủ tệ lắm rồi. Anh ta sẽ ở tại cây sồi ngã!" Vuốt Cọp lặp lại. "Những mèo bị ho đờm xanh sẽ ở cùng ổ với Nanh Vàng. Chúng ta phải ngăn chặn căn bệnh này lây lan." Đôi mắt của ông thủ lĩnh trở tá quắc lên, không một chút cảm thông. Tim Lửa tự hỏi không biết có phải ông ta nghĩ bệnh tật là dấu hiệu của kém cỏi hay không. "Điều đó là vì lợi ích của bộ tộc," Vuốt Cọp thêm.

"Vâng, thưa Vuốt Cọp. Tôi sẽ nói lại với Văn Xám."

"Và hãy tránh xa Sao Xanh," ông thủ lĩnh trở tá cảnh báo.

"Nhưng bà đã khỏi hẳn bệnh ho đờm xanh rồi mà," Tim Lửa phản kháng.

"Tôi nhận thức được điều đó, nhưng hang của bà vẫn còn hơi hám bệnh tật. Ta không thể kham nổi việc bất cứ chiến binh nào của ta ngã bệnh nữa. Bão Trắng báo cho ta biết bọn chiến binh bộ tộc Sông

-----oOo-----

Chương 19

SACHMOI.NET

Trong những ngày sau đó, Tim Lửa phải đấu tranh dữ dội để chống lại sự thôi thúc muốn gặp lại Công Nương. Nỗi khát khao muốn ở bên mèo họ hàng mèo kiểng của mình bắt đầu khiến chú cảm thấy bất an. Chú bắt mình phải bận rộn đi săn trong rừng phủ tuyết, để bổ sung thực phẩm dự trữ cho trại.

Chiều nay chú đã có một buổi đi săn thành công mỹ mãn, trở về trại cùng với hai con chuột đồng và một con chim mai hoa khi mặt trời chìm khuất sau rặng cây. Chú vui hai con chuột xuống hố tuyết dự trữ thức ăn và lấy con chim làm bữa ăn tối cho mình.

Khi ăn xong, chú thấy Bão Trắng bước về phía mình. "Tôi muốn anh dẫn chân Cát đi tuần tra lúc bình minh, vị chiến binh vĩ đại lông trắng meo. "Bộ tộc Bóng Tối đã vương mùi gần cây Tổ Cú rồi."

"Bộ tộc Bóng Tối?" Tim Lửa kêu lên cảnh giác. Có lẽ rốt cuộc rồi Vuốt Cọp cũng đã tìm thấy chứng cứ của một cuộc xâm lăng thật. "Tôi định ngày mai sẽ lại dẫn chân Điều Hâu ra ngoài."

"Giờ Vần Xám đã khỏi chưa?" Bão Trắng hỏi. "Cứ để anh ta dẫn chân Điều Hâu đi."

Đúng rồi! Tim Lửa nghĩ. Và có lẽ việc huấn luyện lính nhỏ của mình sẽ giúp Vần Xám dứt khỏi Suối Bạc một lần. Nhưng điều đó có nghĩa là sẽ phải đi tuần tra với chân Cát. Và Tim Lửa không thể không nghĩ đến cái nhìn giận dữ của chân Cát chĩa

vào chú khi chú can thiệp vào trận chiến của cô nàng với một chiến binh bộ tộc Sông bên cạnh khe núi. "Chỉ có tôi và chân Cát thôi à?" Chú hỏi.

Bão Trắng nhìn chú ngạc nhiên. "Chân Cát gần như đã là một chiến binh rồi, còn anh thì có thể tự lo liệu được cho mình," ông trả lời.

Bão Trắng đã hiểu lầm mối lo ngại của Tim Lửa. Chú không sợ bị mèo kẻ thù tấn công mà chú ngại chân Cát ghét chú nhiều như chân Bụi vậy. Nhưng Tim Lửa không hề dính chính. "Chân Cát có biết không?"

"Anh có thể báo cho cô ấy," Bão Trắng meo.

Tai của Tim Lửa giật cục. Chú không nghĩ là chân Cát sẽ sung sướng trước ý tưởng đi tuần tra cùng với chú, nhưng chú không tranh cãi gì thêm.

Bão Trắng gật đầu thật lẹ rồi phóng đi khỏi, về phía hang chiến binh. Tim Lửa thở dài nãy giờ rồi bước đến chỗ chân Cát đang ngồi cùng những lính nhỏ khác. "Chân Cát." Tim Lửa nhấp nhúm một cách khó chịu. "Bão Trắng muốn cô đi gác cùng với tôi vào lúc bình minh ngày mai."

Chú chờ đợi một tiếng rít cấm cản, nhưng chân Cát chỉ ngược nhìn chú và meo, "Được." Ngay cả chân Bụi cũng ngạc nhiên.

"Đư-được," Tim Lửa lặp lại, sững sờ. "Hẹn gặp cô lúc mặt trời mọc nhé."

"Lúc mặt trời mọc," chân Cát đồng ý.

Tim Lửa quyết định chia sẻ tin tốt lành về thái độ hết thù địch của chân Cát cho Văn Xám nghe. Đó có thể là cơ hội cho họ nói chuyện lại với nhau. Văn Xám đang chuyện trò với Gió Lốc bên cạnh bụi tầm ma.

"Chào, Tim Lửa," Gió Lốc meo khi Tim Lửa tới.

"Xin chào." Tim Lửa cố ý nhìn Văn Xám. Nhưng Văn Xám đã quay đầu đi và đang nhìn nhăm nhe vào bức tường bao quanh trại. Trái tim của Tim Lửa bỗng nguội lạnh. Chú rũ xuống và ừ ừ quay về ổ. Chú không thể đợi nổi chuyến ra ngoài tuần tra và rời xa khỏi trại vào ngày mai.

Bầu trời ửng lên một màu hồng nhợt nhạt ở phía trên đầu Tim Lửa khi chú bước ra khỏi hang vào sáng hôm sau.

Chân Cát đang đợi chú phía ngoài đường hầm kim tước.

"È, xin chào," Tim Lửa meo, cảm thấy đôi chút ngượng ngùng.

"Xin chào," chân Cát khẽ trả lời,

Tim Lửa ngồi xuống. "Chúng ta hãy đợi đội tuần tra ban đêm trở về đã," chú đề nghị.

Họ ngồi trong im lặng cho đến khi họ nghe thấy tiếng sột soạt quen thuộc của những bụi cây, báo trước sự trở về của Bão Trắng, Đuôi Dài, và Long Chuột.

"Có dấu hiệu gì của bộ tộc Bóng Tối không?" Tim Lửa hỏi.

Chắc hẳn là chúng tôi đã tìm được mùi của bộ tộc Bóng Tối," Bão Trắng trả lời một cách dứt khoát.

"Quái lạ," Long Chuột cảm râm, cau mặt lại. "Cứ luôn cùng một nhóm mùi như vậy. Xem ra lần nào bộ tộc Bóng Tối cũng cử đi đúng cái nhóm chiến binh đó."

"Hai anh chị nên kiểm tra vùng bên giới của bộ tộc Sông." Bão Trắng đề nghị. "Chúng tôi không có cơ hội tuần tra ở đó. Cẩn thận, và hãy nhớ là chúng ta không muốn khơi mào một trận

chiến. Anh chị sẽ chỉ tìm kiếm dấu vết chứng tỏ họ lại đang sẵn mỗi trên vùng đất của chúng ta mà thôi."

"Vâng, thưa Báo Trắng," Tim Lửa nói. Chân Cát gật đầu một cách kính trọng.

Tim Lửa dẫn đường. "Chúng ta sẽ bắt đầu ở điểm Bốn Cây và đi dọc đường biên giới đến Rừng Thông," chú meo khi họ leo ra khỏi khe núi của trại.

"Hay đấy," chân Cát đáp. "Tôi chưa từng thấy điểm Bốn Cây trong tuyết bao giờ." Tim Lửa ráng lắng tìm lời mỉa mai trong giọng nói của cô nàng, nhưng dường như cô nói rất thành thật.

Họ tiến đến đỉnh khe núi. "Giờ đi đường nào?" Tim Lửa quyết định kiểm tra cô.

"Anh nghĩ tôi không biết đường đến điểm Bốn Cây chắc?" Chân Cát bài bác. Tim Lửa chợt cảm thấy hối hận vì đã cư xử như một mèo bảo trợ nhưng rồi lại nhận ra một tia khôi hài trong mắt cô nàng. Cô lao biến qua khu rừng mà không nói lời nào, Tim Lửa phải chạy chối chết theo cô.

Thật dễ chịu khi lại được chạy quanh khu rừng cùng với một mèo khác. Chú phải công nhận là chân Cát nhanh thật. Cô nàng vẫn còn cách chú khoảng hai con cáo ở phía trước khi cô nhảy phóc qua thân cây ngã và biến mất.

Tim Lửa chạy theo cô, cũng nhảy qua thân cây ngã một cú một. Khi chú đáp xuống phía bên kia thì có thứ gì đó đập vào chú từ phía sau. Chú dừng phắt lại trong tuyết, lăn lộn một vòng, rồi búng dậy ngay,

Chân Cát đối mặt với chú, những sợi ria của cô nàng rung rinh. "Ngạc nhiên chưa?"

Tim Lửa rít lên phởn chí và nhảy tới đè cô xuống. Sức mạnh của chân Cát khiến chú thật ấn tượng, nhưng chú có lợi thế về kích cỡ. Cuối cùng khi chú giữ chặt được cô dưới tuyết, cô phản kháng. "Buông ra, đồ khờ khạo!"

"Được rồi, được rồi," Tim Lửa meo, buông cô nàng ra. "Nhưng cô muốn vậy mà!"

Chân Cát ngồi dậy, bộ lông màu cam của cô bết đầy tuyết. "Trông anh như vừa mới bị kẹt trong bão tuyết vậy!" Cô nàng meo.

"Thì cô cũng vậy." Cả hai cùng giữ những bông tuyết ra khỏi bộ lông của mình. "Nào," Tim Lửa meo. "Chúng ta đi tiếp thôi."

Họ cùng nhau chạy, vai sát vai, đến tận điểm Bốn Cây. Lúc họ tiến đến đỉnh con dốc trông xuống thung lũng, bầu trời đã xanh ngắt, điểm vài gợn mây trắng. Những tia nắng yếu ớt thấp sáng thung lũng ngập tuyết. Bốn cây sồi trơ trụi đứng phía dưới họ, lấp lánh trong màn sương giá.

Chân Cát nhìn xuống, mắt mở to. Tim Lửa đợi, phần chấn lay với sự nhiệt thành của cô nàng, cho đến khi cô quay lại để đi tiếp.

"Tôi không biết là tuyết lại làm mọi thứ trông khác đi như vậy," cô nàng trầm trồ khi họ bắt đầu đi men theo biên giới bộ tộc Sông về phía con sông. Tim Lửa gật đầu đồng ý.

Nhịp bước của họ chậm lại khi họ im lặng đi dọc theo làn mốc mùi, cảm giác xem có mùi mới nào của bộ tộc Sông ở phía này biên giới không. Cứ cách vài thân cây, Tim Lửa lại dừng bước để lưu lại mốc mùi mới của bộ tộc Sấm.

Đột nhiên chân Cát dừng sững lại. "Có muốn thưởng thức môi tươi không?" Cô nàng thì thầm. Tim Lửa gật đầu. Cô lính nhỏ thụp ngay xuống tư thế đi săn và dẫn mình tới trước, qua

tuyệt, chậm chậm từng bước một. Tim Lửa hướng theo ánh sáng mắt của cô nàng và thấy một con thỏ nhỏ đang loì chơi dưới bụi mâm xôi. Với một tiếng rít đanh gọn, chân Cát nhào tới, chìm hẳn vào bụi mâm xôi và quật con thỏ xuống bằng một bàn chân trước khỏe mạnh. Với một thao tác thuần thục, cô nàng kéo con mồi về phía mình và kết liễu nó.

Tim Lửa phóng tới. "Bắt cừ lắm, chân Cát!"

Chân Cát lộ vẻ hài lòng. Cô nàng đặt con mồi còn ấm xuống đất. "Chia nhé?"

"Cảm ơn!"

"Một trong những điều tuyệt nhất của việc đi tuần tra là như thế này đây," chân Cát nhận xét giữa hai hàm răng bận rộn.

"Cái gì?" Tim Lửa hỏi.

"Ta có thể ăn những gì mình bắt được thay vì phải đem nó về trại," chân Cát trả lời. "Tôi không biết bao nhiêu lần mình bị đói tưởng chết trong khi đi làm nhiệm vụ săn mồi!"

Tim Lửa kêu rừ rừ thích thú.

Họ lại đi tiếp, men theo gò đá Thái Dương để đi theo con đường mòn trở lại vào rừng, gần sát với biên giới bộ tộc Sông. Khi họ tiến đến đỉnh con dốc rậm rì toàn dương xỉ úa phía trên con sông, Tim Lửa thầm cầu nguyện bộ tộc Sao để họ đừng bắt gặp Văn Xám ở đây.

"Trông kìa!" Chân Cát thốt lên bất thành linh. Thân hình của cô nàng tê cứng lại vì phấn khích. "Dòng sông đóng băng kìa."

Tim Lửa Tim Lửa thất lại khi chú nhớ lại chân Xỉ Than cũng nói y như vậy trước khi xảy ra tai nạn với Văn Xám. "Chúng ta

không được xuống đó xem đâu!" Chú meo một cách kiên quyết.

"Không cần phải xuống đó. Ở đây cũng nhìn thấy rồi. Chúng ta hãy trở về báo cho bộ tộc biết ngay."

"Tại sao?" Tim Lửa không thể hiểu được sự phẫn khích của chân Cát.

"Giờ thì một đội chiến binh tuần tra của chúng ta có thể băng qua sông!" Chân Cát meo. "Chúng ta có thể xâm nhập lãnh thổ bộ tộc Sông và cướp lại số mồi mà bọn chúng đã lấy của chúng ta."

Tim Lửa cảm thấy như có gió lạnh buốt thổi gợn dải lông trên xương sống của mình. *Vần Xám sẽ nghĩ gì về điều đó?* Liệu Tim Lửa có thể xông pha vào một trận chiến với bộ tộc Sông đang bị đói hay không?"

Chân Cát nôn nóng lượn vòng quanh chú. "Anh có đi không?"

"Đi," Tim Lửa trả lời thật nặng nề. Chú phóng theo sau chân Cát khi cô nàng chạy bắn vào rừng, trở về trại.

Chân Cát lao xé qua đường hầm kim tước ở đằng trước Tim Lửa. Vuốt Cọp liếc nhìn lên khi họ dừng kít lại trong trắng trống.

Tim Lửa nghe có tiếng động phía sau mình. Vần Xám đang bước qua cổng trại cùng với chân Điều Hâu.

Có tiếng gọi từ trên Bục Đá. "Tim Lửa, chân Cát, việc tuần tra thế nào?"

Tim Lửa cảm thấy khuây khỏa hẳn đi khi chú thấy Sao Xanh trông đã bình thường trở lại, ngồi với cằm ngẩng cao và đuôi xếp quanh hai chân trước.

Chân Cát chạy đến Bực Đá. "Dòng sông đã đóng băng," cô nàng hồ hởi meo. "Ngay bây giờ chúng ta có thể dễ dàng băng qua đó!"

Sao Xanh nhìn cô lính nhỏ một cách tự lự. Tim Lửa cảm thấy ngần ngại khi chú thấy đôi mắt của tộc trưởng bộ tộc Sấm sáng lên. "Cảm ơn, chân Cát," bà meo.

Tim Lửa chồm tới và nói thầm vào tai chân Cát. "Nào, đi báo cho những mèo khác biết đi." Chú đoán là Sao Xanh muốn bàn bạc việc dòng sông đóng băng với các chiến binh lão luyện của bà.

Chân Cát liếc nhìn chú, hiểu ý, và theo chú trở lại giữa trảng trống. "Đây thật sự là một ngày tuyệt vời!" Cô nàng meo. Tim Lửa chỉ gật đầu và lo lắng liếc nhìn Văn Xám.

"Hai bạn trông vui vẻ nhỉ!" Chân Bụi vừa ló ra khỏi hang lính nhỏ. "Lại dìm chết một mèo bộ tộc Sông nữa hả?" Anh ta khinh khỉnh nói với Tim Lửa.

Chân Bụi nhìn chân Cát một cách chờ đợi. Tim Lửa đoán là anh ta đang đợi cô ta đồng ý với mình, như cô vẫn thường vậy, nhưng chân Cát xem ra không chú ý lắng nghe. Tim Lửa cảm thấy thỏa mãn phần nào trước ánh mắt bực tức trên gương mặt của chân Bụi khi cô nàng meo trong hơi thở. "Chúng tôi đã phát hiện ra là con sông bị đóng băng. Tôi nghĩ Sao Xanh đang lên kế hoạch tấn công bộ tộc Sông đấy!"

Lúc đó tiếng gọi của tộc trưởng vang lên từ phía Bực Đá, và bộ tộc lục tục ra tập trung ở trảng trống. Mặt trời đã lên đến điểm cao nhất của nó, điều mà mùa lá trụi có nghĩa là nó chỉ vừa lên đến ngọn cây.

"Chân Cát và Tim Lửa vừa đem về tin tốt lành. Con sông đã đóng băng rồi," Sao Xanh loan báo. "Chúng ta sẽ nhân cơ hội này để mở cuộc tấn công vào vùng đất săn của bộ tộc Sông,

nhằm gởi cho họ thông điệp là họ phải ngừng ngay việc săn trộm mồi của chúng ta. Các chiến binh của chúng ta sẽ lần theo dấu vết của một trong những đội tuần tra của họ và gửi đến họ lời cảnh báo mà họ sẽ phải ghi nhớ trong một thời gian dài!"

Tim Lửa cau mày khi nhớ lại những gì mà Suối Bạc nói với chú về bộ tộc đang bị đói của cô. Xung quanh chú, những mèo khác cao giọng ngao oang oác, đầy vẻ hăng hái. Tim Lửa đã không nghe thấy bộ tộc phấn khích như thế này trong nhiều mùa trắng rồi.

"Vuốt Cọp!" Sao Xanh gọi vượt lên trên tiếng ồn ào. "Các chiến binh của ta có sung sức cho một cuộc tiến công bộ tộc Sông không?"

Vuốt Cọp gật đầu.

"Tốt." Sao Xanh nhể đuôi lên. "Thế thì chúng ta sẽ ra đi vào ngay lúc mặt trời lặn." Bộ tộc reo lên mừng rỡ. Chân của Tim Lửa tê nhói. Sao Xanh cũng đi chú? Có lẽ bà sẽ không liều lĩnh mạng sống cuối cùng của mình trong một cuộc tấn công bảo vệ biên giới?

Tim Lửa ngoái nhìn qua vai tới Văn Xám. Cậu ta đang nhìn trần trời lên Bục Đá, chớp đuôi ngo ngoáy vẻ lo lắng. Khi những tiếng ngao lặn xuống, Văn Xám nói to. "Hôm nay trời ấm hơn rồi. Một đợt băng tan sẽ quá nguy hiểm cho chúng ta băng qua."

Tim Lửa nín thở khi những mèo khác quay sang tò mò nhìn Văn Xám.

Vuốt Cọp nhìn thẳng xuống Văn Xám, đôi mắt hổ phách của ông có vẻ không hiểu. "Anh vốn thường không hề chần chừ khi tấn công mà," ông chiến binh sạm màu thủng thỉnh meo.

Văn Đen rướn cổ ra và nói thêm, "Đúng vậy, Văn Xám – anh không sợ bọn mèo bộ tộc Sông nhếch nhác đó, đúng không?"

Văn Xám cự quạ một cái khó chịu trong khi bộ tộc đợi câu trả lời.

"Coi bộ nó đang sợ đấy!" Chân Bụi rít lên từ phía chân Cát.

Đuôi của Tim Lửa giật dữ dội lên, nhưng chú ráng kìm lại cho giọng mình nhẹ nhàng khi cất tiếng. "Phải, sợ ướt chân! Văn Xám đã bị lọt băng một lần vào mùa lá trụi này, anh ấy không muốn bị như thế lần nữa."

Sự căng thẳng trong bộ tộc tan đi thành những tiếng kêu rừ rừ vui vẻ. Văn Xám nhìn xuống đất, tai ép sát sạt. Chỉ có Vuốt Cọp còn nhú mào nghi ngờ.

Sao Xanh đợi cho những tiếng rì rầm lắng xuống. "Ta phải bàn bạc cuộc tấn công này với các chiến binh kỳ cựu của mình." Bà nhảy khỏi Bục Đá, đáp xuống nhẹ nhàng đến mức khó mà tin rằng chỉ cách đây vài ngày thôi bà đã phải chiến đấu giành giật những mạng sống của mình. Vuốt Cọp, Bão Trắng, và Da Cây Liễu theo vào hang của bà, những mèo còn lại giải tán thành từng nhóm và sôi nổi thảo luận về phương thức tấn công tốt nhất.

"Tôi nghĩ anh muốn tôi phải cảm ơn anh vì đã cứu tôi chứ gì!" Tim Lửa nghe thấy tiếng rít giận dữ của Văn Xám trong tai mình.

"Không hề," chú đáp chát. "Nhưng ít nhất thì cậu cũng có thể mang ơn tôi vì tôi vẫn còn đang bao che cho cậu!" Chú bỏ đi thẳng về phía rìa trắng trống, lông chú xù lên bực bội.

Chân Cát chạy đến bên chú. "Đã đến lúc chúng ta cho bọn mèo bộ tộc Sông thấy rằng họ không thể cứ hể thích là săn mồi trên lãnh thổ của chúng ta", cô nàng meo, mắt sáng lên.

"Ừ, tôi nghĩ vậy," Tim Lửa lơ đãng trả lời. Chú không thể rời mắt khỏi Văn Xám. Chú đang tưởng tượng, hay là hành chiến binh lông xám đang trôi xa trôi xa dần về phía nhà trẻ? Có phải Văn Xám đang định lén đi để cảnh báo cho Suối Bạc biết?

Tim Lửa từ từ đứng dậy và bắt đầu bước về phía nhà trẻ. Văn Xám trừng trừng lườm Tim Lửa khi chú tiến đến, nhưng trước khi một trong hai chiến binh có thể nói được câu gì thì tiếng gọi của Sao Xanh lại vang lên lần nữa từ phía Bục Đá. Tim Lửa đứng lại nơi chú đang đứng nhưng vẫn không rời mắt khỏi Văn Xám.

"Da Cây Liễu đồng ý với Văn Xám trẻ tuổi," Sao Xanh tuyên bố. "Rất có thể xảy ra một đợt băng tan." Văn Xám nghech cằn lên và ném một ánh nhìn đầy thách thức vào Tim Lửa, nhưng Tim Lửa không quan tâm. Sao Xanh sẽ rút cuộc tấn công lại! Bây giờ Văn Xám sẽ không cần phải lựa chọn giữa bộ tộc và Suối Bạc, và Tim Lửa sẽ không phải tham gia vào cuộc tập kích chống lại một bộ tộc mà chú biết là đã khổ sở lắm rồi.

Nhưng Sao Xanh chưa nói xong. "Vì vậy chúng ta sẽ tấn công ngay bây giờ!"

Tim Lửa liếc sang bên – ánh mắt đắc thắng của Văn Xám đã chuyển thành hoảng sợ.

Sao Xanh tiếp tục. "Chúng ta sẽ để lại một nhóm chiến binh ở đây để bảo vệ trại. Chúng ta phải nhớ mối đe dọa từ bộ tộc Bóng Tối. Năm chiến binh sẽ tổ chức tấn công. Ta sẽ ở lại

-----oOo-----

Chương 20

SACHMOI.NET

Vuốt Cọp quay sang các chiến binh của mình, đôi mắt nhạt màu của ông trợn lên tức tối.

"Chúng ta cần phải đợi thôi," lão gầm gừ.

Đoàn meo quay lại và bắt đầu lê bước về nhà. Tim Lửa thầm khấn một lời cảm ơn đến bộ tộc Sao, nhưng vẫn cảm thấy vị đắng lẫn quất trong cổ mình. Giờ thì chú sẽ không bao giờ biết mình có thể vượt qua được cuộc tấn công này hay không. Không phải Văn Xám là kẻ duy nhất chú không tin; mà ngay cả bản thân mình chú cũng không tin nốt.

Tim Lửa yên lặng suốt chặng đường về nhà. Thỉnh thoảng chú lại thấy Vuốt Cọp liếc qua đôi vai nâu lục lờng của ông. Đó là một chuyến di chuyển chậm chạp. Ánh sáng ban ngày ngắn ngủi của mùa lá trụi đang nhạt dần đi khi họ đến được đỉnh khe núi. Tim Lửa đợi cho những chiến binh khác đi xuống trước. Đến lúc chú bước qua đường hầm kim tước thì Vuốt Cọp giải thích với bộ tộc thất vọng rằng băng đã tan trên dòng sông.

Tim Lửa lần theo mép trắng trống, tìm Văn Xám. Chú cần biết xem anh bạn mình đã lén ra khỏi trại chưa. Một cách vô thức, chú tiến về phía nhà trẻ. Khi chú tiến đến bụi mâm xôi rậm rạp, chú nghe thấy một tiếng meo quen thuộc. "Tim Lửa!"

Tim Lửa cảm thấy một tia hy vọng. Rốt cuộc Văn Xám đã cảm kích thật sự vì chú đã xung phong tham gia vị trí cuối cùng

trong đoàn tấn công? Chú đi theo giọng nói của bạn mình vào khoảng tối phía sau nhà trẻ.

Tim Lửa điềm tĩnh meo trong trời tối chạng vạng, nhưng chú không thể thấy Văn Xám ở đâu cả. Thành linh, có gì đó đậm sẫm vào hông chú một cú trời giáng. Tim Lửa lặn vòng, tất cả các giác quan của chú căng lên. Chú thấy Văn Xám với bộ lông cổ xù dựng, nổi bật trên nền tối lơ mờ.

Văn Xám lại bất ngờ xông tới. Tim Lửa hụp xuống vừa kịp lúc Văn Xám táng một bàn chân xám to lớn của cậu ta vào tai chú.

"Cậu đang làm gì vậy?" Tim lửa líu ríu.

Văn Xám ẹp sát tai xuống và rít lên. "Anh không tin tôi! Anh nghĩ tôi phản bội bộ tộc Sấm!" Cậu lại nhắm một cú vụt nữa. Lần này trúng vào chóp tai của Tim Lửa.

Đau đớn và điên tiết ập đến trong chú. "Mình chỉ muốn đỡ cho cậu khỏi phải lựa chọn thôi!" Chú gắt. "Mặc dù sự thật là mình không chắc lúc này lòng trung thành của cậu đặt ở đâu."

Văn Xám lao bổ vào chú và vật chú bật ngửa ra sau. Hai mèo ẩu đã tơ bời, móng vuốt giương ra. "Tôi tự biết lựa chọn." Văn Xám gầm gừ.

Tim Lửa giãy giụa thoát ra và chồm lên lưng Văn Xám. "Tôi đang cố bảo vệ cậu đấy."

"Tôi cóc cần bảo vệ!"

Giận tối mặt tối mày, Tim Lửa cắn móng vuốt vào da của Văn Xám, nhưng Văn Xám hất Tim Lửa ngã ngửa ra, và cũng nhau hai mèo lẳng lông lốc từ phía sau nhà trẻ ra ngoài.

Những mèo trong trắng trống vội dạt ra tứ phía khi hai chàng chiến binh trẻ xấn bừa vào họ. Tim Lửa ngao lên giận sôi máu

khi Văn Xám cắn vào chân trước của chú. Chú nhướng người lên, một tay cào trúng phần trên mắt của Văn Xám. Văn Xám trả miếng bằng một cú hụp xuống và cắn sâu hàm răng vào chân sau của Tim Lửa.

"Dừng lại!" Tiếng ngao đánh thép của Sao Xanh khiến cho cả Tim Lửa lẫn Văn Xám dừng lại. Tim Lửa buông Văn Xám ra và đau đớn lặc lè bước qua một bên. Văn Xám lùi lại, lông xù hết cỡ. Sượt qua khóe mắt mình, Tim Lửa thấy Vuốt Cọp đang nhếch mép cười khinh bỉ, với niềm sung sướng cố dằn nén, phô bày những chiếc răng của lão.

"Tim Lửa, ta muốn gặp cậu trong hang của ta... Ngay!" Sao Xanh ngao, đôi mắt xanh của bà như bốc lửa. "Văn Xám, về ổ của cậu và ở yên đó!"

Những mèo còn lại trong bộ tộc tản dần vào bóng tối. Tim Lửa cà nhắc đi theo Sao Xanh vào hang của bà. Chú dán chặt mắt xuống sàn, cảm thấy kiệt quệ và lúng túng.

Sao Xanh ngồi xuống nền cát và nhìn đau đáu vào Tim Lửa, vẻ không tin nổi trong khoảnh khắc. Sau đó bà meo một cách giận dữ, "Tất cả những chuyện này là sao?"

Tim Lửa lắc đầu. Cho dù đang tức giận hừng hực, chú cũng không thể tiết lộ bí mật của bạn mình.

Sao Xanh nhắm mắt lại và hít một hơi thật sâu. "Ta biết là trong trại lúc này đang dâng trào mọi cảm xúc, nhưng ta không bao giờ muốn thấy cậu và Văn Xám đánh nhau. Cậu có bị thương không?"

Tim Lửa cảm thấy tai và chân sau của mình đau xé, nhưng chú chỉ nhún vai và lí nhí. "Không".

"Cậu có định cho ta biết chuyện này là sao không?"

Tim Lửa nhìn thẳng vào ánh mắt của bà. "Thưa Sao Xanh, con xin lỗi. Con không thể giải thích được." Ít nhất thì điều này là thật, chú nghĩ.

"Tốt," cuối cùng Sao Xanh phán. "Hai mèo các anh hãy tự dàn xếp chuyện này. Bộ tộc đang phải đối mặt với một thời kỳ khó khăn, và ta sẽ không chấp nhận chuyện đánh nhau trong nội bộ. Hiểu không?"

"Vâng, thưa Sao Xanh," Tim Lửa trả lời. "Con có thể đi được chưa?"

Sao Xanh gật đầu, Tim Lửa quay đầu và cúm rúm lên ra khỏi hang của bà. Chú biết mình đã làm buồn lòng mèo bảo trợ cũ của mình. Nhưng không cách nào chú có thể thổ lộ với bà được. Lần trước chú đã tiết lộ về việc chân Qua kết tội Vuốt Cọp, bà đã không tin chú. Mà nếu lần này bà tin chú, thì xem như chú đã phản bội lại người bạn thân nhất của mình.

Phát bệnh lên vì lo lắng, Tim Lửa bước qua trắng trống và lẩn vào hang chiến binh. Chú nằm xuống ổ của mình bên cạnh Vằn Xám và cuộn tròn người lại như một quả bóng. Chú nằm đó, không động đậy, cảm thấy cơ thể căng thẳng của Vằn Xám ở bên cạnh mình, cho đến khi giấc ngủ tự đến với chú.

Tim Lửa thức dậy sớm vào sáng hôm sau. Mặt trời vẫn chưa mọc và trắng trống vắng tanh vắng ngắt khi chú bước ngang qua đó về phía hang của Nanh Vàng.

Nanh Vàng đang ngủ say sưa, cuộn tròn bên cạnh đám con bị bệnh của Mặt Vện. Chúng nằm quăn quại trong ổ của chúng, mắt nhắm nghiền. Nanh Vàng đang ngáy thật lớn. Tim Lửa không muốn đánh thức bà, vì thế chú rón rén đến ổ của chân Xỉ Than và nhìn vào.

Cô mèo xám nhỏ cũng đang ngủ. Máu đã được rửa sạch khỏi bộ lông của cô bé. Tim Lửa tự hỏi không biết là cô bé tự liếm

hay là Nanh Vàng đã liếm giùm cô bé. Tim Lửa nằm chồm chồm cạnh bên chân Xỉ Than và theo dõi hơi thở của cô bé. Có điều gì đó bình yên trong cách mà hai bên hông của cô bé nhô lên hạ xuống. Dường như cô bé đã an bình hơn so với lần trước chú ghé thăm.

Chú ở bên cô bé cho đến lúc ánh sáng bình minh chiếu xuyên qua đám dương xỉ úa và chú nghe thấy tiếng bộ tộc bắt đầu náo động. Tim Lửa đứng dậy. Chú cúi xuống ổ của chân Xỉ Than và chạm nhẹ mũi vào hông cô bé.

Khi chú quay đi, Nanh Vàng đuổi mình và mở mắt ra. "Tim Lửa?"

"Tôi đến thăm chân Xỉ Than," chú thì thầm.

"Nó đang tiến triển tốt," Nanh Vàng meo, và nhồm người đứng dậy.

Mắt Tim Lửa ánh lên vui mừng. "Cảm ơn, Nanh Vàng."

Khi chú ra đến trắng trống, Vuốt Cọp đang nói chuyện với một nhóm chiến binh và lính nhỏ. Ông phát hiện ra Tim Lửa ngay lập tức. "Mừng anh xuất hiện," ông ta ngao. "Văn Xám cũng vừa mới gia nhập cùng chúng tôi. Anh ta vừa nói chuyện với Sao Xanh xong." Tim Lửa liếc nhìn bạn mình, nhưng Văn Xám đang nhìn xuống đất. Những chiến binh khác im lặng nhìn Tim Lửa phóng vọt tới và ngồi xuống cạnh chân Cát.

"Trong suốt thời gian băng tan này, khu rừng sẽ sống động, với rất nhiều mối," Vuốt Cọp meo. "Chúng bị đói sau đợt trú ẩn trong hang. Đây sẽ là cơ hội cho chúng ta săn được càng nhiều càng tốt."

"Nhưng vẫn còn mối dự trữ trong hố tuyết mà," chân Bụi meo.

"Chúng sắp biến thành thịt quạ rồi," Vuốt Cọp nói với anh chàng. "Chúng ta cần phải tận dụng mọi cơ hội để đi săn. Do mùa lá trụi vẫn còn, các con mồi sẽ lại bắt đầu biến mất, con nào còn lẩn quẩn thì ồm yếu." Các chiến binh gật đầu đồng tình.

"Đuôi Dài" – Vuốt Cọp đảo mắt sang anh chiến binh mèo mướp nhạt – "ta muốn anh tổ chức các đội đi săn." Đuôi Dài gật đầu, Vuốt Cọp đứng dậy và bước về phía hang của Sao Xanh. Khi Tim Lửa nhìn ông ta biến mất sau đám địa y, chú không thể không tự hỏi liệu tộc trưởng và thủ lĩnh trợ tá có bàn về vụ ẩu đả giữa chú với Văn Xám hay không.

Giọng của Đuôi Dài giật chú ra khỏi dòng suy nghĩ. "Tim Lửa! Anh và chân Cát đi cùng Lông Chuột. Văn Xám đi săn với Bão Trắng và chân Điều Hâu. Tốt nhất là tôi không nên để hai anh đi chung nhóm."

Những tiếng rừ thích thú gợn lên trong nhóm, nhưng Tim Lửa chỉ giận dữ nheo mắt lại. Chú tự xoa dịu mình bằng cách nghiêng cứu vết khía hình chữ V mà chú đã để lại trên tai của Đuôi Dài khi anh mèo mướp nhạt này nhạo báng chú trong ngày đầu tiên chú vào trại.

"Tối qua đánh oách lắm." Lông Chuột rì rầm kể bên chú, mắt cô sáng lên tinh quái. "Cũng khá đền bù cho trận đánh hụt."

Tim Lửa quắc mắt khi chân Bụi đến thêm. "Đúng vậy! Tim Lửa, những bước di chuyển đẹp ghê so với một mèo kiểng." Tim Lửa nghiêng chặt răng và nhìn xuống đất, móng vuốt của chú thụt ra thụt vào.

Hai nhóm mèo rời trại cùng một lúc. Khi những thợ săn nổi đuôi nhau trên lối mòn ra khỏi khe núi, Tim Lửa nhìn lên bầu trời. Những đám mây mưa mà chú thấy kéo đến từ đêm qua đã che phủ mặt đất, và tuyết dưới chân chú đang loảng ra.

Lông Chuột dẫn chân Cát và Tim Lửa qua Rừng Thông. "Để tôi dẫn chân Cát đi cùng," chị chiến binh lông nâu nói với Tim Lửa. "Anh có thể đi sẵn một mình. Gặp chúng tôi tại trại vào lúc mặt trời đứng bóng nhé."

Tim Lửa không thể không cảm thấy dễ chịu với ý nghĩ được ở một mình. Chú rảo bước qua rừng cây, vẫn khó mà tin nổi rằng mình với Văn Xám đã đánh nhau kịch liệt như vậy. Tim Lửa cảm thấy lạc lõng và cô đơn vì không được ở bên mèo bạn cũ của mình, mặc dù cậu ta hầu như không còn nhìn nhận chú nữa. Chú ngậm ngùi không biết bọn mình có thể làm bạn lại với nhau được không.

Cho đến lúc không còn cảm thấy lá êm êm dưới chân nữa, Tim Lửa mới nhận ra là mình đã lang thang đi đến khu rừng sỏi dẫn về lại Khu nhà của Hai Chân. Lập tức chú nghĩ về Công Nương, và tự hỏi không biết lí do gì mà chân mình lại đưa mình đến chỗ nhà Hai Chân của chị.

Tim Lửa nhảy thẳng lên hàng rào nhà chị và khẽ gọi qua khu vườn. Sau đó chú nhảy xuống, trở vào khu rừng và đợi trong bụi cây thấp, chờ chị của mình xuất hiện.

Chú không cần phải đợi lâu trước khi có tiếng rột rết trên hàng rào và chú ngửi thấy mùi đặc trưng của chị. Tim Lửa định phóng ra để gặp chị thì chợt chú ngửi thấy một mùi thứ hai, rất lạ.

Đám dương xỉ ứa lay động, và Công Nương xuất hiện. Trong miệng của chị tha một con mèo trắng nhỏ tí xíu. Khi Tim Lửa ra gặp chị, chị meo lên một tiếng chào nồng nhiệt qua bụi lông trong miệng mình.

Con mèo con này rất nhỏ; Tim Lửa đoán nó sẽ chưa thể thôi bú trong một mùa trăng nữa. Công Nương lấy tay cào sạch một khoảng tuyết tan mềm và nhẹ nhàng đặt nó xuống chiếc

đem lá. Sau đó chị ngồi xuống và cuộn chiếc đuôi dày của chị quanh nó.

Tim Lửa dâng tràn cảm xúc. *Đây là họ hàng của chú, sinh ra là mèo kiểng hết như chú ngày nào!* Chú nhẹ nhàng đến bên Công Nương, hích mõm chào chị, rồi cúi xuống và hít ngửi đứa trẻ. Nó có mùi ấm áp và mùi sữa – lạ lùng như có gì đó rất quen thuộc. Tim Lửa âu yếm liếm đầu nó và nó meo lên, há cái miệng hồng hồng ra, để lộ những cái răng trắng nhỏ xíu xiu.

Công Nương nhìn Tim Lửa, mắt chị long lanh. "Chị đem nó đến cho em đấy, Tim Lửa," chị nhỏ nhẹ meo. "Chị muốn em đem nó về bộ tộc của mình để nó có thể trở thành lính nhỏ mới của em."

-----oOo-----

Chương 21

SACHMOI.NET

Tim Lửa nhìn trân trân vào đứa trẻ. "Em không bao giờ nghĩ là..." Chú mở lời. Chú cố dứt ánh mắt quay sang nhìn chị mình, không thốt thêm được lời nào nữa.

"Chú nhà của chị sẽ chọn nơi cho những đứa còn lại," Công Nương tiếp. "Nhưng đây là đứa con đầu lòng của chị, và chị muốn quyết định tương lai cho nó." Chị ngược cầm lên. "Hãy giúp cho nó trở thành một anh hùng nhé, giống như em vậy!"

Cảm giác cô đơn bất ổn bám theo chú bấy lâu nay bắt đầu vơi đi. Chú hình dung cảnh chú mèo con lông trắng sống giữa bộ tộc Sấm, khi chú chỉ cho nó những nẻo đường trong rừng và cùng sát cánh đi săn với mình qua những đám dương xỉ dày đặc. Rốt cuộc thì cũng sẽ có một mèo khác trong bộ tộc Sấm cùng chia sẻ nguồn gốc mèo kiểng với Tim Lửa.

Công Nương nghiêng đầu. "Chị biết em buồn thế nào về chuyện lính nhỏ của em. Chị nghĩ nếu em có một lính nhỏ mới – một mèo họ hàng của chính mình – thì chắc hẳn em sẽ không cảm thấy cô đơn ghê gớm nữa." Chị vươn cổ ra và áp mũi chị vào hông Tim Lửa. "Chị không hiểu hết tập tục của bộ tộc, nhưng nhìn thấy em, và nghe em kể về cuộc sống của mình, chị biết chị sẽ vinh dự biết bao nếu con trai mình được nuôi dưỡng và lớn lên như một mèo bộ tộc."

Khi ngọn lửa hạnh phúc đầu tiên ngội đi trong chú, Tim Lửa bỗng nghĩ về những mèo còn lại trong bộ tộc của mình, đến việc họ rất cần chiến đấu như thế nào. Bây giờ chân Xỉ Than sẽ không bao giờ có thể là chiến binh được nữa. Và nếu bệnh ho

đờm xanh cướp đi thêm nhiều mạng sống, không chỉ mạng sống của Sao Xanh, thì sao? Có thể bộ tộc Sấm sẽ cần đến đứa trẻ này.

Chủ đột nhiên nhận ra mưa đang thấm vào bộ lông mình. Đứa trẻ này cần phải được che chắn, và phải thật nhanh. Trông nó có vẻ khỏe mạnh, nhưng nó vẫn còn quá nhỏ để chống lại cái lạnh và ướt trong thời gian dài.

"Em sẽ đem nó đi," chú meo. "Đây là món quà tuyệt vời mà chị dành cho bộ tộc Sấm. Và em sẽ huấn luyện nó trở thành chiến binh vĩ đại nhất mà bộ tộc từng có!" Chú cúi xuống và nhấc đứa trẻ lên bằng miếng da cổ của nó.

Đôi mắt của Công Nương sáng rỡ vì biết ơn và hãnh diện. "Cảm ơn, Tim Lửa," chị rù. "Ai mà biết được, không chừng nó có thể trở thành tộc trưởng và được ban tặng chín mạng sống cũng nên!"

Tim Lửa trồi mếu nhìn vào gương mặt hân hoan và tin cậy của chị. Lẽ nào chị ấy tin chắc điều nay sẽ xảy ra thật? Thế rồi, một thoáng e dè khiến chú hốt hoảng. Chú sắp đem đứa trẻ bé tẹo này trở về một căn trại đang bị bệnh ho đờm xanh hoành hành. Ngộ nhỡ thằng nhỏ không thể chờ nổi đến mùa lá non thì sao? Nhưng mùi hương dễ chịu của đứa trẻ ở dưới mõm chú đã xoa dịu chú. Đứa trẻ sẽ sống sót. Nó mạnh khỏe và cùng chia dòng máu với Tim Lửa. Tim Lửa hít thật sâu. Chú phải nhanh lên – đứa trẻ bị lạnh rồi. Chú chớp mắt tạm biệt Công Nương và chạy vào những bụi cây.

Đứa trẻ nặng hơn chú tưởng. Nó treo lủng lẳng dưới miệng chú, va vào chân trước của chú từng chập cùng với những tiếng kêu ré lên phản đối. Đến lúc Tim Lửa về đến đỉnh khe núi, cổ chú đã tê nhức. Chú đi xuống trại, cẩn thận tiến từng bước một, cảnh giác để tránh bị trượt trên lớp tuyết đang tan nhanh.

Ở cổng trại, Tim Lửa bỗng tần ngần, do dự. Lần đầu tiên chú tự hỏi mình sẽ giải thích như thế nào với bộ tộc về đứa trẻ này đây – chú sẽ phải thú nhận là mình đã đi thăm chị gái mèo kiểng của mình. Nhưng bây giờ thì đã quá muộn rồi. Chú cảm thấy đứa trẻ đang run lên bần bật. Tim Lửa chỉnh thẳng vai lại và bước qua hàng rào kim tước. Đứa trẻ thét lên một tiếng chói tai khi một cái gai châm vào bộ lông nó. Vài cặp mắt quay sang nhìn, sững sốt khi Tim Lửa xuất hiện ở trắng trống.

Cả hai đoàn săn đã trở về. Lông Chuột, Bão Trắng, chân Cát và chân Điều Hâu đều ở trong trắng trống. Chỉ có Văn Xám là không. Từng mèo từng mèo một, những mèo còn lại của bộ tộc ùn ùn ra khỏi hang của họ vì tiếng ồn và mùi hương lạ. Không mèo nào hó hé một lời. Họ nhìn trao tráo vào Tim Lửa với những cặp mắt thù địch và dò hỏi như thể chủ là một kẻ lạ vậy.

Tim Lửa lách thệch đi vào giữa trắng trống, đứa trẻ vẫn treo đu đưa dưới miệng chú, gương mặt nhìn khắp lượt vòng tròn những cặp mắt đầy nghi vấn. Miệng chú bắt đầu cảm thấy khô khốc. *Tại sao chú lại chắc chắn rằng bộ tộc sẽ chấp nhận một đứa trẻ không được sinh ra trong rừng cơ chứ?*

Chú cảm thấy có phần nhẹ nhõm khi Sao Xanh xuất hiện từ hang của Nanh Vàng. Nhưng đôi mắt bà tộc trưởng trợn lên ngạc nhiên khi thấy chú. "Cái gì đây?" Bà chất vấn.

Một linh cảm về điềm gở nổi lên dọc theo xương sống của Tim Lửa. Chú đặt đứa trẻ xuống giữa hai chân trước của mình và dùng đuôi quấn quanh để giữ ấm cho nó. "Nó là đứa con đầu lòng của chị gái tôi," chú trả lời.

"Chị gái của anh!" Vuốt Cọp nhìn chú với vẻ buộc tội.

"Cậu có chị gái à?" Đuôi Chấm hỏi. "Ở đâu vậy?"

"Đương nhiên là ở cùng chỗ Tim Lửa sinh ra chứ ở đâu," Đuôi Dài rít lên kinh tởm. "Khu nhà của Hai Chân?"

"Có thật không?" Sao Xanh hỏi, đôi mắt bà càng mở to hơn.

"Đúng vậy," Tim Lửa thừa nhận. "Chị gái của tôi trao nó cho tôi để mang về bộ tộc."

"Tại sao chị ấy lại làm vậy?" Sao Xanh hỏi với thái độ bình thản, ẩn chứa đầy đe dọa.

Tim Lửa ríu rõi nói. "Tôi đã kể cho chị ấy nghe về cuộc sống của bộ tộc... tuyệt vời như thế nào..." Giọng nói chú lặt đi dưới cái nhìn ngờ vực của Sao Xanh.

"Cậu đã đến Khu nhà của Hai Chân bao lâu rồi?"

"Không lâu lắm, chỉ từ khi mùa lá trụi bắt đầu. Nhưng chỉ để thăm chị của tôi thôi. Lòng trung thành của tôi vẫn còn gắn liền với bộ tộc."

"Lòng trung thành ư?" Tiếng ngao của Văn Đen vang dội khắp khu rừng. "Và thế là anh đem một mèo kiểng về đây à?"

"Chẳng phải có một mèo kiểng trong bộ tộc là đủ lắm rồi sao?" Một trong số các mèo già cất tiếng khào khào.

"Tin tưởng một mèo kiểng tìm thấy một mèo kiểng khác!" Chân Bụi gầm gừ, rợn lông lên công phần. Anh chàng quay sang chân Cát và dùng mũi thúc nhẹ vào cô nàng, chân Cát liếc nhìn Tim Lửa một cách khó chịu và sau đó nhìn xuống chân mình.

"Tại sao anh lại đem nó về đây?" Vuốt Cọp kêu lên.

"Chúng ta cần chiến binh..." Đứa trẻ ngọ nguậy dưới bụng chú khi chú nói, và Tim Lửa nhận ra lời nói của mình mới buồn

cười làm sao. Chú gục đầu xuống trong khi những tiếng la ó khinh miệt át lời chú.

Khi những tiếng xỉ vả lắng xuống, Gió Lốc nói lớn. "Không cần đến nó thì bộ tộc đã có đủ thứ để lo toan rồi."

"Nó chỉ tổ là gánh nặng cho chúng ta mà thôi," Long Chuột tán thành. "Phải ít nhất năm mùa trắng nữa nó mới có thể sẵn sàng cho việc huấn luyện."

"Bão Trắng gật đầu tán đồng. "Đáng lẽ anh không nên đem mèo kiểng này về đây, Tim Lửa," ông meo. "Nó quá yếu đuối cho cuộc sống của mèo bộ tộc."

Tim Lửa xù lông lên. "Tôi sinh ra là một mèo kiểng. Tôi cũng yếu đuối sao?" Chú nghĩ là mình bắt đầu thách thức thành kiến của bộ tộc về mèo kiểng, nhưng chú đã lầm. Chú không thấy một gương mặt thân thiện nào trong đám đông cả.

Một giọng nói vang lên từ phía sau Bão Trắng. "Nếu nó mang dòng máu của Tim Lửa, thì nó sẽ là một mèo tốt cho bộ tộc."

Tim Lửa cảm thấy nhẹ nhõm lan toả khắp người. Đó là Văn Xám! Một ánh lửa hy vọng lóe sáng trong ngực Tim Lửa khi Bão Trắng bước sang một bên và những mèo khác quay nhìn anh chiến binh lông xám. Văn Xám nhìn khắp vòng mèo, xoáy vào từng mèo một bằng cặp mắt mở to, không chút nao núng.

"Thật lạ khi thấy anh bên vực cho bạn của mình đấy, Văn Xám. Đêm qua hắc còn muốn xé anh ra thành từng mảnh mà!" Đuôi Dài cười cợt.

Văn Xám trừng mắt nhìn anh chiến binh mèo mướp nhạt, sau đó quay ngoắt qua Văn Đen khi anh này khích bác cậu. "Phải đấy, Văn Xám! Làm sao cậu biết Tim Lửa có dòng máu xứng đáng với bộ tộc Sấm? Tối qua cậu có nếm được chút máu nào khi ráng cắn vào chân sau của hắc không vậy?"

Sao Xanh tiến lên phía trước, đôi mắt xanh của bà ẩn chứa nỗi lo âu. "Tim Lửa, ta tin là việc cậu thăm chị gái mình không có nghĩa là không trung thành với bộ tộc, nhưng tại sao cậu lại đồng ý đem đứa con của chị cậu về đây? Vị trí của cậu không phải là có thể quyết định những việc như thế này. Cậu đã làm ảnh hưởng đến cả bộ tộc đấy."

Tim Lửa nhìn Văn Xám, hy vọng sẽ nhận thêm được sự ủng hộ nữa, nhưng Văn Xám không nhìn chú. Tim Lửa rướn cổ ra xung quanh, và tất cả mọi mèo đều tránh ánh nhìn của chú. Tim Lửa bắt đầu hoảng hốt. Có phải là chú đang gây nguy hiểm cho chính vị trí của chú trong bộ tộc bằng việc đem đứa con của Công Nương về đây?

Sao Xanh lại nói. "Vuốt Cọp, ông nghĩ sao?"

"Tôi nghĩ sao ư?" Vuốt Cọp meo. Tim Lửa cảm thấy trái tim mình chìm xuống trước vẻ kiêu căng, tự mãn trong giọng nói của ông thủ lĩnh trợ tá. "Tôi nghĩ là anh ta nên tổng khứ nó đi ngay tức khắc."

"Hoa Vàng?"

"Rõ ràng là nó quá nhỏ để có thể sống sót cho đến mùa lá non," bà mèo vàng hoe nhận xét.

"Nó sẽ bị ho đờm xanh vào lúc mặt trời mọc cho xem!" Lông Chuột nói thêm.

"Bằng không thì nó sẽ xơi môi của chúng ta cho đến mùa tuyết rơi lần tới rồi lăn ra chết vì lạnh!" Gió Lốc gay gắt.

Sao Xanh nghiêng đầu. "Đủ rồi. Ta phải suy nghĩ về việc này." Bà bước về hang của mình và biến mất vào bên trong. Những mèo còn lại của bộ tộc tản đi, rì rầm bàn tán.

Tim Lửa nhắc con mèo con bần bê bết lên và mang nó về hang chiến binh. Đứa trẻ run bần bật và kêu rên thống thiết. Tim Lửa cuộn tròn thân mình quanh cái mẩu lông bé tí tẹo ấy và nhắm mắt lại, nhưng những gương mặt giận dữ của bộ tộc cứ bơi bơi trong tâm trí chú, trút vào tim chú sự đe dọa. Trước kia chú nghĩ là mình cô đơn, nhưng bây giờ, dường như cả bộ tộc đều không công nhận chú.

Vằn Xám lách vào hang và nằm vào ổ của cậu. Tim Lửa hồi hộp nhìn cậu ta. Vằn Xám là mèo duy nhất lên tiếng bệnh vực cho chú, và Tim Lửa muốn cảm ơn cậu ấy. Sau một khoảng dừng bức bối, trong khi đứa trẻ khóc oe óe, oe óe, Tim Lửa lồm bồm nói. "Cảm ơn vì đã bảo vệ mình."

Vằn Xám nhún vai. "Ờ," cậu nói. "Chẳng mèo nào khác làm vậy đâu." Cậu vằn đầu lại và bắt đầu liếm đuôi.

Đứa trẻ vẫn không ngớt kêu gào, tiếng khóc của nó mỗi lúc một lớn hơn. Vài chiến binh khác chui vào hang để tránh cơn mưa bên ngoài. Da Cây Liễu khẽ liếc Tim Lửa và đứa trẻ nhưng cô không nói gì.

"Anh không bắt nó nín đi được sao?" Vằn Đen cằn nhằn khi anh ta cào vụn đám rêu trong ổ của mình.

Tim Lửa cuống cuống liếm đứa trẻ. Chắc hẳn đến bây giờ nó rất đói. Một tiếng sột soạt ở bức tường hang khiến Tim Lửa ngược đầu lên. Đó là Lông Tuyết. Bà bước đến ổ của Tim Lửa và nhìn xuống đứa trẻ khổ sở. Đột nhiên bà cúi đầu xuống và hít hít bộ lông mềm của đứa bé. "Nên đưa nó đến nhà trẻ đi," bà lẩm thầm. "Mặt Vện vẫn còn dư sữa. Tôi có thể bảo cô ấy cho nó bú."

Tim Lửa nhìn bà mèo, ngạc nhiên.

Lông Tuyết nhìn lại chú, mắt bà ấm áp. "Tôi không quên là anh đã cứu các con tôi khỏi bộ tộc Bóng Tối đâu."

Tim Lửa lại cắp đứa trẻ lên và đi theo Long Tuyết ra khỏi hang chiến binh. Cơn mưa lúc này thậm chí càng nặng hạt hơn. Họ cùng hối hả bước đến nhà trẻ. Long Tuyết biến mất qua lối vào hẹp của nhà trẻ, và Tim Lửa ép mình bước vào theo sau bà. Chú dừng lại phía trong một bụi mâm xôi rậm rì, chớp mắt cho đến khi mắt chú quen với ánh sáng mờ mờ.

Bên trong cái khoảng kín mít, khô ráo và tối, Mặt Vện cuộn tròn quanh hai đứa con khỏe mạnh của mình. Chị nhìn Tim Lửa đầy hồ nghi, rồi lại nhìn đứa trẻ treo dưới miệng chú.

Long Tuyết thì thầm với Tim Lửa. "Một trong những đứa con của Mặt Vện mới chết hồi đêm qua," Tim Lửa nhớ lại bọn trẻ bị bệnh nằm còng queo bên cạnh Nanh Vàng và, chợt tự hỏi, không biết đứa trẻ nào chết. Chú đặt đứa con của Công Nương xuống và quay qua Mặt Vện. "Tôi rất tiếc," chú lí nhí.

Chị mèu mướp chớp mắt với chú, nổi u buồn vẫn còn nguyên trong mắt chị.

"Mặt Vện," Long Tuyết cất tiếng. "Tôi có thể đoán được cô cảm thấy đau buồn như thế nào. Nhưng đứa trẻ này đang đói, mà cô thì có sữa. Cô có thể cho nó bú được không?"

Mặt Vện lắc đầu và nhắm chặt mắt lại như thể muốn khước từ sự có mặt của Tim Lửa ở trong hang của chị.

Long Tuyết vươn đầu ra và nhẹ nhàng dúi mõm vào má của Mặt Vện. "Tôi biết là nó không thể nào thay thế được con trai của cô," bà khẽ khàng. "Nhưng nó cần có sự ấm áp và tình yêu thương của cô."

Tim Lửa thấp thỏm đợi chờ. Tiếng kêu khóc của đứa trẻ nghe càng thất ruột hơn. Nó đã ngửi thấy mùi sữa của Mặt Vện và bắt đầu mò mẫm bò đến cái bụng mềm mại của chị. Nó rúc vào giữa hai đứa con kia của Mặt Vện. Mặt Vện nhìn xuống khi nó luồn lách tiến tới, lần theo mùi sữa của chị. Chị vẫn nhìn,

không phản đối, khi nó bám bụng chị và bắt đầu bú. Tim Lửa cảm thấy nhẹ người và biết ơn khi chú thấy đôi mắt của Mặt Vện dịu đi và con mèo kiểng con màu trắng bắt đầu kêu rừ rừ, quờ quào những cái chân bé xíu vào vành bụng căng tròn của chị.

Lông Tuyết gật đầu. "Cảm ơn, Mặt Vện. Tôi có thể nói với Sao Xanh là cô sẽ chăm sóc đứa trẻ được không?"

"Được," Mặt Vện nhỏ nhẹ đáp, vẫn không rời mắt khỏi thằng mèo con màu trắng. Chị đẩy nó lại gần bụng mình hơn bằng cái chân sau của chị.

Tim Lửa rừ rừ và cúi đầu chạm mũi vào vai chị. "Cảm ơn. Tôi hứa sẽ mang thêm mỗi tươi cho chị mỗi ngày."

"Để tôi đi báo cho Sao Xanh biết," Lông Tuyết meo.

Tim Lửa ngược lên nhìn bà mèo trắng, cảm động vì lòng tốt của bà. "Cảm ơn," chú nói.

"Không đứa trẻ nào đáng bị bỏ đói cả, dù có sinh ra trong bộ tộc hay không." Lông Tuyết quay đầu và ép mình ra khỏi bụi mâm xôi.

"Giờ anh có thể đi được rồi," Mặt Vện nói nhỏ với Tim Lửa. "Con mèo con của anh sẽ được an toàn khi ở với tôi."

Tim Lửa gật đầu và đi theo Lông Tuyết trở ra ngoài trời mưa. Chú định trở lại hang của mình, nhưng chừng nào chú chưa nghe được quyết định của Sao xanh về đứa trẻ, chú biết là mình không thể nào ngủ yên được.

Khi chú bước loanh quanh trong trắng trống, lông chú dính bện lại thành từng túm ướt rượt, chú thấy Lông Tuyết trườn ra khỏi hang Sao Xanh và quây quả trở về nhà trẻ.

Da Cây Liễu đang chuẩn bị dẫn đội tuần tra đêm ra khỏi trại thì Sao Xanh bước ra khỏi hang của bà. Tim Lửa dừng lại, tim chú nện dữ dội đến mức chú nghĩ chân cẳng mình khụy xuống mất. Sao Xanh nhảy lên Bục Đá và bắt đầu cất tiếng triệu tập quen thuộc. "Tất cả những mèo đủ lớn để tự bắt mồi được hãy tập hợp lại bên dưới Bục Đá."

Đội tuần tra từ phía cổng trại quay lại và bước theo sau Da Cây Liễu, trở về Bục Đá. Những mèo còn lại của bộ tộc bắt đầu rời khỏi những cái hang khô ráo của họ, ca cẩm về trời mưa. Vuốt Cọp nhảy lên tảng đá bên cạnh Sao Xanh, mặt ông đánh sắt lại.

Họ chuẩn bị bắt mình đem nó đi đấy, Tim Lửa nghĩ. Hơi thở của chú bắt đầu chuyển thành những tiếng thở hổn hển. Những ý nghĩ u ám ập đến, ngổn ngang trong tâm trí Tim Lửa. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu Sao Xanh bảo Vuốt Cọp đem vứt bỏ nó trong rừng? Nó sẽ không đời nào sống sót nổi. Ôi, bộ tộc Sao, con biết nói gì với chị Công Nương đây?

Khi tất cả những mèo đã yên vị, Sao Xanh nói. "Hỡi tất cả mèo bộ tộc Sấm, không ai có thể phủ nhận rằng chúng ta cần chiến binh. Chúng ta đã mất một mèo vì ho đờm xanh rồi, và vẫn còn nhiều mùa trăng nữa mới đến mùa lá non. Chân Xỉ Than đã bị thương trầm trọng, và cô ấy không bao giờ có thể trở thành chiến binh được nữa. Như Vằn Xám đã chỉ ra một cách đúng đắn... "

Tim Lửa nghe chân Bụi xì xầm gần đó. "Dạo này Vằn Xám đang biến thành mèo kiểng rồi!" Chú quay phắt qua, nhưng một tiếng rít cảnh cáo từ một trong những mèo già đã buộc chân Bụi im lặng trước khi Tim Lửa có thể nói gì.

"Như Vằn Xám đã chỉ ra," bà lặp lại, "mèo kiểng này mang dòng máu của Tim Lửa. Cho nên rất có thể nó sẽ trở thành một chiến binh tốt." Vài mèo bộ tộc liếc nhìn Tim Lửa, chú đã

nghe thấy lời khen ngợi của Sao Xanh. Hy vọng dâng lên trong ngực chú, khiến chú quay cuồng.

Sao Xanh dừng lại một lúc để quan sát tất cả mèo phía trước mình. "Ta quyết định chúng ta sẽ nhận đứa trẻ này vào bộ tộc," bà tuyên bố.

Không mèo nào thốt lên một lời. Tim Lửa muốn thét lên lời cảm ơn bộ tộc Sao, nhưng chú cố kìm nén cái lưỡi của mình lại. Chú hít một hơi thật sâu đầu tiên kể từ lúc mặt trời đứng bóng. Mèo bà con của chính chú sẽ làm một phần của bộ tộc Sấm!

"Mặt Vện đã tự nguyện chăm sóc đứa trẻ," Sao Xanh tiếp, "Vì vậy Tim Lửa sẽ lãnh trách nhiệm cung cấp thức ăn cho cô ấy." Bà tộc trưởng bộ tộc nhìn vào mắt Tim Lửa, nhưng chú không thể nào đọc được những biểu hiện trên mặt bà. "Cuối cùng, đứa trẻ cần có một cái

-----oOo-----

Chương 22

SACHMOI.NET

Những ngày gần đến kỳ trăng tròn sắp tới trôi qua lơ lửng đối với Tim Lửa. Chắc cuộc Tụ Hạp cuối cùng dường như đã cách xa lâu lắm rồi. Lần trước, những đám mây mưa đã che phủ mặt trăng, và các bộ tộc buộc phải rời khỏi điểm Bốn Cây. Trong khi đó những đội tuần tra liên tục báo cáo về mùi của các chiến binh bộ tộc Sông ở gò đá Thái Dương, và mùi của bộ tộc Bóng Tối lại được phát hiện ở bên cạnh cây Tổ Cú.

Khi không phải đi săn hay đi tuần tra, Tim Lửa chia thời gian của mình ra cho bé Mây, chân Xỉ Than, và chân Điều Hâu. Mặc dù Văn Xám đã trở lại vai trò mèo bảo trợ của chân Điều Hâu, nhưng Tim Lửa nhanh chóng nhận thấy cậu lính nhỏ trẻ thỉnh thoảng vẫn rảnh rỗi, thơ thẩn và mèo bảo trợ của nó chẳng thấy tăm hơi đâu cả. "Đi săn," là tất cả những gì chân Điều Hâu trả lời khi Tim Lửa hỏi nó xem Văn Xám ở đâu.

"Tại sao em không đi với thầy ấy?" Tim Lửa meo.

"Thầy ấy bảo ngày mai em đi cũng được."

Tim Lửa cảm thấy giận sôi sùng sục trước sự ngang tàng của Văn Xám như thường lệ, nhưng chú chỉ nhún vai, rũ nó đi. Chú đã thôi không cố tuyết phục Văn Xám hiểu chuyện – họ đã đầu như không nói chuyện với nhau kể từ khi Tim Lửa mang bé Mây vào trại – nhưng chú luôn ráng dẫn chân Điều Hâu ra ngoài mỗi khi Văn Xám biến mất, chỉ nhằm đưa tên lính nhỏ đi cho khuất mắt mọi mèo. Tim Lửa thừa biết là Vuốt Cọp sẽ không chấp nhận những câu trả lời của chân Điều Hâu một cách dễ dàng như vậy.

Cuối cùng rồi mặt trăng tròn cũng xuất hiện trên bầu trời không một gợn mây. Tim Lửa đi săn trở về sớm. Chú đi ngang qua gốc cây sồi ngã, giờ đã trống trơn bởi vì chân Lẹ và đứa con của Đuôi Chấm đã bình phục. Chú thấy những thứ mình săn được vào đông mỗi tươi và đi thẳng về phía hang của Nanh Vàng để thăm chân Xỉ Than. Giờ đây, ngay cả mối đe dọa của bệnh ho đờm xanh cũng đã rời khỏi trại. Chỉ còn mỗi chân Xỉ Than là còn ở lại với bà mèo lang ỳ.

Khi Tim Lửa bước qua đường hầm, chú có thể thấy cô mèo lông xám bé nhỏ ở trắng trống phía trước. Cô bé đang giúp Nanh Vàng bào chế dược thảo. Tim Lửa nhăn mặt khi nhìn thấy cô bé lê từng bước chân nặng nề về phía tảng đá nứt với một miệng ngậm đầy lá khô.

"Tim Lửa!" Chân Xỉ Than phun đám lá thuốc ra và quay sang chào chú khi xuất hiện khỏi đường hầm. "Em chỉ có thể ngửi mùi thầy qua cái thứ kinh tởm này!"

"Thứ kinh tởm đó đã giúp chữa lành cái chân của cháu đấy!" Nanh Vàng ngao.

"Hừm, đáng lẽ bà nên dùng nhiều hơn nữa," chân Xỉ Than vắn lại, nhưng Tim Lửa cảm thấy an lòng khi nhìn thấy một tia tinh nghịch trong mắt cô bé. "Nhìn đây này!" Cô bé giơ cái chân sau bị vẹo của mình lên. "Cháu gần như không thể với móng vuốt của mình lên để rửa ráy chúng."

"Để bà cho cháu thêm vài bài tập thể dục nữa cho chúng mềm ra," Nanh Vàng meo.

"Thôi ạ, cảm ơn!" Chân Xỉ Than hấp tấp kêu lên. "Đau lắm!"

"Đương nhiên phải đau rồi! Điều đó chứng tỏ là nó có tác dụng."

Bà mèo lang y già quay sang Tim Lửa. "Có lẽ cậu sẽ may mắn hơn tôi trong việc thuyết phục nó tập tành. Còn tôi thì đi vào rừng đào củ hoa chuông đây."

"Tôi sẽ cố," Tim Lửa hứa khi Nanh Vàng bước sượt qua chú.

"Cậu phải coi xem nó có làm đúng dẫn hay không," bà mèo lang y nói với qua vai. "Bởi vì nó cứ cắn nhằn suốt!"

Chân Xỉ Than tộc tuệch đến bên Tim Lửa và chạm mũi mình vào mũi chú. "Cảm ơn thầy đã đến thăm em." Cô bé ngồi xuống và nhăn nhó khi dứt cái chân đau xuống phía dưới thân mình.

"Tôi thích tới thăm em," Tim Lửa rừ rừ. "Tôi nhớ những buổi huấn luyện của chúng ta." Chú cảm thấy hối tiếc liền ngay khi thốt ra những lời nói đó.

Nét u uẩn bao phủ mắt chân Xỉ Than. "Em cũng vậy," cô bé meo. "Thầy nghĩ khi nào thì em có thể bắt đầu tập luyện lại được?"

Tim Lửa nhìn cô bé đăm đăm, tim chú chùng xuống. Rõ ràng Nanh Vàng chưa cho cô bé biết là nó sẽ không bao giờ có thể là chiến binh được nữa. "Có lẽ nếu chúng ta thực hiện bài thể dục của em thì sẽ có ích," Tim Lửa nói lảng đi.

"Được," chân Xỉ Than meo. "Nhưng chỉ ít thôi nhé."

Cô bé nằm nghiêng qua một bên và duỗi thẳng cái chân vẹo ra cho đến khi mặt cô bé nhăn lại vì đau đớn. Từ từ, cô bé nghiến chặt răng, rồi bắt đầu đưa chân ra trước, về sau.

"Em làm tốt lắm," Tim Lửa meo, giấu đi nỗi buồn đang đè nặng trĩu trong bụng chú như một tảng đá.

Chân Xỉ Than hạ phịch chân xuống và nằm im trong chốc lát; sau đó cô bé ngồi dậy, Tim Lửa lặng lẽ nhìn cô bé khi nó lắc đầu nguầy nguậy. "Em sẽ không bao giờ có thể trở thành chiến binh được nữa, đúng không?"

Tim Lửa không thể nói dối cô bé được. "Ừ," chú lúng búng. "Tôi rất tiếc." Chú vươn mồm ra và liếm đầu nó. Sau một lúc, nó thở dài một hơi đánh thượt rồi lại nằm xuống.

"Em biết mà," cô bé meo. "Thỉnh thoảng em mơ thấy mình ở trong rừng, cùng đi săn với chân Điều Hâu, thế rồi khi thức giấc và vết thương ở cẳng chân nhắc nhở em là em sẽ không bao giờ đi săn lại được nữa. Thật quá sức chịu đựng. Em cứ phải giả vờ là một ngày nào đó, có thể, mình sẽ lại đi săn."

Tim Lửa không thể chịu đựng nổi khi chứng kiến cô bé xuống tinh thần như vậy. "Tôi sẽ dắt em vào rừng," chú hứa. "Chúng ta sẽ tìm những con chuột già nhất, chậm nhất trong rừng. Chúng sẽ không có cơ hội thoát khỏi em đâu."

Chân Xỉ Than nhìn chú và kêu rừ rừ, tỏ vẻ biết ơn.

Tim Lửa cũng rừ rừ với cô bé, nhưng có một câu hỏi cứ day dứt chú mãi kể từ lúc cô bé gặp tai nạn. "Chân Xỉ Than," chú ướm lời, "em có thể nhớ chuyện gì đã xảy ra khi con quái vật đụng vào em không? Vuốt Cọp có ở đó không?"

Đôi mắt của chân Xỉ Than lộ vẻ bối rối. "Em kh-không biết," cô bé lắp bắp. Tim Lửa cảm thấy có lỗi khi thấy cô bé sầu não trước những kí ức đó. "Em đi thẳng đến gốc cây tần bì bị cháy, nơi chân Bụi nói là Vuốt Cọp ở đó, thế rồi có một con quái vật và... em không còn nhớ gì nữa."

"Chắc hẳn là em không nhận ra lối đường ở đó hẹp như thế nào." Tim Lửa chậm rãi lắc đầu. "Chắc là em đã chạy hẳn lên đường Sấm Rền." Tại sao Vuốt Cọp lại không có mặt ở nơi ông ta nói? Chú điên tiết nghĩ. Đáng lẽ ông ta đã phải ngăn cô bé

đừng chạy ra chứ! Những lời nói của Công Nương văng vẳng trong đầu chú một cách thê lương. Phải đó là một cái bẫy không? Chú hình dung hình ảnh Vuốt Cọp, ngồi cùng chiều gió, ẩn mình trong cây, nhìn ra ngoài vệ đường, chờ...

"Bé Mây thế nào rồi?" Tiếng meo của chân Xỉ Than cắt ngang dòng suy nghĩ của chú. Rõ ràng là cô bé muốn thay đổi đề tài.

Tim Lửa vui mừng chấp nhận sự ép buộc đó, đặc biệt nếu như nó nói về đứa con trai của Công Nương. "Đang lớn lên từng ngày," chú tự hào meo.

"Em muốn gặp nó chết đi được. Khi nào thì thầy định mang nó đến đây thăm em?"

"Ngay khi Mặt Vện để tôi mang nó đi." Tim Lửa trả lời. "Lúc này không đời nào bà để nó lọt khỏi tầm mắt của bà đâu."

"Bà ấy thích nó lắm à?"

"Bà đối xử với nó y hệt như những đứa con khác của bà vậy," Tim Lửa meo. "Tạ ơn bộ tộc Sao. Thật tình mà nói, tôi đã không dám chắc bà có nuôi nó hay không. Trông nó thật khác so với những mèo con khác." Ngay cả Tim Lửa cũng không thể phủ nhận rằng bộ lông tơ trắng như tuyết của bé Mây trông rất nổi bật bên cạnh những mèo con khác, có bộ lông ngắn, vằn vện màu rừng. "Ít nhất thì nó cũng hòa nhập với các bạn của nó trong nhà trẻ..." Giọng của Tim Lửa lạnh đi. Chú nhìn xuống đất, cảm thấy một thoáng lo lắng.

"Có chuyện gì vậy?" Chân Xỉ Than nhỏ nhẹ hỏi giục.

Tim Lửa nhún vai. "Tôi chỉ ngán cái cách mà một số mèo khác nhìn nó, như thể nó dấn độn và vô dụng vậy."

"Bé Mây có để ý thấy những cái nhìn đó không?"

Tim Lửa lắc đầu.

"Vậy thì đừng lo lắng làm gì," chân Xỉ Than meo.

"Nhưng bé Mây không hề biết mình sinh ra là một mèo kiểng. Tôi nghĩ nó cho rằng mình là một mèo từ một bộ tộc khác. Nhưng nếu bọn họ cứ tiếp tục nhìn nó bằng ánh mắt ác nghiệt ấy thì nó sẽ nhận ra là có gì đó không ổn với mình." Tim Lửa cúi kính nhìn xuống chân.

"Có gì bất ổn với nó nào?" Chân Xỉ Than kêu lên ngạc nhiên. "Thầy sinh ra cũng là một mèo kiểng và chẳng có gì là bất ổn với thầy cả! Nghe này, đến lúc bé Mây nhận thức được gốc gác mình ở đâu, thì nó đã có thể bắt đầu chứng minh rằng một mèo kiểng cũng giỏi không kém bất cứ chiến binh nào khác sinh ra trong bộ tộc. Giống như thầy đã làm vậy."

"Ngộ nhớ ai đó nói với nó điều ấy trước khi nó sẵn sàng thì sao?"

"Nếu nó có chút gì đó giống thầy, thì ngay khi sinh ra nó đã sẵn sàng rồi!"

"Em trở nên quá thông minh từ khi nào vậy?" Tim Lửa meo, ngạc nhiên vì sự sắc bén của lính nhỏ của mình.

Chân Xỉ Than lăn ngửa người ra cùng với một tiếng rên đầy kịch tính. "Sự chịu đựng có thể khiến một mèo trở nên thông minh như vậy đấy!" Tim Lửa thọc tay vào bụng cô bé một cái, chân Xỉ Than kêu ré lên rồi lật người lại. "Ồi, thật mà," cô bé meo. "Thì cứ xem dạo gần đây em cứ phải quanh quẩn với ai!"

Tim Lửa ngheo đầu sang một bên, dò hỏi.

"Nanh Vàng chứ ai, khờ quá," chân Xỉ Than đùa. "Bà là một bà mèo sắc sảo. Em đã học được nhiều từ bà." Cô bé ngồi dậy.

Nanh Vàng nói là có một Cuộc Tụ Hạp vào đêm nay. Thầy có đi không?"

"Tôi không biết," Tim Lửa thú nhận. "Để tôi hỏi Sao Xanh đã. Lúc này tôi không được ấn tượng lắm với bộ tộc."

"Họ sẽ thôi ngay ấy mà," chân Xỉ Than cam đoan. Cô bé húc vào vai Tim Lửa. "Sao thầy không đi hỏi xem mình có được đi không? Họ sắp đi ngay đấy."

"Em nói đúng," Tim Lửa lấp bắp. "Em có ổn cho đến lúc Nanh Vàng trở về không? Em muốn tôi lấy cho em một chút môi tươi không?"

"Em sẽ ổn mà," chân Xỉ Than đoán chắc với Tim Lửa. "Thế nào Nanh Vàng cũng mang thứ gì đó về cho em ăn thôi. Bà luôn vậy. Cho đến lúc bà chữa khỏi bệnh cho em thì bảo đảm em sẽ trở thành mèo mập nhất bộ tộc cho mà xem."

Tim Lửa chợt cảm thấy vui vui khi nhìn cô bé lính nhỏ cũ của mình lấy lại được tinh thần. Chú rất muốn ở lại và trò chuyện với cô bé, nhưng cô bé nói đúng – chú nên ra coi xem mình có được đi cuộc Tụ Hạp đêm nay không. "Gặp lại em vào ngày mai nhé," chú meo. "Sẽ có rất nhiều tin tức từ Cuộc Tụ Hạp đây."

"Dạ, em muốn nghe tất cả những tin đó," chân Xỉ Than meo. "Hãy chắc chắn là Sao Xanh sẽ để cho thầy đi! Nhanh lên!"

"Ờ, tôi đi, tôi đi đây," Tim Lửa đáp lại, và đứng lên. "Tạm biệt, chân Xỉ Than."

"Tạm biệt!"

Tim Lửa dừng lại ở rìa trắng trổng và nhìn quanh tìm Sao Xanh. Bà đang nói chuyện với Da Cây Liễu phía ngoài hang của bà. Tim Lửa tiến đến chỗ họ ngay khi Da Cây Liễu đứng dậy và

đi khỏi. Chị chiến binh màu xám mảnh mai gật đầu với Tim Lửa khi chị bước ngang qua chú.

Sao Xanh liếc nhìn Tim Lửa với ánh mắt như hiểu ý chú. "Cậu muốn đi đến Cuộc Tụ Hạp," bà meo. Tim Lửa mở miệng định nói, nhưng Sao Xanh đã ngắt ngang. "Tất cả chiến binh đều muốn đi vào đêm nay, nhưng ta không thể dẫn hết mọi mèo đi."

Tim Lửa thất vọng. "Tôi muốn gặp lại bộ tộc Gió," chú giải thích. "Để xem xem họ sinh sống thế nào kể từ khi tôi và Văn Xám mang họ về nhà."

Sao Xanh nheo mắt lại. "Ta không cần được nhắc lại những gì cậu đã làm cho bộ tộc Gió," bà nghiêm giọng, và Tim Lửa sợ hãi. "Nhưng cậu quan tâm thế là đúng," Sao Xanh tiếp. "Cậu và Văn Xám có thể đến cuộc Tụ Hạp tối nay."

"Cảm ơn, Sao Xanh," Tim Lửa meo.

"Cuộc Tụ Hạp này rất đáng chú ý," Sao Xanh cảnh báo chú. "Bộ tộc Sông và bộ tộc Bóng Tối có nhiều chuyện cần phải giải thích."

Tim Lửa cảm thấy tai mình dựng đứng lên vì hồi hộp, nhưng đồng thời, chú không thể không cảm thấy phấn khích. Rõ ràng là Sao Xanh có ý muốn thách thức Sao Xoắn và Sao Đêm về những cuộc xâm nhập lãnh thổ bộ tộc Sấm của họ. Chú nghiêng đầu một cách kính trọng với Sao Xanh và bước đi.

Khi lựa hai con chuột đồng cho Mặt Vện từ đồng môi, Tim Lửa để ý thấy Nanh Vàng tức tặc đi vào trại. Chân bà dính bê bết bùn và miệng bà ngậm đầy những củ to, nổi u cục. Cuộc tìm kiếm cây hoa chuông của bà rõ ràng là đã thành công mỹ mãn.

Tim Lửa đem những con mồi đến nhà trẻ. Bên trong, Mặt Vện đang nằm cuộn tròn cho bé Mây bú. Những mèo con khác vừa mới cai sữa mẹ xong, chẳng bao lâu nữa, bé Mây cũng sẽ được nếm mồi tươi đầu tiên của mình.

Mặt Vện ngược lên nhìn khi chú bước vào, đôi mắt bà tối sẫm vì lo lắng. "Tôi vừa mới gọi Nanh Vàng tới," chị meo.

Tim Lửa bỗng hốt hoảng. "Có gì không ổn với bé Mây à?"

"Hôm nay nó hơi bị sốt." Mặt Vện cúi xuống liếm đầu đứa trẻ khi nó ngừng bú, đang bắt đầu bỏ ngo ngoậy không yên. "Có thể nó không làm sao cả, nhưng tôi nghĩ là mình biết Nanh Vàng nghĩ gì. Tôi... tôi không muốn phó mặc cho may rủi."

Tim Lửa nhớ lại là chị mèo vằn vện này gần đây đã mất một đứa con, và chú hy vọng là chị chỉ quá thận trọng mà thôi. Nhưng trông bé Mây có vẻ khó ở. "Tôi sẽ đến thăm chị sau cuộc Tụ Hạp," chú hứa.

Chú cúi người chui ra khỏi nhà trẻ và đi trở lại đồng mồi tươi để lấy phần ăn cho mình. Tin tức của Mặt Vện đã phá hỏng sự thèm ăn của chú, nhưng chú biết mình nên phải ăn gì đó trước chuyến đi đến điểm Bốn Cây vào đêm nay.

Đuôi Dài và chân Bụi đang đứng bên cạnh đồng mồi. Tim Lửa ngồi xuống và chờ cho bọn họ đi khỏi.

"Hôm nay vẫn chưa thấy Nhóc Mây nhỉ," Đuôi Dài meo. Tim Lửa bỗng nổi cơn thịnh nộ như thường lệ trước những lời nhận xét cạnh khóe của Đuôi Dài.

"Chắc tại nó đã nhận thấy mình ngờ nghệch quá nên đã quyết định trốn trong nhà trẻ luôn rồi!" Chân Bụi phụ họa.

"Tôi muốn tận mắt chứng kiến cuộc đi săn lần đầu của nó biết chừng nào. Với mớ lông trắng xộp thì con mồi sẽ thấy nó

ngay từ khoảng cách bằng cả một cái cây." Đuôi Dài cười ngã ngớn.

"Trừ phi là lũ môi lắm tưởng nó với cây nấm trứng!" Những sợi ria của chân Bụi cà giật khi nó liếc ngang qua Tim Lửa.

Tim Lửa ẹp tai xuống và nhìn đi chỗ khác. Chú nhìn Nanh Vàng vội vã tiến vào nhà trẻ với một miệng ngậm đầy cỏ trị sốt. Rủi thay, Đuôi Dài và chân Bụi cũng nhìn thấy bà. "Coi bộ mèo kiểng bị cảm lạnh rồi. Ngạc nhiên làm sao," Đuôi Dài meo. "Hoa Vàng nói đúng – nó sẽ không qua khỏi mùa lá rụng đâu!" Anh chiến binh mèo mướp quay lại và nhìn Tim Lửa chằm chằm, đợi chú phản ứng, nhưng Tim Lửa phớt lờ anh ta và bước đến đồng mồi. Chú chọn một con chim hét và mang đi chỗ khác ăn, cảm xúc bị rò rỉ bởi sự oán hận khôn cùng.

Vằn Xám đang cùng ăn với Gió Lốc bên cạnh bụi tầm ma. "Xin chào, hôm nay anh đi săn tốt chứ?" Gió Lốc gọi khi Tim Lửa đi ngang qua.

"Tốt, cảm ơn," Tim Lửa trả lời.

Vằn Xám không ngược nhìn lên.

"Sao Xanh bảo cậu có thể đến Cuộc Tụ Hạp," Tim Lửa nói với Vằn Xám.

"Biết rồi," Vằn Xám trả lời, vẫn tiếp tục nhai.

"Anh có đi không?" Tim Lửa quay sang Gió Lốc.

"Đi chứ! Tôi sẽ không bỏ lỡ dịp này vì bất kỳ điều gì khác."

Tim Lửa bước đi, đi tìm một nơi yên tĩnh ở rìa trăng trắng. Những lời nói của Đuôi Dài cứ ong ong o o trong đầu chú. Liệu bộ tộc có bao giờ chấp nhận con mèo lông trắng ấy không? Tim Lửa nhắm mắt lại và bắt đầu tắm tấp.

Khi chú vắn người để liếm bên hông, những sợi ria của chú quét trúng thứ gì đó. Chú mở mắt ra thì thấy chân Cát đang đứng bên cạnh mình. Bộ lông màu da cam của cô nàng trở nên sáng bạc dưới ánh trăng đang lên. "Tôi nghĩ là anh muốn nói chuyện," cô nàng meo. Đoạn ngồi xuống và bắt đầu liếm lưng của Tim Lửa bằng những cú liếm dài và dịu dàng.

Qua đôi mắt lim dim, Tim Lửa thoáng thấy chân Bụi đang trợn trạo nhìn chú từ phía ngoài hang lính nhỏ, không thể giấu được vẻ ghen tị và sùng sốt. Chân Bụi không phải là mèo duy nhất ngạc nhiên vì cử chỉ của chân Cát – chính Tim Lửa cũng không ngờ về sự thân thiện từ cô mèo trẻ dữ dằn này, nhưng sự nhiệt tình của cô nàng đã được đón nhận, và chú không thắc mắc gì cả. "Cô có đi đến Cuộc Tụ Hạp không?" Chú hỏi.

Chân Cát dừng lại. "Có. Còn anh?"

"Có. Tôi nghĩ là Sao Xanh sẽ thách thức Sao Xoắn và Sao Đêm về việc săn trộm của họ." Chú đợi chân Cát đáp lời, nhưng cô nàng đang ngược nhìn lên bầu trời tối đen.

"Ước gì tôi được đi với tư cách là một chiến binh," cô nàng thì

-----oOo-----

Chương 23

SACHMOI.NET

Bộ tộc Sông và bộ tộc Bóng Tối vẫn chưa đến, nhưng bộ tộc Gió đã có mặt rồi. Sao Cao chào Sao Xanh bằng một cái gật đầu kính trọng.

Tim Lửa vụt thấy Ria Độc Nhất lao xổ tới để gặp mình. "Chào!" Chú meo. Đã hơn hai mùa trăng kể từ lần cuối cùng chú gặp chàng chiến binh mèo mướp nâu nhỏ thó này, mèo đã cùng chiến đấu bên cạnh chú ở khe núi. Đây là lần đầu tiên suốt bấy lâu Tim Lửa nhớ lại cái chết của Vuốt Trắng, chợt cảm thấy lông mình xù lên khiếp hãi khi hình dung cảnh anh chiến binh bộ tộc Sông biến mất dưới dòng nước chảy xiết.

"Vần Xám đâu rồi?" Ria Độc Nhất hỏi. "Anh ấy có khỏe không?"

Tim Lửa có thể đọc thấy, từ vẻ lo lắng trong mắt anh, rõ ràng chàng chiến binh bộ tộc Gió cũng đang nghĩ về cái chết của Vuốt Trắng. "Anh ấy khỏe," Tim Lửa trả lời. "Anh ấy ở đằng kia cùng với những mèo khác." Tim Lửa nhớ lại chị mèo bộ tộc Gió có đứa con mà chú đã mang giúp. "Hoa Sớm thế nào rồi?"

"Rất vui vẻ khi về nhà," Ria Độc Nhất trả lời. "Bây giờ đứa con của chị ấy đã lớn nhanh như thổi." Tim lửa kêu rừ rừ vui mừng. "Cả bộ tộc đều khỏe," Ria Độc Nhất thêm. Anh liếc nhìn Tim Lửa với ánh mắt long lanh, thích thú. "Thật tuyệt vời khi lại được ăn thịt thỏ. Tôi hy vọng chừng nào còn sống tôi sẽ không bao giờ phải ăn một con chuột cống nào nữa."

Tim Lửa ngửi thấy mùi mới trong bầu không khí ban đêm. Bộ tộc Sông đang đến. Chú cũng ngửi thấy cả mùi bộ tộc Bóng

Tối nữa. Chú đảo mắt nhìn khắp đỉnh đồi chạy quanh thung lũng. Đúng vậy, những mèo bộ tộc Sông đang đổ xuống như dòng nước từ một bên sườn đồi. Ở phía đối diện, Tim Lửa thấy đoàn mèo bộ tộc Bóng Tối đứng hiên ngang trên đỉnh dốc, những bộ lông của họ sáng lập lòa dưới ánh trăng. Dáng hình rắn chắc của Sao Đêm đứng ở đầu đoàn mèo.

"Cuối cùng cũng đến," Ria Độc Nhất ngao. Anh cũng đã nhìn thấy họ. "Đêm nay quá lạnh để mà chùng chình."

Tim Lửa lơ đãng gật đầu. Chú đang mãi nhìn bầy mèo bộ tộc Sông khi họ bước vào trăng trắng, tìm kiếm Suối Bạc. Chú dễ dàng nhận ra cô mèo lông xám nhạt. Cô kìm bước để dừng lại ở chân dốc, sau đó bước theo cha mình trong khi ông ta đáp lễ những lời chào hỏi dè dặt, giữ kẽ của những chiến binh thuộc các bộ tộc khác.

Bồn chồn, thấp thỏm, Tim Lửa quét khắp đám mèo càng lúc càng đông lên để tìm Văn Xám. Liệu cậu ta có dám nói chuyện với Suối Bạc vào đêm nay không? Anh chàng chiến binh lông xám đang ngồi quay lưng lại với Suối Bạc trong khi nói chuyện với một chiến binh bộ tộc Gió.

Tim Lửa mãi theo dõi Văn Xám đến nỗi chú không nghe thấy tiếng Bàn Chân Liệt đến gần. "Chào, Tim Lửa", ông thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Gió meo. "Anh khỏe không?"

Tim Lửa quay lại. "Xin chào," Tim Lửa meo. "Tôi khỏe, cảm ơn ông."

Bàn Chân liệt gật đầu. "Hay lắm," ông meo, đoạn cà thọt bước đi.

Ria Độc Nhất huých Tim Lửa một cái thân thiện. "Anh có đặc ân đấy nhé!" Tim Lửa cảm thấy le lói chút hãnh diện.

Tiếng ngao của Sao Xanh ầm vang từ phía Tầng Đá Lớn. Tim Lửa quay lại và nhìn lên, ngạc nhiên. Các tộc trưởng thường không triệu tập cuộc họp quá sớm như vậy. Sao Xoắn và Sao Đêm đang đứng sát bên nhau trên tầng đá. Sao Xoắn đợi bên cạnh Sao Xao cho những mèo tập hợp lại phía dưới họ. Chú bỗng giật mình nhận ra đây là lần đầu tiên mình thấy tộc trưởng bộ tộc Gió tại cuộc Tự Hợp.

Tim Lửa và Ria Độc Nhất đi theo những mèo khác để ngồi dưới tầng đá. Tim Lửa nôn nóng ngược lên, chờ đợi Sao Xanh sẽ chúc mừng Sao Cao và bộ tộc Gió trở về, nhưng bà tộc trưởng bộ tộc Sấm rõ ràng không có tâm trạng để phí thời gian vào những lời xã giao.

"Bộ tộc Sông bấy nay đã đi săn ở gò đá Thái Dương," bà mở đầu một cách giận dữ. "Những đôi tuần tra của chúng tôi đã ngửi thấy mùi chiến binh của ngài rất nhiều lần, Sao Xoắn. Gò đá Thái Dương là thuộc về bộ tộc Sấm!"

Sao Xoắn nhìn trừng trừng vào mắt Sao Xanh. "Bà đã quên mới đây một trong những chiến binh của chúng tôi đã bị giết như thế nào trong lúc bảo vệ lãnh thổ khỏi bộ tộc Sấm sao?"

"Ngài không cần phải bảo vệ lãnh thổ của ngài," Sao Xanh đáp trả. "Những chiến binh của chúng tôi không đi săn ở đó. Họ đang trên đường trở về nhà sau khi tìm được bộ tộc Gió. Đó là một nhiệm vụ mà tất cả chúng ta đều đã tán thành! Theo luật chiến binh, đáng lẽ không ai được quyền tấn công họ."

"Bà còn nói về luật chiến binh ư?" Sao Xoắn đối đáp. "Thế còn vị chiến binh bộ tộc Sấm luôn do thám địa phận của chúng tôi từ bấy đến nay thì sao?"

Sao Xanh mất cảnh giác. "Vị chiến binh?" Bà kêu vang. "Ngài có thấy hắn không?"

"Chưa thấy," Sao Xoắn rít lên. "Nhưng chúng tôi ngửi thấy mùi của hắn rất thường xuyên, không bao lâu nữa đâu, chúng tôi sẽ tóm được hắn."

Tim Lửa liếc nhìn Văn Xám, khiếp hãi. Chú biết mười mười vị chiến binh nào đã bị dò ra trong lãnh thổ bộ tộc Sông. Liệu có gã chiến binh bộ tộc Sông nào khác nhận ra mùi của cậu ta vào đêm nay không?

Văn Xám ngồi bất động, không rời mắt khỏi những tộc trưởng trên Tảng Đá Lớn.

Tiếng ngao trầm đục của Vuốt Cọp vang lên từ đám đông. "Chúng tôi đã ngửi thấy mùi của bộ tộc Bóng Tối cũng như mùi của bộ tộc Sông trên lãnh thổ của chúng tôi vào mùa trắng này. Và không phải chỉ là một chiến binh, mà là cả đội tuần tra, luôn luôn là cùng những mèo đó."

Đôi mắt của tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối long lên căm phẫn. "Bộ tộc Bóng Tối chưa hề vào lãnh thổ của các vị. Rõ ràng chiến binh của các vị không thể phân biệt được sự khác nhau giữa những mùi ngoài mùi bộ tộc của các vị. Họ đã ngửi thấy mùi của bọn mèo phiến loạn. Bọn chúng cũng hay cướp mỗi trên lãnh thổ của chúng tôi!"

Vuốt Cọp khịt mũi tỏ vẻ không tin và Sao Đêm trừng trừng nhìn xuống ông ta. "Ông nghi ngờ lời nói của bộ trưởng bộ tộc Bóng Tối sao, Vuốt Cọp?" Đám đông lầm bầm bức bối khi Vuốt Cọp nhìn ngược trở lại Sao Đêm, với vẻ nghi ngờ công khai.

Lần đầu tiên, Sao Cao cất tiếng, đuôi của ông giật lên vẻ thắc thỏm. "Các chiến binh của chúng tôi cũng ngửi thấy mùi lạ trên lãnh thổ bộ tộc Gió. Đó dường như là mùi bộ tộc Bóng Tối."

"Ta biết!" Vuốt Cọp gầm gừ. "Bộ tộc Sông và bộ tộc Bóng Tối đã liên kết chống lại chúng ta!"

"Chúng ta? Ông có ý gì khi nói chúng ta!" Sao Xoắn đập lại. "Ta nghĩ chính các vị và bộ tộc Gió mới hình thành mới liên minh! Đó có phải là lí do tại sao các vị lại sốt sắng mang họ trở về đến thế? Để các vị có thể dùng họ xâm lược hết phần còn lại của khu rừng."

Bộ lông của Sao Cao xù dựng lên. "Đó không phải là lí do mà vì sao chúng tôi trở về, ngài biết điều đó mà. Chúng tôi luôn sẵn mỗi trên vùng đất của riêng mình trong những mùa trắng vừa qua."

"Vậy tại sao chúng tôi tìm thấy mùi những chiến binh lạ trên lãnh thổ của chúng tôi?" Sao Xoắn ngao to.

"Những mùi đó không phải là của bộ tộc Gió!" Sao Cao rít rú. "Chắc chắn đó là mùi của những mèo phiến loạn, như Sao Đêm đã nói."

"Nhưng mèo phiến loạn không phải là lời biện minh tiện lợi cho việc xâm nhập lãnh thổ của chúng tôi, phải không?" Sao Xanh meo. Bà nhìn tộc trưởng của bộ tộc Sông và bộ tộc Bóng Tối một cách rất dữ tợn.

Sao Xoắn dựng lông cổ, còn Sao Đêm cong lưng lên. Trong một thoáng kinh hãi, Tim Lửa nhìn thấy Vuốt Cọp đứng bật dậy, hiên ngang bước đến Tầng Đá Lớn, tất cả các cơ bắp căng cuộn cuộn. Lẽ nào các tộc trưởng lâm trận thật sự ngay tại cuộc Tụ Hạp?

Đúng khoảnh khắc đó, bóng đêm ập xuống thung lũng. Đám đông mèo hết thấy đều im lặng khi bị chìm vào màn đêm. Tim Lửa nước nhìn, run sợ. Một đám mây vừa che khuất mặt trăng, ngăn chặn hoàn toàn tất cả mọi tia sáng của nó.

"Bộ tộc Sao đã đem bóng tối đến!" Tim Lửa nhận ra tiếng meo của Đuôi Cộc, một mèo già của bộ tộc Sấm.

Mèo lang y của bộ tộc Bóng Tối ngao lên đồng tình, "bộ tộc Sao đã nổi giận rồi Cuộc Hẹn này đúng ra phải được tiến hành trong hòa bình."

"Mũi Ướt nói đúng!" Đó là Nanh Vàng. "Chúng ta không nên giằng xé lẫn nhau, đặc biệt là trong mùa lá trụi. Chúng ta nên chú tâm đến việc giữ gìn cho bộ tộc mình bình an!" Giọng bà vang dội trong bầu thính lặng đáng sợ. "Chúng ta phải lắng nghe bộ tộc Sao."

-----oOo-----

Chương 24

SACHMOI.NET

Sao Cao lên tiếng, ông chỉ là một cái bóng lơ mờ trên đỉnh Tảng Đá Lớn. "Cuộc Tụ Hạp này đã kết thúc, theo ý nguyện của bộ tộc Sao." Đám đông xì xầm đồng tình. Bầy không khí đông đặc mùi sợ hãi và thù địch.

"Đi, bộ tộc Sấm." Tim Lửa hầu như không thể nhìn thấy Sao Xanh khi bà phóng khỏi xuống Tảng Đá Lớn và bươn thẳng ra rìa trắng trống. Chú luồn lách qua những mào khác và tắt tả chạy theo bà. Chú thấy cái bóng lực lưỡng của Vuốt Cọp khi ông thủ lĩnh trợ tá chồm tới bước bên cạnh tộc trưởng của mình, và những cái bóng xám lơ mờ của những mào bộ tộc Sấm khi họ tập hợp phía sau hai chiến binh vĩ đại. Không mào nào hó hé trong khi họ nghiêm trang di chuyển lên con dốc hướng về nhà. Tim Lửa liếc nhìn qua vai. Các bộ tộc kia cũng lằm lũi rút lui. Đến khi chú lên đến đỉnh dốc thì điểm Bốn Cây đã vắng tanh vắng lạnh.

Bộ tộc im lặng chạy qua khu rừng, lần theo những dấu mùi quen thuộc. Tim Lửa phát hiện thấy Vằn Xám ở cuối hàng, cố ý đi chậm lại. Xem ra Vằn Xám sẽ phải chuẩn bị kỹ lưỡng hơn nữa để nói chuyện với Suối Bạc, bởi vì bây giờ sự căng thẳng giữa các bộ tộc đã rõ ràng đến thế nào. Mùi của cậu ta đã bị phát hiện trong lãnh địa bộ tộc Sông! Vằn Xám đang đẩy chính mình và cả bộ tộc vào vòng nguy hiểm vì những cuộc hèn hò bí mật của cậu.

Tim Lửa định lựa lời thích hợp để nói, nhưng Vằn Xám đã rít lên trước. "Mình biết cậu định nói gì rồi. Nhưng mình sẽ không ngừng việc gặp cô ấy đâu!"

"Cậu là đồ óc chuột!" Tim Lửa chì chiết. "Họ sẽ sớm tìm ra đó là cậu. Sao Xanh sẽ đoán ra, hoặc mèo nào đó trong bộ tộc Sông sẽ nhận ra mùi của cậu. Có thể Vuốt Cọp đã đoán ra rồi!"

Văn Xám thấy cho Tim Lửa một cái nhìn lo âu. "Cậu thật sự nghĩ vậy à?"

"Mình không biết," Tim Lửa thú nhận, cảm thấy nhẹ nhõm khi nghe thấy có dấu hiệu sợ sệt trong giọng nói của Văn Xám. Văn Xám đã hãnh xử như thể không quan tâm đến chuyện gì sẽ xảy ra nếu bộ tộc phát hiện ra cuộc tình của cậu. "Nhưng một khi ông ta bắt đầu suy nghĩ về việc ấy thì..."

"Rồi, rồi!" Văn Xám cáu bẳn. Cậu yên lặng một lát. "Thế, nếu mình hứa là chúng mình chỉ gặp nhau ở điểm Bốn Cây thôi thì sao? Bằng cách đó thì mùi của chúng mình sẽ rất khó bị phát hiện, và mình sẽ không cần phải vào lãnh địa của bộ tộc Sông. Rồi cậu sẽ để cho chúng mình yên chứ?"

Tim Lửa cảm thấy như tim mình chìm nghỉm. Văn Xám sẽ không dễ dàng ngừng gặp Suối Bạc như vậy. Sau đó chú gật đầu. Như vậy sẽ tốt hơn là lén lút vào lãnh địa của bộ tộc kẻ thù để gặp cô ấy.

"Hài lòng chưa?" Đôi mắt của Văn Xám sáng quắc lên trong bóng tối, nhưng giọng nói của cậu lại nghe náo nức. Tim Lửa cảm thấy chút hối tiếc cho tình bạn đã mất của họ, nhưng lại thông cảm vô cùng với cậu chiến binh lông xám. Chú vươn cổ ra định húc mõm vào hông Văn Xám, nhưng Văn Xám đã chạy vụt lên trước, bỏ lại Tim Lửa một mình ở cuối đoàn mèo.

Mặc dù những con mèo đã mệt mỏi vì chuyến đi, nhưng Sao Xanh vẫn triệu tập một cuộc họp ngay khi họ về đến nhà. Và lại, hầu hết bộ tộc vẫn còn thức. Cuộc Tụ Họp đã kết thúc sớm hơn bình thường, và một đám mây đột nhiên bao phủ bầu trời cũng đã khiến cả những mèo ở lại trại hoang mang.

Trong lúc Sao Xanh và Vuốt Cọp chuẩn bị an tọa trên Bục Đá, Tim Lửa vội vã tạt vào nhà trẻ. Chú muốn biết bé Mây thế nào rồi. Chú thò đầu qua lối vào. Bên trong tối đen và ẩm áp.

"Chào, Tim Lửa," Mặt Vện thì thào, một cái bóng mập mờ nhúc nhích trong bóng tối. "Bé Mây khỏe nhiều rồi. Nanh Vàng đã cho nó uống cỏ hạ sốt. Chỉ là hơi ớn lạnh thôi." Chị mèo có vẻ nhẹ nhõm. "Chuyện gì đã xảy ra ở cuộc Tụ Hạp vậy?"

"Bộ tộc Sao phái những đám mây đến che phủ mặt trăng. Sao Xanh đang triệu tập một cuộc họp đấy. Chị có đến được không?"

Tim Lửa nghe thấy Mặt Vện hít ngửi đám con của mình. "Được, tôi nghĩ là được," cuối cùng chị trả lời. "Trong khi lũ con tôi ngủ."

Tim Lửa rút đầu lại, và cùng nhau, họ gia nhập những mèo khác tụ tập trong trăng trắng. Tim Lửa cảm thấy có lông cạ vào mình, và chân Xỉ Than ngược lên nhìn chú với đôi mắt mở to tròn, đầy lo lắng.

Sao Xanh đã bắt đầu. "Mối đe dọa lớn nhất dường như là từ bộ tộc Sông và bộ tộc Bóng Tối. Chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng cho khả năng là hai bộ tộc này sẽ liên minh chống lại chúng ta."

Một làn sóng tiếng meo sừng sốt nổi lên trong bộ tộc.

"Bà có thật sự nghĩ là họ đã cấu kết với nhau không?" Nanh Vàng hỏi. "Bộ tộc Sông có nguồn thức ăn tốt nhất, nhưng tôi không thể tưởng tượng là họ lại muốn chia sẻ với bộ tộc Bóng Tối." Tim Lửa nhớ lại lời của Suối Bạc về nạn đói của bộ tộc Sông sau sự xâm phạm của Hai Chân, nhưng chú kìm lưỡi lại, sợ rằng Sao Xanh sẽ muốn biết chú đã nghe chuyện đó ở đâu.

"Họ không phủ nhận điều đó," Vuốt Cọp chỉ ra.

Sao Xanh gật đầu. "Cho dù sự thật là gì chẳng nữa, chúng ta cũng phải đề cao cảnh giác. Kể từ tối nay, mỗi đội tuần tra sẽ có bốn mèo, ít nhất ba trong số họ là chiến binh. Các cuộc tuần tra sẽ thường xuyên hơn, mỗi đêm hai lần, và một lần vào ban ngày, cùng với đội tuần tra bình minh và hoàng hôn. Chúng ta phải đặt một dấu chấm hết cho những cuộc đột kích của bộ tộc Sông và bộ tộc Bóng Tối lên lãnh địa của chúng ta, và do bởi họ đã không đếm xỉa tới những lời cảnh cáo của chúng ta, cho nên, chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu."

Bộ tộc ngao lên nhất trí. Tim Lửa cũng hòa tiếng với họ, mặc dù trong tâm trí chú phập phồng lo sợ không biết sự thù địch công khai này có ý nghĩa gì đối với Văn Xám. Chú nhìn quanh những con mèo khác. Chú có thể thấy tất cả những cặp mắt của họ đều sáng lên hừng hực – ngoại trừ Văn Xám. Anh chiến binh lông xám ngồi im lìm trong bóng tối ở phía rìa trắng trống, đầu cúi gằm.

Khi tiếng ồn ào lắng xuống, Sao Xanh lại nói tiếp. "Đội tuần tra đầu tiên sẽ rời đi lúc bình minh." Bà nhảy xuống khỏi Bục Đá. Vuốt Cọp theo sau, và những mèo còn lại trong bộ tộc tản mát thành những nhóm nhỏ. Tim Lửa có thể nghe thấy họ xầm xì khi chú bước về phía hang chiến binh.

Tim Lửa lao vào ổ của mình, dùng chân trước cào rêu để nằm cho dễ chịu. Một tiếng cú kêu trên đỉnh khe núi. Chú biết mình sẽ không ngủ được. Tâm trí chú quay mòng mòng với những lời buộc tội tuôn ra tới tấp tại cuộc Tụ Họp. Chú thấu hiểu sự giận dữ của bộ tộc Sông. Họ đã rà được mùi của mèo bộ tộc Sấm trên lãnh địa của họ, trong khi họ đang đói bởi các con mồi của họ đang cạn kiệt vì sự xâm chiếm của Hai Chân.

Nhưng còn bộ tộc Bóng Tối thì sao? Họ đã suy yếu kể từ khi bộ tộc Sấm giúp họ đuổi tên cự tộc trường tàn bạo của họ cùng với bọn lâu la đi. Sao Gãy thậm chí còn thừa nhận là đã

giết Sao Nút, cha ruột của hắn, để trở thành tộc trưởng. Nhưng họ đã được ở lại trong hòa bình để khôi phục lại bộ tộc từ sự cai trị đẫm máu của Sao Gãy. Và Tim Lửa không thể không nghĩ rằng, với ít miệng ăn hơn để nuôi, bộ tộc Bóng Tối không cần phải đột kích những vùng đất săn của bộ tộc Sấm, hay của bất cứ bộ tộc nào khác.

Trong khi chú đang đắm chìm trong những suy nghĩ ấy, Bão Trắng và Vằn Đen lách vào hang. Trước khi Bão Trắng đến ổ của mình, ông dừng lại bên Tim Lửa. "Anh sẽ cùng với tôi, chân Cát và Lông Chuột đi tuần tra khi mặt trời đứng bóng," ông meo.

"Vâng, thưa Bão Trắng," Tim Lửa trả lời rồi tì cằm vào hai chân mình. Chú cần phải ngủ một chút – bộ tộc cần chú phải khỏe mạnh và sẵn sàng chiến đấu.

Đến sáng hôm sau thì những đám mây che phủ mặt trăng đã tan đi. Tim Lửa tận hưởng cái ấm áp dịu dịu của mặt trời trên lưng mình khi chú ngồi liếm lông trong trắng trống. Bé Mây nhảy ra khỏi lối ra vào nhà trẻ đối diện với chú, trông rất hớn hờ và nhanh nhẹn.

Tim Lửa tạ ơn bộ tộc Sao vì bé Mây đã hồi phục rất nhanh. Chân Cát đã nói đúng về khả năng phục hồi của bọn trẻ. Tim Lửa nhìn quanh để xem Đuôi Dài và chân Bụi có ở đó để mục kích hay không, nhưng trắng trống vắng hoe.

Tim Lửa băng qua nhà trẻ. "Chào, bé Mây," chú meo. "Cảm thấy đỡ chưa?"

"Rồi ạ," bé Mây meo re ré. Nó quay vòng tròn, cố ngoác đôi hàm bé tí xíu để táp lấy cái đuôi của mình. Một cục râu vón lại như quả bóng dính ở lông nó rút ra và lăn tròn trên mặt đất. Bé Mây chồm tới vò lấy cục râu và hất tung nó lên không. Cục râu văng tới rơi phịch xuống mặt đất bên cạnh Tim Lửa.

Tim Lửa dính cục rêu ngược trở lại thẳng nhỏ, bé Mây liền quăng mình lên và dùng răng bắt lấy.

"Giỏi lắm!" Tim Lửa thật ấn tượng. Bằng một chân, bé Mây búng cục rêu lên không, khiến nó bay vèo qua trắng trống.

Bé Mây chạy đua theo cục rêu và chụp lấy. Thằng bé lặn mình nằm ngửa ra, thấy cục rêu lên bằng hai chân trước, và đá nó đi bằng hai chân sau. Cục rêu đáp xuống cạnh nhà trẻ. Bé Mây lật mình đứng dậy và chạy theo. Đứa trẻ thẳng kít lại ở cách cục rêu chừng một bước thở nháy, hai chân sau nhổng lên trên không.

Tim Lửa theo dõi khi đứa trẻ chuẩn bị thực hiện cú vồ. Đột nhiên lông chú dựng lên. Một cái chân trước màu đen, dài đang tiến về phía cục rêu từ phía nhà trẻ.

"Bé Mây," Tim Lửa gọi. "Đợi đã!" Những hình ảnh đen tối về bọn mèo phiến loạn vẫn còn mới nguyên trong tâm trí chú.

Bé Mây ngồi dậy và nhìn đảo dác xung quanh, bối rối.

Vuốt Cọp xuất hiện từ phía sau thằng mèo con, ngậm cục rêu giữa hai hàm răng của ông ta. Ông mang cục rêu tới chỗ đứa bé và thả nó xuống bên những cái chân màu trắng đầu lông tơ của bé Mây. "Cẩn thận," ông ta ngao. "Mi không muốn mất món đồ chơi quý giá như thế này đâu." Trong khi nói, lão chiến binh lông sẫm màu nhìn chằm chằm Tim Lửa qua đầu của bé Mây.

Tim Lửa run sợ. Vuốt Cọp ngụ ý gì khi nói vậy? Đường như ông ta nói về trái bóng rêu – nhưng liệu ông có thật sự đang nói chính bé Mây là một món đồ chơi không? Hình ảnh chân Xi Than nháng lên trong tâm trí Tim Lửa, bị thương nằm ẹp bên đường Sấm Rền. *Đó có phải là một món đồ chơi khác mà chú đã mất không?* Một cảm giác hoảng sợ lạnh ngắt ngấm vào tim chú, khi một lần nữa chú tự hỏi liệu ông thủ lĩnh trợ tá bộ

tộc Sấm có chịu trách nhiệm gì về tai nạn của lính nhỏ của chú không.

-----oOo-----

Chương 25

SACHMOI.NET

"Bé Mây!"

Tim Lửa nghe tiếng Mặt Vện gọi từ trong nhà trẻ. Vuốt Cọp quay đầu và bỏ đi. Bé Mây sục mạnh trái bóng rêu một cú cuối cùng rồi chạy tới lối vào nhà trẻ. "Tạm biệt, cậu Tim Lửa," nó meo trước khi biến mất vào bên trong.

Tim Lửa ngược lên nhìn bầu trời. Mặt trời sắp lên cao – đã đến lúc phải lên đường đi tuần tra. Chú cảm thấy đói, nhưng chưa có con mồi nào được mang về cả. Có lẽ chú sẽ tìm thứ gì đó trong lúc đi tuần. Chú lật đật băng qua trắng trống, ra ngoài đường hầm kim tước, lá cây đông cứng kêu lắc rắc dưới chân chú.

Chân Cát và Long Chuột đã đứng đợi ở chân dốc. Tim Lửa vểnh đuôi lên chào, bỗng nhiên cảm thấy vui mừng khi gặp chân Cát.

"Chào," chân Cát meo. Long Chuột gật đầu với chú.

Bão Trắng xuất hiện từ phía hàng cây kim tước. "Đội tuần tra bình minh đã về chưa?"

"Không thấy bóng dáng họ đâu cả," Long Chuột trả lời. Nhưng khi cô vừa dứt lời, Tim Lửa nghe thấy tiếng loạt soạt ở phía trên con dốc. Da Cây Liễu, Gió Lốc, Vằn Đen và chân Bụi ló ra khỏi những bụi cây thấp.

"Chúng tôi đã tuần tra toàn bộ biên giới bộ tộc Sông," Da Cây Liễu báo cáo. "Đến giờ không thấy có dấu hiệu của đội săn

nào cả. Đội tuần tra của Sao Xanh sẽ kiểm tra vùng này lại lần nữa vào buổi chiều nay."

"Tốt," Bão Trắng đáp. "Chúng ta sẽ thị sát biên giới bộ tộc Bóng Tối."

"Hy vọng chúng cũng có hiểu biết như bộ tộc Sông mà tránh xa ra," Văn Đen meo. "Sau đêm qua, bọn chúng phải biết là chúng ta sẽ truy tìm chúng."

"Hy vọng là vậy," Bão Trắng ngao. Ông quay sang đội tuần tra của mình. "Tất cả sẵn sàng chưa?" Tim Lửa gật đầu. Bão Trắng vẫy chóp đuôi và vụt biến mất vào đám dương xỉ úa.

Tim Lửa theo sao Long Chuột và Bão Trắng. Họ lao thật nhanh ra khỏi khe nứt. Chân Cát ở ngay phía sau Tim Lửa: chú có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của cô nàng khi cô bò lên những tảng đá.

Họ thậm chí còn chưa đến được bãi đá Hang Rắn mà Tim Lửa đã nhận ra một mùi quái gở, quen quen. Chú há miệng ra định báo cho những mèo khác biết, nhưng Long Chuột đã nói trước. "Bộ tộc Bóng Tối!"

Bốn con mèo dừng lại để hít cái mùi hôi hám đó.

"Tôi không thể tin là chúng trở lại mau như vậy!" Chân Cát lầm bầm. Tim Lửa để ý thấy dải lông rung lên dọc xương sống của cô.

"Mùi này rất mới," Đôi mắt Bão Trắng long lên giận dữ. "Ta đã hy vọng Sao Đêm sẽ có thể mang lại chút danh dự cho bộ tộc của hắc. Nhưng hóa ra là những cơn gió lạnh bên kia đường Sấm Rền đã thổi bay hết trái tim của mọi mèo bộ tộc Bóng Tối rồi."

Tim Lửa quay đi và bắt đầu sục thẳng vào một đám dương xỉ úa. Chú chà hàm răng vào từng chiếc là hình lược để rà soát cái mùi còn vương ở đó. Đúng là bộ tộc Bóng Tối. Mùi này quen thuộc. Rất quen thuộc. Tim Lửa dừng lại. *Cái mùi này là của một chiến binh bộ tộc Bóng Tối mà chú đã gặp trước đây, nhưng là chiến binh nào?*

Tim Lửa dần tới nữa, hy vọng hít thêm sẽ có thể khiến mình nhớ ra. Đến đây chú lại ngửi thấy một cái gì đó khác. Tim Lửa nhìn xuống. Trên mặt đất, lẫn trong những cuống dương xỉ úa, có một đám xương thỏ. Những mào bộ tộc vốn thường hay chôn vùi xương của con mồi, như một dấu hiệu nhằm tỏ lòng tôn trọng những mạng sống mà họ đã lấy đi. Bất giác, nhận thức được ý nghĩa của điều này, Tim Lửa nhặt một nhúm xương lên rồi lùi lại, tha chúng ta khỏi đám dương xỉ úa. Chú đặt chúng xuống chân của Bão Trắng.

Bão Trắng nhìn những mẫu xương, giận run người. "Xương thỏ à? Những chiến binh để lại thứ này nhằm cố ý để cho chúng ta biết rằng họ đã săn trên vùng đất của chúng ta! Sao Xanh phải biết chuyện này ngay lập tức."

"Liệu bà có cử một đoàn mào qua nghênh chiến với bộ tộc Bóng Tối không?" Tim Lửa hỏi. Chú chưa từng thấy Bão Trắng giận dữ như vậy bao giờ.

"Bà nên làm vậy!" Ông chiến binh vĩ đại lông trắng gầm lên. "Và chính ta sẽ thân chinh dẫn đầu đoàn quân đó, Sao Đêm đã phản bội lại lòng tin của chúng ta, và bộ tộc Sao biết là hẳn phải bị trừng phạt."

"Sao Xanh!" Bão Trắng phun mớ xương thỏ xuống giữa trảng trống của trại.

"Sao Xanh đi tuần tra rồi," Vuốt Cọp nói với ông, bước ra từ chỗ tối.

Đuôi Cộc và Long Tuyết vội tuần ra khỏi hang của họ để xem chuyện gì đang xảy ra.

Bão Trắng nhìn Vuốt Cọc, vẫn còn tức giận. "Hãy nhìn đây!" Ông gằn giọng.

Vuốt Cọc không cần được kể cho biết chúng có nghĩa là gì; mùi của chúng đã nói lên toàn bộ câu chuyện. Mắt ông ta bùng bùng nổi cơn cuồng nộ.

Tim Lửa lùi lại rìa trắng trống và theo dõi hai vị chiến binh vĩ đại. Chứng cứ này rõ ràng là điềm chẳng lành, nhưng sự phát hiện ra đồng xương khiến tâm trí chú tràn đầy nghi vấn, chứ không phải là tức giận. Chỉ mới có ba mùa trắng kể từ khi bộ tộc Bóng Tối tổng khứ gã tộc trưởng tàn ác của họ, với sự giúp đỡ của bộ tộc Sấm, thì làm sao họ lại dám liều lĩnh khiêu chiến với bộ tộc Sấm?

Rõ ràng Vuốt Cọc không có mối hoài nghi như vậy. Ông ta đã mau mắn gọi Vằn Đen và Gió Lốc tới rồi. "Da Cây Liễu và Long Chuột cũng cùng đi với chúng ta!" Ông loan báo. "Chúng ta sẽ đi tìm một đội tuần tra của bộ tộc Bóng Tối và để lại cho chúng vài vết thương mà sẽ nhắc nhở chúng nhớ phải tránh xa lãnh địa của chúng ta ra."

Bão Trắng gật đầu.

"Con có đi được không?" Chân Cát meo. Cô nàng này giờ cứ chộn rộn xà quần đằng sau vị chiến binh lông trắng. Bây giờ cô nàng dừng lại và nhìn ông với đôi mắt long lanh.

"Không phải lần này," Bão Trắng bảo cô.

Vẻ thất vọng hằn lên trên gương mặt cô nàng. "Nhưng còn Tim Lửa thì sao?" Cô nàng meo. "Anh ấy đã tìm ra chỗ xương này mà."

Vuốt Cọp híp mắt lại, lông cổ dựng lên. "Tim Lửa hãy ở lại đây và báo cáo cho Sao Xanh khi bà trở về," ông ta rít chìn chịt đầy khinh miệt.

"Các ông định đi trước khi bà trở về sao?" Tim Lửa hỏi.

"Đúng vậy," Vuốt Cọp gay gắt. "Chuyện này cần phải được giải quyết ngay!" Ông quay sang Bão Trắng và quật đuôi. Tim Lửa nhìn hai ông chiến binh lao ra khỏi trại, Vằn Đen, Da Cây Liễu, Gió Lốc, và Lông Chuột bám sát phía sau. Chú có thể nghe thấy tiếng bước chân của họ nện thịch thịch trên mặt đất đóng băng khi họ tiến đến sườn khe núi.

Tim Lửa đột nhiên nhận ra trại vắng lặng đến thế nào. Khi Lông Tuyết và Đuôi Cộc bước đến và bắt đầu hít hít những mẩu xương thỏ, chú hỏi. "Những ai đi cùng Sao Xanh?"

Lông Tuyết ngược lên. "Vằn Xám, Đuôi Dài, chân Lẹ."

Một cơn gió lạnh thổi rợn bộ lông của Tim Lửa. Chú hy vọng cơn gió đó là thứ làm cho mình run lên. Chú là chiến binh duy nhất còn lại trong trại. "Cô kiểm tra hang lính nhỏ xem chân Bụi có ở đó không," Tim Lửa bảo chân Cát.

Cô nàng gật đầu, phóng bay qua trắng trống, thò đầu vào hang. "Có anh ta ở đây," cô gọi lại, rút đầu trở ra. "Đang ngủ, cùng với chân Điều Hâu."

Nanh Vàng bước ra khỏi hang của bà và ngược đầu lên. Tim Lửa thấy vững dạ đôi chút khi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của bà mèo lang y già. Chú khép mắt lại, định chào bà. Nhưng khi Nanh Vàng đang nếm mùi không khí, đôi mắt bà dại đi vì sợ hãi. Với những bước chầm chậm, cứng đờ, bà tiến đến đồng xương thỏ và cẩn thận hít từng cái một.

Tim Lửa theo dõi bà, thắc mắc tại sao bà lại quá quan tâm đến những chiếc xương cũ đó.

Cuối cùng bà ngược lên và nhìn trợn trừng vào mắt Tim Lửa. "Sao Gãy!" bà há hốc miệng, giọng nói bị nghẹn ứ lại, khiếp đảm.

"Sao Gãy?" Tim Lửa kêu lên. Bỗng, chú cảm thấy tối tăm mặt mũi. Đó chính là lí do tại sao cái mùi ở trong đám dương xỉ úa lại quá quen thuộc như vậy. Đó là mùi của Sao Gãy. "Bà có chắc không?" Chú hỏi dồn. "Vuốt Cọp đang trên đường đến lãnh địa bộ tộc Bóng Tối rồi."

"Không thể đổ lỗi cho bộ tộc Bóng Tối trong việc này!" Nanh Vàng kêu thét lên. "Đây là Sao Gãy và bọn chiến binh cũ của hắn. Tôi từng là mèo lang y của bộ tộc Bóng Tối. Tôi đã ở đó khi chúng được sinh ra. Tôi biết rõ mùi của chúng như biết mùi của chính bản thân mình vậy." Bà ngừng lời. "Cậu phải tìm Vuốt Cọp và ngăn ông ta lại ngay. Ông ta sẽ phạm sai lầm khủng khiếp nếu tấn công họ!"

Máu gào rống trong tai của Tim Lửa, khiến chú quay cuồng. Chú nên làm gì bây giờ? "Nhưng tôi là chiến binh duy nhất còn lại ở đây!" chú nín thở meo với Nanh Vàng. "Nếu Sao Gãy tấn công trại trong lúc tôi đi thì sao? Trước đây hắn đã từng làm như vậy rồi. Có thể hắn đã cố ý bỏ lại đồng xương như một cái bẫy để nhử cho trại chúng ta không được bảo vệ."

"Cậu phải báo cho Vuốt Cọp biết trước khi ông..." Nanh Vàng nài nỉ, nhưng Tim Lửa lắc đầu.

"Tôi không thể để tất cả ở lại một mình."

"Vậy để tôi đi!" Nanh Vàng rít lên.

"Không! Tôi đi!" Chân Cát meo.

Tim Lửa lần lượt nhìn từng mèo. Chú cũng không thể để mèo nào trong số họ đi được – sức mạnh và những kỹ năng được huấn luyện của họ cần thiết ở đây để bảo vệ bộ tộc. Nhưng

Nanh Vàng nói đúng; những giọt máu vô tội không thể đổ. Sao Gãy chính là kẻ xâm lăng nơi này; bộ tộc Sấm chẳng có tranh chấp gì với bộ tộc Bóng Tối. Chú cần phải cứ một mèo khác đi. Chú nhắm mắt lại và vắt óc suy nghĩ. Câu trả lời đến ngay trong chớp nhoáng. "Chân Điều Hâu!" Tim Lửa rít lên, mở căng mắt ra. Chú gọi thật to tên của anh lính nhỏ.

Anh mèo choai vọt ra khỏi hang của mình và chạy băng qua trắng trống về phía Tim Lửa. "Gì ạ?" Nó hỏi, mắt chớp chớp còn ngái ngủ.

"Tôi có một nhiệm vụ khẩn cấp cho cậu đây," Tim Lửa bảo nó.

Chân Điều Hâu lắc mình và đứng thẳng hơn lên. "Vâng, thưa Tim Lửa," nó meo.

"Cậu phải đi tìm Vuốt Cọp. Ông đã dẫn một đoàn mèo đi tấn công đội tuần tra bộ tộc Bóng Tối. Hãy ngăn ông ấy lại và nói cho ông biết rằng chính Sao Gãy mới là kẻ xâm lấn lãnh địa của chúng ta!" Mắt chân Điều Hâu hoảng hốt mở to, nhưng Tim Lửa nói tiếp. "Có thể cậu phải băng qua đường Sấm Rền. Tôi biết là cậu chưa được huấn luyện..." Những hình ảnh về thể xác bị thương của chân Xỉ Than lại hiện lên trong tâm trí Tim Lửa, nhưng chú cố gạt chúng đi. Chú nhìn sâu vào mắt của chân Điều Hâu. "Cậu phải tìm cho được Vuốt Cọp," chú lặp lại, "nếu không thì sẽ có một cuộc chiến tranh phi lí diễn ra giữa các bộ tộc!"

Chân Điều Hâu gật đầu, mắt cậu đã bình tĩnh lại, đầy quyết tâm. "Em sẽ tìm được ông ấy," cậu lính nhỏ mèo mướp hứa.

"Bộ tộc Sao sẽ đi cùng cậu," Tim Lửa lầm thầm, nhòai người ra trước, chạm mũi mình vào hông của chân Điều Hâu.

Chân Điều Hâu quay đầu và chạy nước rút ra ngoài qua đường hầm kim tước. Tim Lửa nhìn nó đi, cố hết sức để giữ bình tĩnh. Chân Xỉ Than... đường Sấm Rền... những hình ảnh cứ lóa

chó trong đầu chú. Tim Lửa lắc đầu để xua chúng đi. Lúc này không có thời gian để lo lắng. Nếu Sao Gãy đang ở trong lãnh địa bộ tộc Sấm, thì trại phải sẵn sàng đón nhận một cuộc tấn công.

"Chuyện gì vậy?" Chân Bụi đã xuất hiện từ hang lính nhỏ. Tim Lửa liếc nhìn anh ta rồi chạy bay ra giữa trảng trống, leo lên Bục Đá. Trảng trống tưởng chừng như cách một quãng rất xa dưới những cái chân đang run bần bật của chú. Chú nuốt nước bọt một cách khó nhọc và bắt đầu câu gọi nghi thức. "Tất cả những mèo đủ lớn để..." Nhưng như thế mất quá nhiều thời gian! "Trại đang gặp nguy hiểm. Đến đây ngay!" Chú ngao khẩn cấp.

Những mèo già và nữ miu đổ ào ra khỏi các hang của họ, theo sau là bọn mèo con. Trông họ lộ vẻ hoang mang khi thấy Tim Lửa đứng trên đỉnh Bục Đá. Chân Xỉ Than bước tập tễnh ra khỏi hàng dương xỉ và ngược lên nhìn Tim Lửa với ánh mắt sáng ngời, mạnh mẽ. Khi Tim Lửa thấy cô bé, trại đột nhiên ngừng chao nghiêng phía dưới chú.

"Có chuyện gì xảy ra thế?" Độc Nhãn, ông mèo già nhất của bộ tộc Sấm chất vấn. "Chú mày nghĩ chú mày đang làm gì trên đó vậy?"

Tim Lửa không ngần ngại. "Sao Gãy đã trở lại. Ngay lúc này có thể hắn đã ở trong lãnh địa bộ tộc Sấm. Tất cả những chiến binh khác của chúng ta đều đã ra khỏi trại. Nếu Sao Gãy tấn công, chúng ta phải sẵn sàng. Những mèo con và mèo già ở trong nhà trẻ. Những mèo còn lại phải sẵn sàng..."

Một tiếng ngao đầy đe dọa từ phía cổng trại cắt xoẹt lời Tim Lửa. Một tên mèo mướp gây còm, lông màu nâu đen bết bết, với đôi tai rách tươm lao bắn vào trại. Cái đuôi vểnh dựng lên bị cong lại ở khúc giữa như một còng cây gãy.

"Sao Gãy!" Tim Lửa há hốc miệng, theo bản năng, mọi móng vuốt giương ra, từng sợi lông trên người chú dựng đứng cả lên.

Bốn tên chiến binh bắn thủ, xơ xác lảng vảng đằng sau tộc trưởng của chúng, mắt long lên sòng sọc.

"Vậy ra người là chiến binh duy nhất còn lại ở đây!" Sao Gãy rít lên, môi gã bành ra sau thành một tiếng gừ. "Thế này còn đơn giản hơn ta nghĩ nhiều!"

-----oOo-----

Chương 26

SACHMOI.NET

Nanh Vàng, chân Bụi và chân Cát lập tức xô tới trước, dàn thành một hàng rào phòng thủ, những nữ miu xếp hàng phía sau họ. Tim Lửa thấy chân Xỉ Than khập khiễng bước đến nhập vào hàng ngũ với họ, nhưng chân Bụi đã giận dữ quát cô bé mèo xám nhỏ khi cô bé sấn đến gần, và chân Xỉ Than lóng ngóng bước đi, đôi tai ẹp xuống, trở về hang của Nanh Vàng.

Các mèo già tóm lấy lũ trẻ, lừa chúng vào nhà trẻ, rồi cũng ép mình theo chúng vào bên trong. Mặt Vện tóm lấy bé Mây bằng hàm răng của chị và đẩy nó vào sau vung. Chị dùng chân giật mạnh bụi mâm xôi, không để ý đến gai sắc nhọn, che kín cổng ra vào lại, rồi quay ra, hòa cùng những mèo còn lại của bộ tộc ở trắng trống.

Tim Lửa nhảy xuống khỏi Bục Đá và lao nhanh đến đứng bên Nanh Vàng. Chú cong lưng lên và rít rú với Sao Gãy. "Ông đã thua trong lần trước chúng ta chiến đấu, và lần này ông sẽ lại thua thôi!"

"Không bao giờ!" Sao Gãy đáp trả. "Người có thể tước bộ tộc của ta ra khỏi ta, nhưng người đừng hòng giết được ta – ta có nhiều hơn mạng người!"

"Một mạng của bộ tộc Sấm đáng giá gấp mười lần mạng của ông!" Tim Lửa ngao vang. Chú thét lên tiếng thét xung trận và trắng trống bùng nổ thành một chiến trận.

Tim Lửa xông thẳng vào Sao Gãy, dùng móng vuốt tóm lấy gã mèo mướp màu nâu đậm. Cuộc sống của kẻ bất chấp luật lệ

đã đối xử thật nghiệt ngã với vị cựu tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối – Tim Lửa có thể cảm thấy những chiến xương sườn bên dưới bộ lông của gã mèo bị rệp bọ cắn này. Nhưng Sao Gãy vẫn còn rất khỏe. Gã xoay người và cắn phập hàm răng của gã vào chân sau của Tim Lửa. Tim Lửa kêu thét và rít lên tức giận, nhưng vẫn quật chặt gã. Sao Gãy cố giằng người về phía trước, chân quơ quào xuống mặt đất bằng giá. Tim Lửa cảm thấy các móng vuốt của mình cào dọc theo hai bên hông gây trơ xương của Sao Gãy khi có chiến binh phiến loạn dứt ra thoát thân. Tim Lửa nhào theo gã, nhưng có những móng vuốt khác bỗng vồ lấy chân sau của chú. Chú nhào người nhìn qua vai để xem đó là ai. Mặt Vuốt Sắt đang nhìn người ở đó, dòm Tim Lửa bằng cặp mắt nheo lại, nhạo báng.

Tim Lửa nhìn lại hấn mà không tin nổi. Chú chưa bao giờ mong là sẽ gặp lại con mèo này. Ngay lập tức chú quên bằng Sao Gãy. Chính Mặt Vuốt Sắt là mèo đã giết chết Lá Đốm cách đây sáu mùa trăng; hấn đã nhẫn tâm sát hại cô mèo lang y của bộ tộc Sấm để Sao Gãy có thể cướp đám con của Long Tuyết đi. Sự căm hận réo gào trong tai Tim Lửa. Khi quay ngoắt lại và lao thẳng vào tên mèo xám khảng khiu, vật hấn xuống, Tim Lửa như thoáng thấy một bộ lông nhị thể hiện ra trong khóe mắt chú, và mùi thơm ngọt ngào của Lá Đốm tỏa ngát nơi vòm miệng chú. Chú có cảm giác như tâm linh của cô đang ở bên cạnh mình vậy. Cô đã đến để giúp chú trả thù cho các chết của cô.

Tim Lửa không để ý đến cơn đau xé thịt ở chân sau khi chú giật nó ra khỏi cú kẹp của Mặt Vuốt Sắt và bay nhả vào hấn. Tên mèo đứng thẳng lên hai chân sau và vụt mạnh cặp chân trước to bè của hấn. Những móng vuốt sắc như gai nhọn quật trúng phía sau tai của Tim Lửa. Cơn đau bùng lên trong chú như một ngọn lửa, và chú loạng choạng. Lập tức, Mặt Vuốt Sắt chồm lên người Tim Lửa, ghì chặt chú xuống đất và sục hàm răng của hấn vào gáy chú.

Tim Lửa rống lên đau đớn. "Cứu tôi với, Lá Đốm! Tôi không thể làm được!"

Đột nhiên, sức nặng được cắt ra khỏi lưng chú. Tim Lửa búng ngay dậy và quay phắt sang. *Vằn Xám!* Anh chiến binh lông xám đứng bất động, mắt trợn lên hãi hùng. Cơ thể của Mặt Vuốt Sắc treo oặt ọe dưới đôi hàm của anh. Vằn Xám há miệng ra và Mặt Vuốt Sắc rơi phịch xuống đất, chết tươi.

Tim Lửa bước đến một bước. "Hắn đã giết Lá Đốm, Vằn Xám à!" Đây không phải là lúc hối tiếc. "Sao Xanh có đi cùng cậu không?" Chú hỏi gấp gáp.

Vằn Xám lắc đầu. "Bà cử mình về gọi Vuốt Cọp," cậu trả lời. "Chúng tôi đã tìm thấy những chiếc xương. Sao Xanh nhận ra đó là mùi thối tha của Sao Gãy và đoán rằng gã đang dẫn dắt bọn mèo phiến loạn."

Một tiếng rít vang lên gần đó và hai con mèo xấn bừa vào Tim Lửa. Chú nhảy qua tránh. Đó là Long Tuyết đang quần thảo với một tên khác trong số bọn mèo tấn công. Bà nữ miu đang chiến đấu với tất cả sức mạnh của bộ tộc Sao. Đây là lũ mèo đã bắt cóc những đứa con của bà. Mỗi cạm hờn cháy bỏng trong mắt bà khi bà chiến đấu. Tim Lửa lùi lại – Long Tuyết không cần sự giúp đỡ của chú. Một lúc sau tên chiến binh phiến loạn bị tổng tiến qua bức tường dương xỉ úa của trại, kêu thét ùm trời.

Long Tuyết định đuổi theo hắn, nhưng Tim Lửa gọi bà lại. "Bà đã lưu lại những vết thương đủ để cho hắn nhớ đời rồi!" Bà nữ miu dừng kít lại bên bức tường dương xỉ và quay lại, hai bên sườn của bà căng lên, bộ lông trắng của bà bết máu kẻ thù.

Một tên chiến binh phiến loạn nữa chạy sạt qua Tim Lửa, kêu ré, và tiến thẳng đến bức tường trại. Chân Bụi đuổi theo hắn và vót vát thêm được một cú cắn hung tợn trước khi để hắn

lảo đảo chạy ra khỏi trại. Chỉ còn lại Sao Gãy và một chiến binh nữa thôi, Tim Lửa nghĩ.

Chân Cát vừa đề nghiêng một tên chiến binh phiến loạn xuống đất. Tên mèo đang nằm bất động phía dưới cô nàng. Cẩn thận! Tim Lửa nghĩ, và nhớ lại cái mảnh lời ưa thích của chú – để cho kẻ thù nghĩ rằng hắn đã thắng. Nhưng chân Cát không bị lừa. Khi tên mèo chồm dậy, cô đã sẵn sàng. Cô bật người lên rồi lại phập xuống, ghì chặt móng vuốt vào tên chiến binh đúng lúc hắn lật ngửa lên, và dùng đôi chân sau cào tới tấp vào bụng hắn. Chỉ khi hắn kêu lên oe óe như một con mèo con thì cô mới để hắn đi. Tên mèo phiến loạn chạy như gió ra khỏi cổng trại, vẫn còn la hét thảm hại.

Một khoảnh khắc tĩnh lặng quái đản rớt xuống. Những mèo bộ tộc Sấm đứng ngây như phỗng, nhìn trân trối vào những vết máu và lông vương vãi khắp trắng trống. Ngay chính giữa là xác của Mặt Vuốt Sắc.

Sao Gãy đâu? Tim Lửa hoảng hốt quay vòng quanh, đảo mắt khắp trại. Có thể nào hắn đã đột nhập vào nhà trẻ rồi chẳng? Chú định lao đến cái hang phủ mâm xôi thì một tiếng rú thê thiết vang lên từ hang của Nanh Vàng, xé tan bầu không khí. Tim Lửa bươn ào qua đường hầm dương xỉ. *Chân Xỉ Than!* Chú bay vào hang, nghĩ ngợi đến điều tồi tệ nhất, nhưng thay vào đó, chú thấy Sao Gãy đang nằm một đống dưới đất. Bà mèo lang y già đứng đập lên hắn.

Đôi mắt của Sao Gãy nhắm nghiền, máu tuôn trào. Tim Lửa thấy hai bên sườn gã giật cục lên một cái, rồi không động cựa gì nữa. Cắn cứ vào thân xác cứng đờ của gã chiến binh phiến loạn, Tim Lửa nhận ra rằng Sao Gãy vừa mới mất đi một mạng.

Những móng vuốt của Nanh Vàng giương ra và nhuốm mòng óng ánh. Mặt bà nhăn nhúm lại, mắt bà đờ đẫn cả đi.

Đột nhiên, Sao Gãy học lên một tiếng và bắt đầu thở lại. Tim Lửa đợi cho Nanh Vàng chồm tới cắn một cú chí mạng nữa vào gã, nhưng bà chần chừ. Sao Gãy không ngồi dậy.

Tim Lửa chạy đến bên bà mèo lang y. "Đây là mạng cuối cùng của hắc phải không? Sao bà không kết liễu hắc đi?" Chú giục gã. "Hắc đã giết cha mình, trục xuất bà khỏi bộ tộc và còn cố giết bà nữa."

"Đây không phải là mạng cuối cùng của hắc," bà meo, "mà ngay cả nếu như đó là mạng cuối cùng đi chăng nữa, thì tôi cũng không thể nào giết hắc."

"Tại sao? Bộ tộc Sao sẽ biết ơn bà vì điều này." Tim Lửa không thể tin những lời nói của bà. Cái tên Sao Gãy vốn luôn khiến bà mèo già này phải xù lông lên phần nộ mà.

Nanh Vàng lê ánh mắt ra khỏi Sao Gãy và nhìn Tim Lửa. Đôi mắt bà đại đi với nỗi đau đớn và khi bà lăm bắm một cách ảo não. "Hắc là con trai tôi."

Tim Lửa cảm thấy như mặt đất trôi đi dưới chân mình. "Nhưng mèo lang y bị cấm có con mà," chú thốt lên.

"Tôi biết," Nanh Vàng trả lời. "Tôi không bao giờ định là sẽ có con. Nhưng rồi tôi yêu Sao Nút." Giọng bà đong đầy nỗi xót xa. Thốt nhiên, Tim Lửa nhớ lại trận chiến cũ, khi Sao Gãy bị đuổi ra khỏi trại bộ tộc Bóng Tối. Trước lúc chuẩn đi, gã tộc trưởng tàn bạo nói với Nanh Vàng rằng hắc đã giết cha mình, Nanh Vàng đã suy sụp hoàn toàn. Và bây giờ Tim Lửa mới hiểu lí do tại sao.

"Lửa đó tôi sinh được ba đứa con," Nanh Vàng tiếp. "Nhưng chỉ có Sao Gãy sống sót. Tôi đưa hắc cho một nữ miu bộ tộc Bóng Tối để nuôi nó lớn như con của bà ấy. Tôi nghĩ rằng, việc mất đi hai núm ruột của mình đã là sự trừng phạt từ bộ tộc Sao dành cho tôi vì phạm luật chiến binh rồi. Nhưng tôi đã

lầm. Hình phạt của tôi không phải là hai đứa con đã chết đi. Mà chính là đứa con còn sống này đây!" Nanh Vàng nhìn vào thân thể đầm máu của Sao Gãy một cách gớm ghiếc. "Giờ thì tôi không thể giết nó được. Tôi phải chấp nhận số phận của mình, như bộ tộc Sao muốn vậy."

Nanh Vàng loạng choạng, và Tim Lửa nghĩ bà sắp gục ngã đến nơi. Chú ép sát người mình vào hông bà để đỡ bà, khẽ nói. "Hắn có biết bà là mẹ hắn không?"

Nanh Vàng lác đầu.

Sao Gãy bắt đầu gào rống thảm thiết. "Ta không nhìn thấy gì cả!" Tim Lửa hoảng hồn nhận ra là đôi mắt của gã mèo phiến loạn bị rách đến nỗi không thể phục hồi được.

Tim Lửa thận trọng tiến lại gần hắn. Sao Gãy nằm im lìm. Tim Lửa thọc một chân trước vào hắn, và gã con trai của Nanh Vàng lại rên rỉ. "Đừng giết tôi," hắn rên. Tim Lửa giật lùi lại, cảm thấy rùng mình kinh hãi trước nỗi khiếp sợ của gã chiến binh.

Nanh Vàng hít một hơi thật sâu. "Để tôi khám cho hắn." Bà bước đến bên đứa con bị thương của mình, ngoạm gáy của hắn, và lôi hắn vào trong cái ổ mà Da Vá để lại.

Tim Lửa để cho bà đi. Chú muốn kiểm tra xem chân Xỉ Than có ổn không. Chú chợt thấy một bóng đen di chuyển bên trong tảng đá nứt, nơi Nanh Vàng ngủ, "Chân Xỉ Than?" Chú gọi.

Chân Xỉ Than thò đầu ra.

"Em ổn chứ?" Tim Lửa hỏi.

"Bọn mèo phiến loạn đi chưa?" Cô bé khẽ hỏi.

"Rồi, trừ Sao Gãy. Hấn bị thương rất nặng. Nanh Vàng đang khám cho hấn." Chú chờ đợi phản ứng sững sốt của chân Xỉ Than, nhưng cô bé chỉ chậm rãi lắc đầu và nhìn chăm chặp xuống đất.

"Em ổn chứ?" Tim Lửa lặp lại.

"Đáng lẽ em phải chiến đấu bên cạnh thầy." Giọng của chân Xỉ Than nặng nề vì xấu hổ.

"Em có thể bị giết chết đấy!"

"Chân Bụi cũng nói như vậy. Anh ấy bảo em phải đi trốn cùng lũ trẻ đi." Ánh mắt của cô mèo nhỏ lộ vẻ thất vọng tràn trề.

"Nhưng em không sợ bị giết. Em sống như thế này thì tốt gì chứ? Em chỉ là gánh nặng cho bộ tộc thôi."

Một nỗi xót thương nhói đau trong Tim Lửa như bị kim đâm. Chú tìm lời để khích lệ cô bé, nhưng trước khi chú kịp nói, thì giọng the thé của Nanh Vàng đã vang lên từ phía đám dương xỉ úa.

"Chân Xỉ Than," bà gọi. "Lấy cho tôi một ít mạng nhện, nhanh lên!" Chân Xỉ Than quay đi tức khắc và biến mất trong tảng đá, loáng sau, đã trở ra với một chân cuộn đầy mạng nhện. Cố gắng nhanh hết sức, cô bé chập choạng bước đến chỗ Nanh Vàng và đút nùi mạng nhện vào trong ổ.

"Bây giờ lấy cho tôi vài củ hoa chuông," Nanh Vàng ra lệnh.

Khi chân Xỉ Than khập khiễng trở về tảng đá nứt, Tim Lửa quay đi.. Chú chẳng làm được gì hơn ở đây. Chú phải đi xem coi những mèo còn lại của bộ tộc như thế nào rồi.

Hầu như không mèo nào dám đi vào trảng trống của trại. Tim Lửa bước thẳng đến chân Bụi và nói, "Nanh Vàng đang trị thương cho Sao Gãy. Chân Xỉ Than đang giúp đỡ bà." Chú

không đếm xỉa tới tiếng thở gấp gáp, không tin nổi của anh ta. "Đi ra canh gác hăh." Chân Bụi chạy đến đường hầm dương xỉ và biến mất vào bên trong.

Tim Lửa đến bên Vần Xám. Anh chàng chiến binh lông xám vẫn đang nhìn trao tráo vào thi thể của Mặt Vuốt Sắc. "Cậu đã cứu sống mình," Tim Lửa khẽ khàng. "Cảm ơn nhé."

Vần Xám ngược mắt nhìn Tim Lửa. "Mình có thể trao cả tính mạng mình cho cậu," cậu ta trả lời đơn giản.

Cảm thấy ghen ngào, Tim Lửa nhìn anh bạn của mình quay đi. Có lẽ tình bạn của họ vẫn chưa kết thúc mãi mãi.

Tiếng những bước chân rầm rập qua đường hầm kim tước đã cắt ngang dòng suy nghĩ của chú. Sao Xanh lao bổ vào trại, theo sau là Đuôi Dài và chân Lẹ. Tim Lửa cảm thấy đôi vai mình xụi xuống nhẹ nhõm khi nhìn thấy bóng dáng tộc trưởng của mình. Bà nhìn xung quanh trắng trống vắng máu, mắt mở to, cho đến khi ánh mắt bà dừng lại ở xác của Mặt Vuốt Sắc. "Sao Gãy tấn công?" Bà meo.

Tim Lửa gật đầu.

"Hăh ta có chết không?"

Hăh đang ở chỗ Nanh Vàng," Tim Lửa trả lời, cố gượng thốt nên lời cho dù chú đã đuối sức lắm rồi. "Hăh bị thương... ở mắt."

"Những tên chiến binh phiến loạn khác đâu?"

"Chúng tôi đuổi chúng đi rồi."

"Có mèo nào trong bộ tộc chúng ta bị thương nghiêm trọng không?" Sao Xanh hỏi dồn, và nhìn quanh trắng trống lần nữa. Những con mèo lắc đầu. "Tốt," bà meo. "Chân Cát, chân Lẹ,

mang cái xác này ra khỏi trại rồi đem chôn đi. Các mèo già không cần phải có mặt. Không một tên bắt lương nào xứng đáng được chôn cất theo đúng nghi lễ của bộ tộc Sao."

Chân Lẹ và chân Cát bắt đầu kéo lê Mặt Vuốt Sắc về phía đường hầm.

"Những mèo già có an toàn không?" Sao Xanh hỏi.

"Họ ở trong nhà trẻ," Tim Lửa nói với bà. Trong khi chú meo, thì có tiếng xao động từ cái hang phủ đầy nấm xôi, và từ đó Đuôi Cọc xuất hiện, theo sau là bọn mèo con và những mèo già khác. Tim Lửa thấy bé Mây nhào ra và hớn hở chạy lon ton về phía Mặt Vện. Chị đón nó bằng một cú liếm nhanh, và đưa trẻ quay sang nhìn thi thể của Mặt Vuốt Sắc đúng lúc nó biến mất vào đường hầm kim tước.

"Hắn chết rồi à?" Bé Mây tò mò hỏi. "Con đi xem có được không?"

"Suýt," Mặt Vện la, đoạn cuốn đuôi quanh nó. "Vuốt Cọc đâu?" Sao Xanh hỏi.

"Ông ấy dẫn một đoàn mèo đi tấn công đội tuần tra của bộ tộc Bóng Tối," Tim Lửa giải thích. "Chúng tôi tìm thấy những chiếc xương trong chuyến tuần tra của mình. Chúng có mùi của bộ tộc Bóng Tối, cho nên Vuốt Cọc quyết định tấn công. Tôi đã cử chân Điều Hâu đi ngăn ông ấy lại khi Nanh Vàng nhận ra mùi trên những chiếc xương là của Sao Gãy."

"Chân Điều Hâu?" Sao Xanh meo, nheo mắt lại. "Cho dù cậu ta có thể phải băng qua đường Sấm Rền?"

"Tôi là chiến binh duy nhất còn lại trong trại. Không còn mèo nào khác để tôi có thể cử đi được."

Sao Xanh gật đầu, sự lo lắng trong mắt bà nhường chỗ cho sự thấu hiểu. "Anh không muốn bỏ trại không được canh gác, đúng không?" Bà meo. "Anh làm tốt lắm, Tim Lửa à. Ta nghĩ là Sao Gãy muốn dụ tất cả các chiến binh của chúng ta ra khỏi trại. Ta cũng tìm thấy xương."

"Văn Xám đã nói cho tôi biết." Tim Lửa nhìn quanh tìm anh bạn của mình, nhưng Văn Xám đã biến mất tăm.

"Bảo Nanh Vàng đến chỗ ta khi bà ấy xong việc với Sao Gãy," Sao Xanh ra lệnh. Bà dựng tai trước tiếng những bước chân ồn ã từ phía đường hầm kim tước. Vuốt Cọp chạy ào vào trại, theo sau là Bão Trắng và những mèo trong đội tập kích. Tim Lửa rướn cổ ra nhìn quanh quất tất cả các chiến binh cho đến lúc chú nhận thấy chân Điều Hâu, đi sau rốt. Chú lính nhỏ trẻ trông bộ hết cả hơi nhưng không bị thương tích gì. Tim Lửa thở phào nhẹ nhõm.

"Chân Điều Hâu có bắt kịp ông trước khi ông tìm thấy đội tuần tra không?" Sao Xanh hỏi, và bước về phía trợ thủ của mình.

"Chúng tôi còn chưa vào được lãnh địa của họ nữa," Vuốt Cọp trả lời. "Chúng tôi chỉ mới định băng qua đường Sấm Rền." Mắt ông nheo lại. "Có phải Mặt Vuốt Sắc là mèo mà bọn họ đang chôn đó không?"

Sao Xanh gật đầu.

"Vậy là chân Điều Hâu nói đúng," ông thủ lĩnh trợ tá meo. "Sao Gãy đã âm mưu tấn công trại. Hắn cũng chết rồi à?"

"Không. Nanh Vàng đang chữa trị vết thương của hắn."

"Thật vậy chứ!" Lông Chuột kêu lên, liếc nhìn Gió Lốc bên cạnh cô.

Khuôn mặt của Vuốt Cọp tối sầm lại. "Chữa trị vết thương của hử?" Ông gầm gừ. "Chúng ta nên giết chết hử đi, đừng lãng phí thời gian để trị cho hử làm gì!"

"Chúng ta sẽ bàn việc này sau khi tôi nói chuyện với Nanh Vàng", Sao Xanh điềm tĩnh meo.

"Bà có thể bàn việc đó với tôi ngay bây giờ, Sao Xanh." Nanh Vàng bước vào trắng trổng, đầu bà rũ xuống vì mệt mỏi.

"Bà để Sao Gãy một mình à?" Vuốt Cọp ngao to, đôi mắt hổ phách của ông cháy rực lên.

Nanh Vàng ngẩng đầu lên nhìn ông chiến binh sầm màu.

"Chân Bụi đang canh gác hử. Tôi đã cho hử ăn hạt cây anh túc vì vậy hử sẽ ngủ một lúc. Bây giờ Sao Gãy bị mù rồi, Vuốt Cọp. Chẳng cách nào hử có thể trốn thoát được đâu. Hử sẽ bị chết đói trong vòng một tuần, nếu một con cáo hay một đàn quạ không giết hử trước."

"À, vậy thì dễ hơn," Vuốt Cọp cao giọng. "Chúng ta sẽ không phải tự tay giết gã. Chúng ta có thể để rừng tự xử gã."

Nanh Vàng quay sang Sao Xanh. "Chúng ta không thể để hử chết được," bà meo.

12

Bạn đang đọc truyện trên: Truyen3S.Com

Trước Sau

-----oOo-----

Chương 27

SACHMOI.NET

Tim Lửa lê bước đến bụi tầm ma và bắt đầu liếm những vết thương của mình. Chốc nữa chú mới đi gặp Nanh Vàng, sau khi bà chăm sóc những mèo khác xong.

Những tia nắng yếu ớt của mặt trời sắp lặn thả những cái bóng dài ngang qua trắng trống. Đuôi Dài thay thế nhiệm vụ canh chừng Đuôi Gãy cho chân Bụi. Vuốt Cọp đã dẫn những mèo không bị thương tích gì trong đoàn tấn công của mình ra ngoài săn mồi. Bụng của Tim Lửa sôi sùng sục. Chú ngược lên khi nghe thấy tiếng những bước chân, nhưng đó chỉ là chân Cát và chân Lẹ trở về sau nhiệm vụ chôn cất của họ. Hai con mèo bước về phía Sao Xanh, bà đang ngồi dưới Bục Đá với Bão Trắng. Tim Lửa nhồm dậy và bước đến cùng hòa vào nhóm của họ. Chú ngoắc đuôi vẫy chân Bụi lại, nó đang liếm những vết bị cào xước của nó bên cạnh gốc cây cụt. Chân Bụi liếc nhìn Tim Lửa với ánh mắt nghi ngờ trong một thoáng, nhưng cũng lừ đừ đứng lên.

"Chúng tôi đã chôn Mặt Vuốt Sắc rồi." Chân Cát meo.

"Cảm ơn," Sao Xanh trả lời. Tộc trưởng bộ tộc Sấm nhìn thẳng vào chân Lẹ. "Cậu có thể đi được rồi." Tên lính nhỏ đen trắng nghiêng đầu và đi thẳng về hang.

Tim Lửa ra hiệu cho chân Bụi đến gần hơn. Anh lính nhỏ mèo mướp nheo mắt lại và bước đến đứng cạnh chân Cát.

"Thưa Sao Xanh," Tim Lửa bắt đầu một cách ngập ngừng.

"Chân Cát và chân Bụi đã chiến đấu như những chiến binh khi

Sao Gãy tấn công vào đây. Chúng tôi hẳn đã nguy cấp nhiều hơn nữa nếu không có sự dũng cảm và sức mạnh của họ." Mắt chân Bụi mở to và chân Cát nhìn xuống đất khi Tim Lửa nói.

Một tiếng rừ rừ phát ra từ cổ họng của Bão Trắng. "Xấu hổ trông chẳng giống trò tí nào." Ông meo với cô lính nhỏ của mình.

Đôi tai của chân Cát giật giật ngượng ngùng. "Chính Tim Lửa đã cứu bộ tộc," cô nàng buộc miệng. "Anh ấy đã báo động cho trại biết để chúng tôi chuẩn bị sẵn sàng đối phó với cuộc tấn công của Sao Gãy."

Đến lượt Tim Lửa cảm thấy bối rối. Chúc mừng rồi khi đúng lúc đó thì Vuốt Cọp và đoàn thợ săn phóng vào trại, mang theo lúc lỉu mồi.

Sao Xanh gật đầu với Vuốt Cọp rồi quay sang nhìn chân Bụi và chân Cát. "Ta thật hãnh diện khi biết bộ tộc Sấm có những chiến binh tài giỏi như vậy," bà meo. "Đã đến lúc hai mèo hãy nhận lấy cái tên chiến binh cho riêng mình rồi. Chúng ta sẽ có một buổi lễ phong danh ngay bây giờ, trong khi mặt trời đang lặn, và sau đó chúng ta sẽ ăn tối."

Chân Cát và chân Bụi phấn khích nhìn nhau. "Tim Lửa ngược cầm lên và kêu rừ rừ. Sao Xanh gọi bộ tộc, và Tim Lửa thậm chí càng vui mừng hơn nữa thì thấy Vằn Xám xuất hiện từ hang chiến binh. Cậu ta không hề rời trại gì hết."

Bộ tộc tụ tập xung quanh rìa trắng trống. Những mèo già, những nữ miu ngồi chung với lính nhỏ và lũ mèo con ở một bên; Tim Lửa chờ cũng những chiến binh khác ở bên kia. Chú nhìn bé Mây nép sát mình bên cạnh Mặt Vện. Đôi mắt thẳng bé sáng rõ lên, háo hức, và Tim Lửa cảm thấy rất hãnh diện vì thẳng cháu mèo con của mình có thể thấy cậu nó ngồi chung với những chiến binh khác của bộ tộc. Sao Xanh đứng ở giữa cùng chân Cát và chân Bụi.

Ánh hào quang cuối cùng của mặt trời hồng rực trên đường chân trời. Bộ tộc im lặng chờ đợi nó lướt khỏi tầm nhìn, để lại bầu trời đen điểm xuyết những vì sao.

Sao Xanh ngược lên và nhìn dán vào ngôi sao sáng nhất của dải Ngân Hà. "Ta, Sao Xanh, tộc trưởng bộ tộc Sấm, thỉnh gọi tổ tiên chiến binh của mình nhìn xuống hai lính nhỏ này. Họ đã siêng năng luyện tập để hiểu rõ những điều luật cao quý của các ngài, và ta tiến cử họ với các ngài rằng đã đến lượt họ trở thành các chiến binh." Bà nhìn xuống hai mèo trẻ phía trước mình. "Chân Cát, chân Bụi, anh chị có hứa sẽ duy trì, bảo vệ luật chiến binh, bảo vệ và bênh vực bộ tộc này, ngay cả khi phải đánh đổi bằng mạng sống của mình hay không?"

Chân Cát nhìn lại bà, mắt cô nàng sáng lên. "Có," cô trả lời.

Chân Bụi nói to theo lời cô, giọng anh mạnh và trầm. "Có."

"Vậy thì, với quyền lực của bộ tộc Sao, ta sẽ ban cho anh chị danh xưng chiến binh: chân Cát, từ giây phút này cô sẽ được biết đến là Bão Cát. Bộ tộc Sao rất vinh dự vì lòng can đảm và tinh thần của cô, và chúng ta chào đón cô như một chiến binh thực thụ của bộ tộc Sấm." Sao Xanh bước đến và kê mõm lên đỉnh đầu hơi cúi xuống của Bão Cát.

Bão Cát liếm vai của Sao Xanh một cách tôn kính rồi quay đi và bước về phía Bão Trắng. Tim Lửa thấy mắt cô nàng sáng rực lên, kiêu hãnh nhìn mèo bảo trợ của mình khi cô ngồi xuống bên cạnh ông ở vị trí mới của mình, cùng với các chiến binh.

Sao Xanh dời mắt sang nhìn anh chàng mèo mướp màu nâu đậm. "Chân Bụi, từ giây phút này anh sẽ được biết đến là Da Bụi. Bộ tộc Sao rất vinh dự vì lòng can đảm và tính thành thật của anh, và chúng ta chào đón anh như một chiến binh thực thụ của bộ tộc Sấm." Bà chạm mõm vào đầu anh, và anh cũng liếm vai bà một cách tôn kính trước khi hòa nhập vào chỗ những chiến binh khác.

Tiếng hô vang của toàn thể bộ tộc đồng thanh cất lên, thật trang nghiêm, phả ra những làn khói mỏng như làn sương vào bầu không khí đêm. Đồng lòng như một, họ reo hò ngâm nga những cái tên chiến binh mới. "Bão Cát! Da Bụi! Bão Cát! Da Bụi!"

"Theo truyền thống của tổ tiên chúng ta," Sao Xanh cao giọng meo, "Bão Cát và Da Bụi phải ngồi yên lặng gác cho đến lúc bình minh, và một mình bảo vệ trại trong khi chúng ta ngủ. Nhưng trước khi họ bắt đầu đêm thức canh của mình, bộ tộc sẽ cùng ăn với nhau. Hôm nay là một ngày dài và chúng ta có lý do để tự hào về những mèo đã bảo vệ trại chúng ta khỏi bọn phiến loạn. Tim Lửa, bộ tộc Sao cảm ơn lòng can đảm của anh. Anh là một chiến binh vĩ đại, và ta rất tự hào khi có anh là một thành viên trong bộ tộc của ta."

Bầy mèo lại meo vang. Một tiếng rừ rừ thốt lên từ cổ họng của Tim Lửa khi chú nhìn quanh bộ tộc của mình. Chỉ có Vuốt Cọp và Da Bụi là nhìn chú với cặp mắt thù địch, nhưng lần đầu tiên chú chẳng hề xao động trước sự ghen tị của họ. Sao Xanh đã ngợi khen chú, và thế là đủ.

Từng mèo từng mèo một, bầy mèo tiến lên trước để lấy mùi tươi mà đoàn săn của Vuốt Cọp vừa mang về.

Tim Lửa bước về phía Bão Cát. "Tối nay chúng ta ăn chung với nhau như những chiến binh nhé," chú hân hoan meo. "Nếu điều đó không làm phiền cô?" Chú meo thêm. Bão Cát rừ rừ với chú và Tim Lửa cảm thấy vui mừng khôn xiết.

"Chọn thứ gì đó giùm tôi với," cô nàng gọi khi Tim Lửa đi sượt ngay cô nàng đến đồng mùi tươi. "Tôi sắp chết đói rồi đây!"

Tim Lửa lấy ra một con chuột béo núc ních cho chân Cát, trông thật hấp dẫn vào cuối mùa lá trụi như thế này. Chú lấy một con chim sẻ ngô cho mình rồi quay đầu, mang tất cả trở lại chỗ Bão Cát. Nhưng rồi tim chú bỗng chùng xuống – Da

Bụi, Bão Trắng và Văn Đen đã đến tụ nhóm chung với cô nàng rồi. Chú thật ngốc khi nghĩ rằng hai mèo có thể ăn riêng với nhau. Đây là thời gian cho cả bộ tộc cùng chia sẻ và ăn mừng với nhau mà.

Ý nghĩ đó nhắc Tim Lửa nhớ đến chân Xỉ Than. Chú nhìn quanh và nhận ra mình chưa hề trông thấy cô bé ở buổi lễ phong danh. Chắc chắn nó vẫn còn ở trong trắng trống của Nanh Vàng. Chú chạy đến chỗ Bão Cát và đặt con mèo vừa mới lấy xuống bên cạnh cô. "Tôi sẽ trở lại sau năm bước thỏ nhảy," chú meo. "Tôi muốn đem chút mèo tươi đến cho chân Xỉ Than."

"Ừm," Bão Cát nhún vai.

Tim Lửa lẹ làng lấy một con chuột đồng từ đồng mèo và mang nó băng qua trắng trống. Chú ngạc nhiên khi thấy Nanh Vàng đang ngồi trong hang của bà. Bà đã có mặt ở buổi lễ phong danh, như vậy chắc chắn là bà đã về thẳng hang ngay sao đó.

"Tôi hy vọng cái đó không dành cho tôi," bà ngao khi Tim Lửa đến gần. "Tôi đã có phần của tôi rồi."

Tim Lửa đặt con chuột đồng xuống đất. "Tôi mang nó đến cho chân Xỉ Than," chú trả lời. "Tôi nghĩ có thể cô bé muốn thứ gì đó. Cô bé đã không dự lễ phong danh."

"Tôi đã cho nó ít thịt chuột rồi, nhưng cậu vẫn được hoan nghênh khi mang cái đó đến cho nó."

Tim Lửa nhìn quanh trắng trống rợp bóng dương xỉ. Bộ lông nâu của Đuôi Gãy chỉ có thể thấy thấp thoáng qua những nhánh cây trong ổ cũ của Da Vá. Gã chiến binh không hề động đây.

"Hắn vẫn ngủ." Giọng của Nanh Vàng nghe hoạt bát, mang nhịp điệu của một mèo lang y hơn là của một người mẹ. Tim

Lửa không thể không cảm thấy nhẹ nhõm. Chú muốn tin rằng lòng trung thành của Nanh Vàng vẫn ở với bộ tộc Sấm. Chú nhặt con chuột lên và mang đến ổ của chân Xỉ Than. "Này, chân Xỉ Than," chú meo nhẹ nhàng vào đám dương xỉ úa.

Cô mèo xám cựa quậy và loay hoay ngồi dậy. "Tim Lửa."

Tim Lửa bước qua đám lá hình lược và ngồi xuống khoảng trống nhỏ bên cạnh cô bé. Chú đặt con chuột xuống dưới chân cô. "Đây," chú meo. "Nanh Vàng không phải là mèo duy nhất vỗ béo em đâu!"

"Cảm ơn," chân Xỉ Than meo. Nhưng cô bé để con chuột nằm bên cạnh chân mình mà thậm chí không cúi xuống để ngửi nó.

"Em vẫn đang nghĩ về trận chiến đó à?" Tim Lửa nhẹ nhàng hỏi.

Chân Xỉ Than nhún vai. "Em chỉ là một gánh nặng thôi, phải không?" Cô bé ngược nhìn Tim Lửa với cặp mắt to tròn, buồn bã.

"Ai là gánh nặng?" Tiếng ngao của Nanh Vàng cắt ngang họ khi bà thò đầu vào ổ. "Cậu đang làm cánh tay đặc lực của tôi buồn phải không?" Bà meo với Tim Lửa. "Tôi thật không biết phải xoay xở với ngày hôm nay như thế nào nếu không có cô ấy đấy." Bà trù mến nhìn chân Xỉ Than, đôi mắt vàng của bà dịu đi. "Thậm chí tối nay tôi còn bảo cô ấy trộn thảo dược nữa cơ!"

Chân Xỉ Than e thẹn nhìn xuống và nghiêng đầu cắn một miếng chuột.

"Tôi nghĩ là tôi sẽ phải giữ nó lại ít lâu," Nanh Vàng tiếp tục. "Càng ngày nó càng trở nên hữu dụng. Ngoài ra, tôi đã quen có nó ở bên mình rồi."

Chân Xỉ Than liếc nhìn bà meo lang y già, một tia tinh nghịch lóe lên trong mắt cô bé. "Chỉ vì bà điếc đặc nên mới chịu đựng nổi cái tính huyền thuyên của cháu thôi!" Nanh Vàng giả vờ phun phì phì gắt gỏng với cô mèo trẻ, và chân Xỉ Than nói thêm với Tim Lửa. "Ồi, đấy là cách bà nói chuyện với em đấy."

Tim Lửa ngạc nhiên và thấy ghen tị với mối thân tình đã hình thành ở hai mèo này. Chú cứ luôn nghĩ mình là bạn chân thành duy nhất của Nanh Vàng trong bộ tộc, nhưng giờ đây, xem ra bà đã có thêm một bạn khác. Nhưng ít nhất thì chân Xỉ Than cũng có chỗ để nương náu – nếu không thể tập luyện để trở thành chiến binh, thì cô bé sẽ cảm thấy lạc lõng khi ở trong hang lính nhỏ.

Tim Lửa đứng dậy. Chú phải quay về chỗ Bão Cát. "Bà ở đây với Đuôi Gãy có ổn không?" Chú hỏi.

Nanh Vàng điềm nhiên nhìn chú. "Tôi nghĩ mình có thể thu xếp được, đúng không, chân Xỉ Than?"

"Hắn không dám gây sự đâu," cô bé tự tin đồng tình. "Vớ lại, có Đuôi Dài ở đây giúp mà."

Nanh Vàng cúi đầu rút khỏi ổ, Tim Lửa len ra theo bà. "Tạm biệt, chân Xỉ Than!" Chú gọi.

"Tạm biệt, cảm ơn thầy đã mang thức ăn cho em."

"Không có chi," chú meo. Chú quay sang Nanh Vàng. "Bà có thứ gì cho vết cắn trên cổ tôi không?"

Nanh Vàng quan sát vết thương của chú. "Trông nó khá hiểm độc chứ chẳng chơi," bà ngao to.

"Do Đuôi Gãy đấy." Tim Lửa thú nhận.

Nanh Vàng gật đầu. "Đợi chút." Bà bước lẹ về hang của bà và trở ra với một bó dược thảo được gói kỹ trong lá. "Cậu có thể tự xoay sở được phải không? Chỉ cần nhai chúng rồi xoa nước cốt vào vết thương. Sẽ xót lắm đấy, nhưng không gì mà một chiến binh dũng cảm không xử lí được cả!"

"Cảm ơn, Nanh Vàng." Chú dùng răng nhặt bó thảo dược lên.

Nanh Vàng tiến chú ra cổng đường hầm của bà. "Tôi rất cảm kích vì cậu đã đến đây," bà meo, liếc nhìn ổ của chân Xỉ Than. "Nó đang suy sụp thật sự, tôi nghĩ vậy. Sau trận chiến nó đã cảm thấy đau khổ rồi, sau đó nó lại đau khổ hơn nữa vì buổi lễ phong danh."

Tim Lửa gật đầu. Chú hiểu. Chú thận trọng nhìn lại nơi mà Đuôi Gãy nằm. "Bà có chắc là an toàn không?" Chú hỏi lại lần nữa qua đám lá ngậm trong mồm.

"Hắn mù rồi," Nanh Vàng nói. Bà thở hắt ra, sau đó lại phẫn chấn nói thêm. "Mà tôi đâu cũng đã già ghê gớm!"

Tim Lửa thức dậy vào buổi sáng hôm sau, liền chóa mắt bởi những tia sáng trắng chói chang tuôn vào qua bức tường hang. Chú đoán tuyết lại rơi nữa. Ít nhất thì những vết thương của chú đã hết đau nhức. Nanh Vàng nói đúng – nước cốt của lá thảo dược quả là đau thấu xương, nhưng chú cảm thấy khỏe khoắn hẳn ra sau một đêm ngủ ngon lành.

Tim Lửa tự hỏi không biết Bão Cát và Da Bụi đã xoay sở thế nào trong đêm thức canh của họ. Chắc hẳn là một đêm lạnh cắt da cắt thịt trong tuyết. Chú đứng dậy và duỗi hai chân trước, cong lưng lên và cuốn đuôi vòng lên đầu. Hai chiến binh mới nhất của bộ tộc Sấm đang nằm cuộn tròn, ngủ say sưa ở góc hang đằng kia. Chắc hẳn là Bão Trắng đã cho phép họ vào khi ông rời trại đi tuần tra lúc bình minh.

Tim Lửa bước ra trắng trống đầy tuyết. Chú chỉ có thể nhận ra bộ lông trắng của Lông Tuyết đang đi men theo nhà trẻ khi bà duỗi thẳng các chân ra. Có hai chỗ không bị phủ tuyết ở giữa trắng trống, nơi Bão Cát và Da Bụi ngồi canh đêm trước. Tim Lửa rùng mình trước ý nghĩ ấy, nhưng chú vẫn ghen tị với họ khi nhớ lại tâm trạng rộn rạo, hồi hộp trong cái đêm đầu tiên là chiến binh của chú. Chính nhờ tâm trạng ấy mà chú như được sưởi ấm và cảm thấy những giọt sương buốt giá nhất cũng không xuyên thấu được qua mình.

Bầu trời nặng trĩu những đám mây tuyết dày đặc. Những bông tuyết vẫn đang rơi, nhẹ nhàng và yên bình. Sẽ có nhiều việc đi sẵn cho ngày hôm nay đây, Tim Lửa nhận ra vậy. Bộ tộc cần phải dự trữ nhiều thức ăn nếu tuyết tiếp tục rơi dày hơn.

Chú nghe thấy tiếng Sao Xanh gọi từ Bục Đá. Những mèo trong bộ tộc bắt đầu bò ra khỏi hang và băng qua tuyết đến nghe lời truyền báo của tộc trưởng mình. Tim Lửa ngồi vào một trong hai chỗ không có tuyết phủ. Nó tỏa mùi của Bão Cát. Chú để ý thấy Vằn Xám ngồi ở phía bên kia trắng trống, trông vẻ phờ phạc. Tim Lửa tự hỏi không biết đêm qua cậu ấy có lén ra ngoài để kể cho Suối Bạc nghe về bọn mèo phiến loạn kia không.

Sao Xanh cất tiếng. "Ta muốn khẳng định với tất cả đồng bào rằng Đuôi Gãy đang ở trong trại của chúng ta." Không mèo nào phát ra âm thanh nào cả. Bọn họ đã biết cả rồi. Tin đồn đã lan nhanh khắp trại như một ngọn lửa cháy rừng.

"Hắn ta đã mù, và vô hại." Có vài mèo khụt khịt tỏ vẻ khó chịu, và Sao Xanh gật đầu chứng tỏ là bà biết nỗi e sợ của họ. "Ta cũng lo lắng như đồng bào về sự an toàn của bộ tộc. Nhưng, có bộ tộc Sao chứng giám, chúng ta không thể bỏ mặc hắn chết trong rừng, và Nanh Vàng sẽ chăm sóc hắn cho đến khi những vết thương của hắn lành lặn. Khi đó, chúng ta sẽ lại bàn bạc về vấn đề này."

Sao Xanh nhìn xung quanh, lắng nghe tiếng xôn xao dậy lên từ đám đông, nhưng không mèo nào nói gì, vì vậy bà nhảy xuống khỏi Bục Đá. Khi bầy mèo giải tán, Tim Lửa để ý thấy tộc trưởng bước về phía mình.

"Tim Lửa," bà meo. "Có điều này khiến ta không yên tâm. Cậu vẫn chưa dàn xếp xong mọi việc với Văn Xám. Ta đã không thấy hai cậu ăn chung với nhau nhiều ngày. Ta đã nói với cậu rồi, không có chỗ cho những lục đục xảy ra trong nội bộ bộ tộc Sấm. Hôm nay ta muốn các cậu đi săn với nhau."

Tim Lửa gật đầu. "Vâng, thưa Sao Xanh." Chú không nề hà gì việc đó. Và sau trận chiến hôm qua, chú hy vọng Văn Xám cũng sẽ thích ý tưởng này. Khi Sao Xanh bước đi khỏi, Tim Lửa quét khắp trắng trống, thầm mong Văn Xám chưa biến mất. Không, cậu ta ở kia, đang phụ dọn tuyết khỏi lối vào nhà trẻ.

"Hây, Văn Xám," Tim Lửa gọi. Văn Xám vẫn cắm cúi với công việc của mình. Tim Lửa phóng đến bên cậu ta. "Cậu có muốn đi săn sáng nay không?"

Văn Xám quay sang nhìn chú, ánh mắt lạnh lùng. "Cậu đang muốn bảo đảm là tôi không biến mất lần nữa chứ gì?" Cậu gầm gừ.

Tim Lửa sững sờ. "Kh-không, tôi chỉ nghĩ... sau trận hôm qua... Mặt Vuốt Sắc..."

"Tôi đã làm như bất kỳ mèo nào khác của bộ tộc Sấm. Đó là cái được gọi là lòng trung thành với bộ tộc!" Tiếng meo của Văn Xám rít lên chói óc, đoạn cậu hậm hực quay lại với việc cào tuyết.

Những hy vọng của Tim Lửa tắt ngúm. Lẽ nào lòng tin của anh bạn mình đã mất đi mãi mãi? Chú quay đi, đuôi cụp xuống, và thất thủ bước qua đám tuyết về phía cổng trại. Chú nói với

qua vai. "Thật ra thì Sao Xanh bảo mình đi săn cùng với cậu vào sáng nay, vì vậy cậu có thể giải thích với bà tại sao cậu không đi."

"Ra vậy, anh chỉ cố làm vừa lòng Sao Xanh, như mọi khi!" Văn Xám rít lên. Tim Lửa dừng bước và quay ngoắt lại, định chống trả một câu ra trò, vừa lúc thấy Văn Xám đang băng qua tảng trống về phía mình, vừa đi vừa giữ sạch bông tuyết ra khỏi đôi vai rộng của cậu.

"Vậy thì đi nào," Văn Xám ngao, hướng thẳng ra đường hầm kim tước.

Đó là một chuyến leo chậm chạp ra khỏi khe núi, do những tảng đá cuội phủ đầy tuyết. Khi họ đến đỉnh, khu rừng kẹt trong băng tuyết trải dài trước mặt họ. Văn Xám lao đi ngay lập tức,

-----oOo-----

Chương 28

SACHMOI.NET

"Tôi sẽ tìm ra chúng." Tim Lửa hứa. Rất tự nhiên, chú nhìn quanh tìm Vằn Xám. Gió đang nổi ùng ùng và tuyết rơi dày hơn – chú không muốn đi tìm một mình. Tim Lửa chạy vội đến hang chiến binh và lách mình vào trong, nhưng Vằn Xám không có ở đó.

Bão Cát vừa mới tỉnh dậy. "Gì vậy?" Cô meo, nhìn Tim Lửa dòm đảo dác khắp hang.

"Lũ trẻ của Mặt Vện biến mất rồi."

"Cả bé Mây à?" Bão Cát vùng dậy, lập tức tỉnh như sáo.

"Phải! Tôi kiếm Vằn Xám để cùng đi tìm nhưng cậu ấy không có ở đây," Tim Lửa nói, lời của cú thốt ra gấp gáp. Chú cảm thấy giận điên tiết khi Vằn Xám lại biến mất – ngay sau khi buộc tội Tim Lửa không tin cậu ta!

"Để tôi đi với anh," Bão Cát đề nghị.

Tim Lửa chớp mắt. "Cảm ơn," chú meo một cách cảm kích. "Đi. Chúng ta nên báo cho Sao Xanh biết trước khi đi."

"Da Bụi có thể báo cho bà. Vẫn còn đồ tuyết sao?"

"Ừ, lại càng nặng hơn. Nhanh nhanh lên." Tim Lửa nhìn bộ dạng đang ngủ vùi của Da Bụi. "Cô đánh thức anh ấy dậy đi. Tôi ra nói cho Mặt Vện biết là chúng ta đi rồi gặp cô tại cổng trại nhé." Chú bay trở lại nhà trẻ. Mặt Vện vẫn cuống quýt hít đánh hơi xung quanh để dò mùi của lũ trẻ.

"Có dấu vết gì không?" Tim Lửa hỏi.

"Không," Giọng của Mặt Vện lạc đi. "Lông Tuyết đi báo với Sao Xanh rồi!"

"Ừm, đừng lo. Để tôi ra ngoài tìm chúng," chú trấn an chị. "Bão Cát đi cùng tôi. Chúng tôi sẽ tìm thấy chúng mà."

Mặt Vện gật đầu rồi lại sục sạo tiếp.

Tim Lửa và Bão Cát cùng ra đến đường hầm kim tước một lượt và lao vội vào rừng. Bên ngoài trại, gió thậm chí càng dữ tợn hơn. Tim Lửa nheo mắt và cúi vai xuống trước cơn bão tuyết.

"Trong lớp tuyết còn mới thế này thì khó tìm mùi lắm," chú cảnh báo Bão Cát. "Chúng ta đi tìm coi chúng có bò vào rừng không."

"Ừ," Bão Cát nói.

"Cô tìm hướng đó." Tim Lửa hích mũi chỉ. "Còn tôi sẽ tìm hướng kia. Hẹn gặp lại cô ở đây. Đừng đi lâu quá đấy."

Bão Cát lao vút đi, và Tim Lửa nhảy phóng qua một thân cây ngã, nhắm thẳng đến con đường mà bộ tộc thường hay đi. Hai bên sườn khe núi bị tuyết phủ thậm chí còn dày hơn so với sáng nay, giờ lại trơn trượt ở những nơi tuyết đã đóng thành băng. Tim Lửa dừng lại, nghech đầu lên, miếng há ra, nhưng chú chẳng thể rà thấy mùi của lũ trẻ đâu cả. Chú cố tìm những vết chân, nhưng vô hiệu – có thể nào tuyết mới rơi đã phủ kín dấu vết của chúng rồi?

Chú khó nhọc nhích từng bước dọc theo chân dốc nhưng tuyệt nhiên không tìm thấy dấu vết của mèo nào, chứ đừng nói là lũ trẻ. Gió thổi ù ù cho đến lúc Tim Lửa không còn cảm thấy được hai chóp tai của mình nữa. Không tên mèo con nào

có thể sống sót nốt trong thời tiết như thế này, mà chẳng bao lâu nữa thì mặt trời đã bắt đầu lặn. Chú phải tìm được chúng trước khi màn đêm buông xuống.

Tim Lửa bươn bả trở về cổng trại. Bão Cát đang ngồi đó đợi chú, bộ lông của cô dính đầy những lằn tuyết nhỏ. Cô nàng giữ sạch chúng đi khi thấy Tim Lửa đến.

"Có thấy gì không?" Tim Lửa hỏi.

"Không, chẳng có gì hết."

"Chúng không thể đi xa được," Tim Lửa chỉ ra. "Đi, thử tìm lối này coi." Chú tiến thẳng về phía hõm cát huấn luyện.

Bão Cát chật vật chạy theo chú. Tuyết đang trở nên dày hơn, và mỗi bước chân cô đều lún sâu xuống đến tận bụng.

Hõm cát huấn luyện vắng tanh.

"Anh nghĩ Sao Xanh có biết thời tiết ngoài này tệ thế này không?" Bão Cát hỏi, cất cao giọng trước những cơn gió.

"Bà biết chứ," Tim Lửa trả lời lại cô.

"Chúng ta nên trở về và tìm thêm sự trợ giúp rồi cùng đi với một đoàn tìm kiếm khác," Bão Cát meo.

Tim Lửa nhìn cô chiến binh đang run cầm cập. Không chỉ có bọn trẻ mới có thể chết còng ở đây. Có lẽ Bão Cát nói đúng. "Tôi đồng ý," chú meo. "Chúng ta không thể làm việc này một mình được."

Khi bọn họ quay về trại, Tim Lửa nghĩ mình vừa nghe loáng thoáng một tiếng kêu nhỏ trong gió. "Cô có nghe thấy không?" Chú gọi to.

Bão Cát dừng lại và bắt đầu hít hít không khí một cách gấp gáp. Đột nhiên, cô nàng ngược đầu lên. "Phía kia!" Cô meo, và hất mũi chỉ về phía một cái cây đổ.

Tim Lửa lao bắn về phía đó, cùng với Bão Cát theo sát phía sau. Tiếng kêu càng lúc càng rõ hơn cho đến khi Tim Lửa nhận ra cả tràng tiếng kêu nhỏ. Chú leo lên thân cây và nhìn xuống phía bên kia. Nằm co ro trong tuyết là hai con mèo bé tí nị. Tim Lửa thở phào, nhưng bất chợt nhận ra là bé Mây không có ở cùng với bọn chúng. "Bé Mây đâu?" Chú ngao.

"Đi sẵn," một con mèo ré lên. Giọng nó run rẩy vì lạnh và vì khiếp sợ, nhưng vẫn có chút bướng bỉnh trong đó.

Tim Lửa ngược đầu lên. "Bé Mây!" Chú gọi, và căng mắt nhìn qua màn bông tuyết.

"Tim Lửa, đây này!" Bão Cát đang ở phần ngọn của thân cây ngã. Tim Lửa quay lại. Một bùm lông trắng bắn bết đang ì ạch bươn qua tuyết về phía họ. Bé Mây! Bước nào bước nấy của nó đều là cú nhảy xa so với các thân hình bé xiu của nó – tuyết ngập cao bằng đúng y nó. Nhưng nó vẫn tiến lên, và miệng tha một con chuột đồng nhỏ, bao đầy tuyết.

Một cảm giác vừa mừng vừa tức giận dâng trào trong Tim Lửa. Chú bỏ Bão Cát ở lại đấy với cặp mèo kia rồi băng vèo qua đám tuyết, đến xốc hẳn thẳng nhỏ lên bằng miếng da cổ của nó. Bé Mây gừ gào phản đối nhưng vẫn kiên tuyết không nhả con chuột đang treo dưới miệng nó ra.

Tim Lửa quay sang thấy Bão Cát đang thúc bọn mèo còn lại về phía chú. Chúng ngã dúm dúm đằng trước cô, lún sâu xuống tuyết đến tận tai, nhưng cô vẫn đẩy chúng tới.

Bé Mây vùng vằng trong miệng của Tim Lửa. Chú đặt nó trở xuống tuyết. Bé Mây ngược lên nhìn chú, vẫn tự hào giữ chặt thành quả của mình. Tim Lửa không thể không cảm thấy ấn

tượng. Bất chấp trời tuyết và gió, bé Mây cũng đã bắt được con mồi đầu tiên của mình.

"Đợi đó," chú ra lệnh, và lùi trở lại giúp Bão Cát. Chú nhặt một cô mèo bé xiu đang rên la dữ dội lên, đoạn hích cho con kia tiến về phía trước.

Nhóm mèo lem luốc dắt díu nhau về trại. Mặt Vện đang đợi phía ngoài đường hầm kim tước. Sao Xanh đứng bên cạnh chị, mắt bà nheo lại trước màn tuyết đổ ào ào. Ngay khi phát hiện ra đoàn mèo của Tim Lửa, họ bổ nhào đến để trợ giúp. Sao Xanh nhặt lấy bé Mây và Mặt Vện tóm lấy con mèo còn lại; xong rồi họ quay đầu phóng nhanh vào trong trại, cùng với Tim Lửa và Bão Cát hối hả theo sau.

Khi đã ở trong trắng trống, ba con mèo lớn đặt những cục lông tê cứng của mình xuống đất. Tim Lửa giữ tuyết khỏi lông mình rồi nhìn xuống bé Mây, nó vẫn ngang ngạnh ngậm chặt con mồi mới bắt được của nó.

Sao Xanh nhìn ba đứa trẻ. "Các con nghĩ các con làm gì ngoài đó vậy? Các con biết đấy, trẻ con đi săn là phạm luật chiến binh!"

Hai đứa con của Mặt Vện co rúm lại dưới ánh mắt giận dữ của tộc trưởng, nhưng bé Mây nhìn lại bà với cặp mắt xanh tròn xoe. Nó đặt con chuột xuống và meo, "bộ tộc cần mồi tươi, vì vậy chúng con đã quyết định đi bắt một ít đem về."

Tim Lửa hoảng sợ trước sự gan góc của nó.

"Đây là ý kiến của ai?" Sao Xanh hỏi.

"Của con," bé Mây trả lời, vẫn không chịu cúi đầu.

Sao Xanh nhìn xoáy vào thẳng mèo con ngang bước và ngao. "Con có thể đã bị chết cồng ngoài đó rồi!"

Bé Mây giật mình bởi sự tức giận trong giọng nói của bà và thụp người xuống. "Chúng con làm vậy là vì bộ tộc mà," nó chống chế.

Tim Lửa nín thở đợi xem Sao Xanh sẽ làm gì tiếp theo. Bé Mây đã vi phạm luật chiến binh. Liệu Sao Xanh có đổi ý về việc để nó ở lại bộ tộc không?

"Ý định của con," Sao Xanh từ tốn nói. "là tốt. Nhưng đó là một điều ngốc nghếch." Tim Lửa cảm thấy le lói một tia hy vọng. Nhưng rồi lại nép mình xuống khi bé Mây ngoan cố nói.

"Nhưng con đã bắt được mồi mà."

"Ta thấy rồi," Sao Xanh lạnh lùng đáp. Bà nhìn đăm đăm vào cả ba đứa trẻ. "Ta để việc này cho mẹ các con quyết định phải làm gì với các con. Nhưng ta không muốn thấy các con làm bất cứ điều gì tương tự thế này nữa. Các con hiểu không?"

Tim Lửa giãn người ra một chút khi bé Mây gật đầu với bọn nhóc kia. "Bé Mây, con có thể đem con mồi con bắt được để chung vào đồng mồi," Sao Xanh thêm. "Sau đó cả ba con hãy đi ngay về nhà trẻ để liếm cho khô người và sưởi ấm, nghe chưa."

Tim Lửa ngạc nhiên hết sức. *Chẳng phải chú dò tìm thấy giọng điệu của một người mẹ trong giọng nói của tộc trưởng bộ tộc Sấm đó sao?*

Đám con của Mặt Vện lao ngay về nhà trẻ, theo sau là mẹ chúng, trong khi bé Mây nhặt con chuột lên và chạy lon ton về phía đồng mồi. Cái đầu nghiêng nghiêng về tự cao của nó khiến cho các chân của Tim Lửa nhói lên vì lo lắng, nhưng khi Sao Xanh nhìn nó chạy đi, Tim Lửa nghĩ là mình đã nhìn thấy một tia ngưỡng mộ trong ánh mắt của tộc trưởng.

"Làm tốt lắm, hai mèo," bà meo, chuyển sự chú ý của bà sang Bão Cát và Tim Lửa. "Ta sẽ phái Đuôi Dài đi gọi đoàn tìm kiếm kia về. Cả hai cũng về hang để sưởi ấm đi!"

"Vâng, thưa Sao Xanh," Tim Lửa trả lời. Chú quay đi cùng Bão Cát, nhưng Sao Xanh gọi chú lại. "Tim Lửa," bà meo. "ta muốn nói chuyện với cậu." Giọng nói của bà khiến Tim Lửa chột dạ. Có lẽ chú đã thở phào quá sớm chăng.

"Hôm nay bé Mây đã chứng tỏ một số kỹ năng săn mồi khả quan," Sao Xanh bắt đầu. "Nhưng tất cả các kỹ năng trên đời này đều trở nên vô nghĩa nếu nó không thể học được cách tuân thủ luật chiến binh. Có thể bây giờ chỉ là vì sự an toàn của nó, nhưng trong tương lai, sự an nguy của cả bộ tộc sẽ lệ thuộc vào đấy."

Tim Lửa nhìn chòng chọc xuống đất. Chú biết Sao Xanh nói đúng, nhưng chú không thể không cảm thấy rằng bà đang trông chờ quá nhiều vào đứa trẻ này. Bé Mây vẫn còn rất nhỏ, và nó chỉ mới ở với bộ tộc một thời gian ngắn. Tim Lửa nuốt nghẹn cục giận khi chú nghĩ về Văn Xám, một mèo sinh ra trong bộ tộc nhưng lại bất tuân luật chiến binh một cách đáng hổ thẹn biết chừng nào. Chú ngước lên nhìn tộc trưởng bộ tộc. "Vâng, thưa Sao Xanh," chú meo. "Tôi bảo đảm là nó sẽ học được."

"Tốt." Sao Xanh tỏ vẻ bằng lòng. Bà quay đi và trở về hang của mình,

Tim Lửa bước tới hang chiến binh mặc dù chú không còn cảm thấy lạnh nữa. Những lời nói của Sao Xanh khiến chú nóng bừng bừng. Chú lỉnh vào trong, nằm xuống ổ của mình và bắt đầu rửa ráy. Chú nằm lì ở trong ổ suốt cả buổi chiều, nghĩ miên man về Văn Xám và bé Mây. Chú biết Sao Xanh nói đúng. Sự kiên hãnh và ngang ngạnh mà chú thấy trong đôi mắt của

thằng mèo trắng nhỏ khiến Tim Lửa thắc thỏm không biết nó có thật sự thích hợp với cuộc sống bộ tộc hay không.

Khi trời sụp tối, cơn đói buộc Tim Lửa phải lê bước ra khỏi hang. Chú lấy một con chim hét từ đồng mỗi tươi và ngồi xuống cạnh bụi tầm ma để ăn. Lúc này trời tối thui, và tuyết đã thừa dần. Một khi mất quen với bóng tối, Tim Lửa có thể thấy rõ lối vào trại.

Chú nhìn thấy Văn Xám ngay khi cậu ta xuất hiện, và nhìn cậu bước thẳng đến đồng mỗi. Chàng chiến binh lông xám đang mang mỗi về. Có lẽ sau cùng thì cậu ta cũng đi săn.

Văn Xám thả hầu hết số mỗi tươi mình bắt được xuống đồng mỗi. Cậu giữ lại một con chuột to cho mình và mang nó đến một chỗ trú gần bức tường trại. Hy vọng mong manh của Tim Lửa tan biến đi. Cái nhìn ơ hờ trong đôi mắt của Văn Xám nói cho chú biết sự nghi ngờ của mình là đúng – Văn Xám vừa mới đi gặp Suối Bạc về.

Tim Lửa đứng dậy và bước vào hang. Chú không khó gì mà không chìm vào giấc ngủ sâu. Và trong giấc ngủ, chú lại mơ.

Khu rừng tuyết trải rộng xung quanh chú, sáng chói lóa dưới ánh trăng lạnh lùng. Tim Lửa đứng trên một tảng đá cao, lởm chởm. Đứng bên cạnh chú là bé Mây – đã trưởng thành là một chiến binh thực thụ, bộ lông trắng của nó lộn gợn trong gió. Sương mù lãng đãng trên những tảng đá dưới chân họ.

"Nhìn kìa!" Tim Lửa rít lên với bé Mây. Một con chuột rừng đang cúp rúp bò quanh một cái rễ cây đóng băng. Bé Mây nhìn theo ánh mắt của Tim Lửa và lặng lẽ nhảy từ tảng đá xuống nền đất rừng. Tim Lửa theo dõi chàng mèo trắng rón rén đi về phía con mỗi. Đột nhiên, chú ngửi thấy một mùi rất ấm áp và quen thuộc, bộ lông chú rung lên. Chú cảm thấy hơi ấm áp trên vành tai mình, liền quay phắt lại. Lá Đốm đang đứng bên cạnh chú.

Bộ lông lốm đốm của cô óng ánh dưới ánh trăng khi cô chạm cái mũi hồng của cô vào mũi chú. "Tim Lửa," cô thì thầm. "Tôi có một lời cảnh báo cho cậu từ bộ tộc Sao." Giọng cô ử rử và mắt cô cháy bừng bừng trong khi chú nhìn. "Một trận chiến sắp diễn ra. Tim Lửa. Hãy cẩn thận với một chiến binh mà cậu không thể tin tưởng được."

Tiếng chít của một con chuột làm Tim Lửa nhảy nhồm lên và dòm quanh. Chắc hẳn là bé Mây vừa mới hạ một con mồi. Chú quay lại nhìn Lá Đốm nhưng cô đã biến mất.

Tim Lửa giật mình tỉnh giấc và quay sang cái ổ kế bên mình. Vằn Xám đang cuộn tròn, ngủ say, mũi rúc sâu vào dưới cái đuôi dày. Những lời nói của Lá Đốm vẫn còn văng vẳng trong đầu Tim Lửa. "Hãy cẩn thận với một chiến binh mà cậu không thể tin tưởng được."

Chú rùng mình. Cái lạnh thấu da của khu rừng dường như bám vào bộ lông chú, cho dù là ở trong hang này, và mùi hương ngọt ngào của Lá Đốm vẫn tràn ngập trong mũi chú. Vằn Xám cục cựa bên cạnh, lảm nhảm điều gì đó trong giấc ngủ, và Tim Lửa hoang mang. Chú biết mình sẽ không thể ngủ lại được, nhưng vẫn nán lại ở trong ổ và nhìn anh bạn ngủ cho đến khi những tia sáng bình minh bắt đầu rọi sáng qua những bức tường hang.

-----oOo-----

Chương 29

SACHMOI.NET

Khi hang trở nên sáng hơn, Da Cây Liễu tỉnh giấc. Tim Lửa nhìn cô đứng dậy, vươn mình rồi chui ra khỏi hang. Chú liếc nhìn cô đứng dậy, vươn mình rồi chui ra khỏi hang. Chú liếc nhìn dáng hình đang ngủ của Văn Xám lần cuối, và bước theo cô.

"Tuyết ngừng rơi rồi," chú meo, tha thiết muốn phá tan sự tĩnh mịch ma quái bao trùm cả khu trại chìm trong tuyết. Giọng chú vang dội khắp trắng trống, và Da Cây liễu gật đầu.

Có tiếng sột soạt kèm theo mùi của Vuốt Cọp và Gió Lốc khi họ bước ra khỏi hang. Họ ngồi xuống cạnh Da Cây Liễu để liếm lông. Sẵn sàng cho chuyến tuần tra bình minh, Tim Lửa nghĩ. Chú tự hỏi không biết mình có nên đề nghị đi cùng với họ hay không, bởi vì như vậy chú có thể chạy rộng khắp khu rừng, thế nhưng một phần trong chú muốn ở lại và để mắt đến Văn Xám. Những lời nói của Lá Đốm vẫn đè nặng trong tim. Chú không thể rũ bỏ cái suy nghĩ rằng Văn Xám chính là mèo chiến binh mà chú không thể tin tưởng. Văn Xám nhất mực cho rằng mối quan hệ của cậu với Suối Bạc không làm thay đổi lòng trung thành của cậu với bộ tộc, nhưng làm sao lại không được chứ? Cậu ta đang phá vỡ luật chiến binh bằng chính việc gặp cô ấy!

Đột nhiên, Vuốt Cọp ngẩng cao đầu như thể ông đã ngửi được mùi gì. Tim Lửa căng thẳng. Tai chú giật giật – chú có thể nghe thấy tiếng những bước chân giẫm nghiêng lên tuyết từ đằng xa, khản trương di chuyển. Những cơn gió mang đến mùi của bộ tộc Gió. Tiếng những bước chân dần lớn hơn.

Đồng loạt, các chiến binh cứng người lại – một con mèo đang lao vù qua đường hầm kim tước, về phía họ. Vuốt Cọp cong lưng và rít lên đúng lúc Ria Độc Nhất hiện ra ở trắng trống.

Ahh chàng chiến binh bộ tộc Gió dừng kít lại trước mặt họ, mắt anh lộ rõ vẻ khiếp hãi. "Bộ tộc Bóng Tối và bộ tộc Sông!" Anh thở hổn hển. "Bọn chúng đang tấn công trại của chúng tôi! Bọn chúng đông hơn chúng tôi và chúng tôi đang phải chiến đấu vì mạng sống của mình. Lần này Sao Cao nhất quyết không để bị đuổi đi. Các vị phải giúp chúng tôi không thì bộ tộc của chúng tôi sẽ bị tiêu diệt!"

Sao Xanh phóng vụt ra khỏi hang của bà. Tất cả mọi cặp mắt đều chuyển từ Ria Độc Nhất sang tộc trưởng. "Ta đã nghe rồi," bà meo. Không kịp nhảy lên Bục Đá, tộc trưởng bộ tộc Sấm cất tiếng ngao mà bà thường dùng để triệu tập bộ tộc. Mùi sợ hãi của Ria Độc Nhất tràn ngập trắng trống khi anh nhìn những con mèo tuôn ra dưới ánh nắng sớm.

Ngay khi bộ tộc đã tề tựu, Sao Xanh bắt đầu. "Không có thời gian để lãng phí. Đúng như những gì chúng ta lo sợ – bộ tộc Bóng Tối và bộ tộc Sông đã liên kết với nhau, và bây giờ bọn họ đang tấn công trại bộ tộc Gió. Chúng ta phải giúp đỡ họ." Bà dừng lại và nhìn quanh những khuôn mặt đang thẳng thốt nhìn bà. Ria Độc Nhất đứng cạnh bà, im lặng lắng nghe với cặp mắt mở to, đầy hy vọng.

Tim Lửa bàng hoàng. Sau khi bọn mèo phiến loạn bị phát hiện, chú tưởng rằng Sao Đêm là đáng tin cậy. Bây giờ hóa ra tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối lại đi phá vỡ luật chiến binh bằng cách kết cấu với bộ tộc Sông để đuổi bộ tộc Gió ra khỏi nhà của họ lần nữa.

"Nhưng chúng ta đang ở trong mùa lá rụng – rất yếu!" Da Vá phản đối. "Chúng ta đã từng một lần liều mạng vì bộ tộc Gió

rồi. Lần này hãy để họ tự lo liệu một mình đi." Vài tiếng xì xào đồng ý vang lên từ những mèò già và các nữ miu.

Chính Vuốt Cọp là mèò đáp lời ông cụ – ông ta bước lên phía trước và đứng cạnh Sao Xanh. "Cụ thận trọng là rất đúng, Da Vá à. Nhưng nếu bộ tộc Bóng Tối và bộ tộc Sông đã liên kết lại thì việc họ quay sang tấn công chúng ta chỉ là vấn đề thời gian thôi. Chúng ta thà chiến đấu bây giờ, cùng với bộ tộc Gió, còn hơn là sau này, chỉ chiến đấu một mình!"

Sao Xanh nhìn Da Vá, ông cụ nhắm mắt và nhống đuôi lên, chấp nhận lời nói của Vuốt Cọp.

Nanh Vàng lách lên phía trước và trầm tĩnh nói với tộc trưởng. "Tôi nghĩ là bà nên ở lại trại, Sao Xanh. Cơn sốt do bệnh ho đờm xanh có thể đã qua đi, nhưng bà vẫn còn rất yếu." Hai bà mèò nhìn nhau với ánh mắt mà Tim Lửa giật mình hiểu ra. Sao Xanh đang sống trong mạng thứ chín – và là mạng cuối cùng của bà. Vì bộ tộc, bà không thể liều mình trong trận đấu này.

Sao Xanh gật đầu dứt khoát. "Vuốt Cọp, ta muốn ông tổ chức hai cánh quân, một tấn công trực diện và một cánh viện trợ. Chúng ta phải đến đó càng sớm càng tốt!"

"Vâng, thưa Sao Xanh." Vuốt Cọp quay sang các chiến binh. "Bão Trắng, ông chỉ huy cánh quân thứ hai; tôi sẽ dẫn dắt cánh quân đầu. Tôi sẽ dắt theo Văn Đen, Lông Chuột, Đuôi Dài, Da Bụi và Tim Lửa." Tim Lửa ngẩng đầu lên khi Vuốt Cọp gọi tên mình, cảm giác như có một luồng điện chạy qua người. Chú sẽ tham gia cánh quân tiên phong!

"Anh!" Vuốt Cọp gọi Ria Độc Nhất. "Anh tên gì?" Anh chiến binh bộ tộc Gió hình như giật mình vì giọng nói của Vuốt Cọp.

Tim Lửa trả lời thay anh. "Ria Độc Nhất", chú meo.

Vuốt Cọp gật đầu, hầu như không liếc qua nhìn Tim Lửa. "Ria Độc Nhất, anh ở trong đội quân của tôi. Các chiến binh còn của bộ tộc Sấm sẽ tham gia đội quân của Bão Trắng. Kể cả cậu nữa, chân Điều Hầu."

"Tất cả sẵn sàng?" Vuốt Cọp gọi. Các chiến binh ngẩng cao đầu và đồng loạt thét lên tiếng xung trận. Vuốt Cọp lao bắn ra đường hầm kim tước và họ phóng nhào theo sau ông.

Loáng cái họ leo lên khe núi, vào rừng. Thẳng tiến về điểm Bốn Cây và vùng cao nguyên phía bên kia. Tim Lửa liếc nhìn qua vai trong khi chú chạy qua rừng cây. Văn Xám đang ở gần cuối đoàn, vẻ mặt đánh sắt lại, nhìn mông lung về phía trước. Tim Lửa tự hỏi không biết Suối Bạc có mặt trong trận chiến này không. Tim lửa cảm thấy buồn tê tái cho anh bạn mình, nhưng lần này chú không chút nghi ngờ về tinh thần sẵn sàng chiến đấu của bản thân. Sau khi đưa bộ tộc Gió về nhà, chú không thể không cảm thấy có trách nhiệm với họ. Chú sẽ không để bất cứ bộ tộc nào xua đuổi họ đến sống chui nhủi trong những ống cống ở đường Sấm Rền nữa.

Mùi hương của Lá Đốm lại tràn ngập mũi chú lần nữa, và bộ lông của Tim Lửa xù lên. "Hãy cẩn thận với một chiến binh mà chú không thể tin tưởng được!" Đây là một trận chiến khó khăn về nhiều phương diện. Bây giờ Văn Xám không còn lựa chọn nào khác ngoài việc chứng minh lòng trung thành của cậu ta. Dầu cho tuyết đã ngừng rơi, nhưng vẫn thật vất vả khi băng qua những đụn tuyết. Một lớp băng cứng đã hình thành trên bề mặt tuyết, nhưng những chiến binh đủ nặng nề để phá vỡ nó và lún xuống phần tuyết mềm hơn phía dưới.

"Vuốt Cọp!" Tiếng ngao của Da Cây Liễu vang lên đâu đó từ phía sau. Ông thủ lĩnh trợ tá dừng bước và quay đầu lại.

"Chúng ta đang bị theo dõi!" Da Cây liễu thét vang.

Lời của cô khiến Tim Lửa run lên cảnh giác. Có phải họ đã rơi vào một cái bẫy rồi chẳng? Lập tức cả đoàn mèo lặng lẽ lùi lại, đề phòng và nghi ngờ. Một nhánh cây nặng trĩu tuyết kêu lắc rắc phía bên trên, khiến chân Điều Hâu nhảy dựng lên.

"Đợi đã," Vuốt Cọp rít khế.

Đoàn mèo thụp người xuống lớp tuyết dày. Tim Lửa có thể nghe thấy tiếng những bước chân đang hướng về phía họ. Chúng nghe rất nhẹ, tựa như những cái chân nhỏ xíu đang cố lướt qua bề mặt của lớp băng cứng. Tim chú chực lại, Tim Lửa lập tức đoán ra đó là ai trước khi bé Mây và hai đứa con của Mặt Vện xuất hiện từ sau một khúc cây.

Vuốt Cọp chồm đứng hẳn trên hai chân sau, lưng lững trường mặt chúng và bọn trẻ ré lên hoảng hốt. Ông chiến binh nhận ra chúng ngay tức khắc và đáp trở lại bốn chân. "Bọn bay làm gì ở đây!" Ông quát.

"Chúng con muốn cùng tham gia chiến trận," bé Mây meo. Tim Lửa cau mày.

"Tim Lửa!" Vuốt Cọp gọi. Tim Lửa lật đật tiến đến, và ông chiến binh lông sẫm màu mắng té tát. "Anh đã mang thằng nhỏ này vào bộ tộc; vậy thì anh hãy đối phó với nó đi."

Tim Lửa nhìn vào đôi mắt náy lửa của Vuốt Cọp. Chú biết rằng vị thủ lĩnh trợ tá đang ép chú phải lựa chọn: hoặc là tham gia đoàn mèo chiến đấu và chiến đấu cho bộ tộc hoặc là đi mà chăm lo cho thằng cháu mèo kiểng của mình. Cả đoàn mèo im lặng chờ nghe Tim Lửa nói.

Tất nhiên Tim Lửa sẽ chọn chiến đấu cho bộ tộc, nhưng chú không thể hy sinh đứa con của chị mình được. Bé Mây và bọn mèo con phải được một mèo khác đưa về nhà an toàn. Nhưng có chiến binh nào mà đoàn tấn công không cần đến?

"Chân Điều Hầu," Tim Lửa gọi lính nhỏ của Văn Xám. "Làm ơn đưa lũ trẻ này về nhà!" Tim Lửa đợi nghe Văn Xám phản đối, nhưng anh chiến binh lông xám vẫn yên lặng khi Tim Lửa ra lệnh cho lính nhỏ của anh trở về trại.

Đuôi của chân Điều Hầu rũ xụ xuống và Tim Lửa cảm thấy hơi có lỗi. "Sẽ còn nhiều trận chiến khác cho em chiến đấu mà," chú hứa.

"Nhưng Tim Lửa, cậu nói là một ngày nào đó cậu cháu mình sẽ sát cánh chiến đấu bên nhau mà!" Tiếng la phản đối của bé Mây vang qua những hàng cây. Vuốt Cọp nhìn Tim Lửa một cách khinh bỉ. Tim Lửa cảm thấy lông mình xù lên khó chịu trong khi có tiếng phì cười gợn lên trong đoàn mèo vì lời nói của đứa bé. Nhưng chú không để lộ sự bối rối của mình. "Một ngày nào đó chúng ta sẽ," chú meo. "Nhưng không phải hôm nay!"

Đôi vai của thằng mèo trắng xệ xuống và Tim Lửa thở phào nhẹ nhõm khi thấy bé Mây miễn cưỡng cùng bọn mèo khác đi theo chân Điều Hầu trở về trại.

"Ta ngạc nhiên vì sự lựa chọn của anh đấy, Tim Lửa," Vuốt Cọp miệt thị. "Ta không nghĩ là ánh chí thú với trận chiến này như vậy."

Tim Lửa nhìn Vuốt Cọp và cảm thấy máu chạy rần rật trong người, cho nên, chú để mặc cho toàn thân mình run lên giần dữ. "Phải chi ông cũng chí thú luôn!" chú quật lại. "Ông nên hạ lệnh lên đường thay vì giữ chúng ta ở lại đây trong khi các chiến binh bộ tộc Gió đang nguy cấp!"

Vuốt Cọp quắc mắt nhìn chú một cách căm ghét, quay đầu đi, cất tiếng thét vang trời rồi lao bắn về phía trại bộ tộc Gió. Tim Lửa và những mèo khác học tốc chạy theo sau ông, qua điểm Bốn Cây đến sườn dốc dẫn lên vùng cao nguyên. Bọn họ nhảy

phầm phập, chân họ không phát hiện ra một tiếng động nào trên tuyết.

Khi họ đến đỉnh, Tim Lửa bị một cơn gió hú hất ngược vào mặt, khiến đôi tai chú lộn cả ra ngoài. Vùng đất săn của bộ tộc Gió trông cần cỗi hơn bao giờ hết, những đám cây kim tước bị một lớp tuyết che phủ.

"Tim Lửa! Anh biết đường đến trại bộ tộc Gió!" Vuốt Cọp nói thi với gió. "Hãy dẫn chúng ta đến đó!" Ông chậm bước lại để Tim Lửa vượt lên trước. Tim Lửa tự hỏi phải chăng ông thủ lĩnh trợ tá không đủ tin Ria Độc Nhất để bảo anh chiến binh bộ tộc Gió dẫn đường cho họ. Chú quay nhìn lại Vằn Xám, hy vọng tìm được sự trợ giúp, nhưng anh chiến binh lông xám đang cúi đầu, vai xụi xuống một cách khổ sở khi gió đập tới tấp vào bộ lông dày của cậu. Sẽ có rất ít sự giúp đỡ từ cậu ấy. Tim Lửa nhướn mắt lên bộ tộc Sao và cầu nguyện họ chỉ dẫn.

Chú ngạc nhiên khi thấy rằng chú đã nhận ra địa hình của lãnh địa này ngay cả dưới lớp tuyết. Có cái hang lửng và tảng đá mà Vằn Xám đã leo lên để nhìn cho rõ hơn. Chú đi men theo lộ trình mà chú nhớ lần trước mình đã đi cùng với Vằn Xám. Cho đến khi chú đến được chỗ trũng trên vùng đất, đánh dấu trại bộ tộc Gió.

Tim Lửa dừng lại bên mép lòng chảo. "Ở dưới đó!" Chú ngao. Trong một nhịp tim đập, gió ngừng thổi, và từ phía dưới, họ nghe thấy những âm thanh của trận chiến: những tiếng hét, tiếng rú rít của những con mèo đang chiến đấu ác liệt.

-----oOo-----

Chương 30

SACHMOI.NET

Vuốt Cọp ra lệnh cho các chiến binh bằng một tiếng rít hung tợn, xuyên thủng qua cơn bão tuyết. "Bão Trắng, đợi ở đây cho đến khi thấy tiếng thét hiệu lệnh của ta! Ria Độc Nhất, anh dẫn chúng tôi đi qua cổng trại: chúng tôi sẽ lo liệu phần còn lại."

Ria Độc Nhất bắt đầu lao nhanh xuống con dốc về phía những bụi cây bị tuyết phủ kín. Vuốt Cọp lao nhanh như chớp theo anh, Văn Đen theo sát gót ông. Tim Lửa theo sau anh mèo mướp có bộ lông bóng mượt, qua đường hầm hẹp rí dẫm vào trại bộ tộc Gió. Đám kim tước vẫn dày đặc và sắc nhọn như chú ngửi. Văn Xám và những chiến binh khác đợi ở trên đỉnh dốc, một làn sóng tấn công khác sẽ sẵn sàng đột kích sau đợt xung phong ban đầu.

Tim Lửa dừng gấp lại, choáng váng trước cảnh tượng chào đón chú trong trắng trống của trại. Lần trước chú đã đến đây, dò tìm dấu vết khả dĩ dẫn họ lần đến chỗ của bộ tộc bị mất tích, nơi này rất hoang tàn và thình lạng. Bây giờ khoảng đất trống trần ngập những con mèo đang quần thảo, gào rú, lăn lộn quần quai. Ria Độc Nhất nói đúng – những mèo bộ tộc Gió bị áp đảo về số lượng một cách vô vọng. Một đoàn chiến binh sung sức của bộ tộc Bóng Tối và bộ tộc Sông đang đợi ở bên rìa trắng trống, trong khi bộ tộc Gió không hề có đội quân dự phòng. Toàn thể bộ tộc của họ đều lâm trận, các lính nhỏ và mèo già, các chiến binh và những nữ miu.

Tim Lửa phát hiện ra Hoa Sớm đang vật nhau với một chiến binh bộ tộc Bóng Tối. Bà mèo bộ tộc Gió trông có vẻ kiệt sức

và sợ hãi, lông bà dựng đứng lên thành từng mảng rách tả tơi. Tuy nhiên, bà vẫn nhanh nhẹn xoay người và cào kẻ tấn công mình, nhưng hắn to hơn bà nhiều nên đã dễ dàng tống bà xuống đất bằng một cú đòn mạnh bạo.

Rú lên một tiếng, Tim Lửa lao tới và đập thẳng xuống đôi vai của tên mèo bộ tộc Bóng Tối. Chú bám chặt hắn trong khi tên chiến binh bị bất ngờ, ngạc nhiên cố giữ lấy hông bắt chú phải buông ra. Hoa Sớm giương móng vuốt cào mạnh tên mèo trong khi Tim Lửa ghì hắn xuống đất. Tên mèo chiến binh bộ tộc Bóng Tối rú lên thê thiết và cố dứt mình thoát ra được. Hắn chạy thẳng vào bức tường trại đầy gai và chui hẳn qua đó. Hoa Sớm liếc nhìn Tim Lửa một cái tỏ vẻ biết ơn rồi trở lại trận chiến.

Tim Lửa nhìn quanh, vấy những giọt máu khỏi mũi mình. Đoàn quân châu rìa của bộ tộc Bóng Tối và bộ tộc Sông giờ đã xông vào trận chiến. Cánh quân đầu của bộ tộc Sấm đến đã quân bình số lượng được một lúc, nhưng bây giờ đã đến lúc cần đến đội quân thứ hai. Tim Lửa nghe thấy tiếng thét xung trận của Vuốt Cọp vang lên, và trong chớp mắt, Bão Trắng đã hiện ra ở giữa trắng trống, theo sau là Vằn Xám, Gió Lốc và những chiến binh còn lại của bộ tộc Sấm.

Tim Lửa túm lấy một chiến binh bộ tộc Sông, phang một chân gạt hắn té sấp và chân còn lại ghim chặt hắn xuống. Chú lật cho tên mèo nằm ngửa bụng ra và dùng chân sau đập mạnh vào bụng hắn. Tên mèo bộ tộc Sông búng người tránh kịp và đâm sầm vào một chiến binh bộ tộc Gió. Anh chiến binh này quay lại, sững sốt. Tim Lửa nhận ra Ria Độc Nhất ngay lập tức và theo dõi anh ta chồm lên, tấn công tên mèo bộ tộc Sông, không một khoảnh khắc dừng lại. Tim Lửa có thể thấy ngọn lửa căm thù hừng hực trong mắt Ria Độc Nhất. Chú có thể để cho anh kết thúc hiệp đấu này.

Một tiếng rít quen thuộc khiến Tim Lửa chú ý. Văn Xám đang chiến đấu cùng một tên mèo xám bộ tộc Bóng Tối. Đó là Bàn Chân Ướt, một chiến binh đã cùng họ chiến đấu để giải phóng bộ tộc Bóng Tối khỏi Sao Gãy. Hai chiến binh ngang tài ngang sức. Văn Xám vung chân ra sau đập mạnh cho Bàn Chân Ướt văng ra rồi quay sang, tìm một mèo khác để tấn công. Tim Lửa thấy một mèo bộ tộc Sông ngay phía sau Văn Xám. Trong tiếng náo động của chiến trường, chú nghe thấy máu réo ầm ầm trong tai mình. Liệu Văn Xám có tấn công một trong những chiến binh đồng ngũ của Suối Bạc hay không?

Văn Xám nhảy vọt lên, và Tim Lửa nín thở. Nhưng thay vì đáp xuống người của tên mèo bộ tộc Sông, Văn Xám bay vèo qua người hắn và đáp xuống lưng của một chiến binh bộ tộc Bóng Tối khác.

Tim Lửa nghe Vuốt Cọp gọi tên mình. Chú quay đầu lại thì thấy ông chiến binh ở đầu đằng kia của trảng trống. Chiến trường ở đó dày đặc hơn, với những mèo của tất cả các bộ tộc đang quần nhau ác liệt.

Khi bay đến với thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Sấm, Tim Lửa cảm thấy Long Báo Đốm tóm được chân sau của chú và kéo rì chú xuống.

"Người!" Bà thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Sông rít lên. Họ đã gặp nhau trong trận đánh vừa qua ở khe núi, nơi Vuốt Trắng chết.

Tim Lửa giằng mạnh bà ta ra và trượt ngã vập lưng xuống đất. Quá trễ, chú nhận thấy là mình đã để lộ phần bụng mềm của mình ra. Long Báo Đốm không lãng phí một khoảnh khắc nào. Bà chồm lên và đập xuống Tim Lửa bằng tất cả sức mạnh của bà. Chú cảm tưởng như gió bị tống ra khỏi người mình trước khi những móng vuốt sắc như gai rạch sâu vào bụng chú. Chú thét lên đau đớn. Khi mắt chú trợn lên, chú thấy Vuốt Cọp ở

bên hông trắng trổng, đang nhìn chú với đôi mắt lạnh lùng, không chút cảm xúc.

"Vuốt Cọp," Tim Lửa rú lên. "Cứu tôi!"

Nhưng Vuốt Cọp không hề động tĩnh gì. Ông ta chỉ trở mắt nhìn Long Báo Đốm cào Tim Lửa túi bụi.

Sự tức giận tột cùng đã truyền cho Tim Lửa sức mạnh mà chú cần. Chú chịu đựng cơn đau, co hai chân sau lại, và đập hết sức vào bụng Long Báo Đốm. Tim Lửa thấy cú sốc hiện trên mặt của ông thủ lĩnh trở tá khi cú đá hất bà chiến binh lên và ném bà xa đến nửa trắng trổng. Tim Lửa cố đứng dậy và nhìn trừng trừng vào Vuốt Cọp, bưng bưng vì đau đớn và căm giận. Vuốt Cọp đón ánh mắt của chú với một vẻ căm thù không giấu giếm, đoạn xông vào cuộn hỗn chiến.

Một cú tát mạnh vào sau đầu Tim Lửa khiến chú mất thăng bằng. Chú lảo đảo và quay sang thì thấy Long Đá Quý. Tên chiến binh bộ tộc Sông đang chuẩn bị tung một cú quạt nữa. Tim Lửa thụp xuống né và Long Đá Quý theo đà tông thẳng vào Bão Trắng. Ông mèo bộ tộc Sấm liền quay lại, táp vào miếng da cổ của Long Đá Quý. Tim Lửa cố nhào đến giúp ông chiến binh lông trắng, nhưng có những móng vuốt kìm giữ chú lại, cắm vào hông chú. Chú vẫn người để xem đó là ai và thoáng thấy một bộ lông màu xám. Đó là Suối Bạc.

Khuôn mặt của cô mèo nhăn nhúm lại vì trận chiến khốc liệt khi cô chồm về phía chú. Máu đang chảy giọt vào mắt cô, và Tim Lửa tin chắc là cô chưa nhận ra chú. Cô rút một tay lại và chú thấy những móng vuốt dài của cô loáng lên, chuẩn bị vụt. Lúc Tim Lửa hí mắt lại, căng người ra chuẩn bị đón cú vồ, bỗng chú nghe thấy một tiếng ngao đau đớn quen thuộc. "Suối Bạc! Không!"

Vần Xám, Tim Lửa nghĩ.

Suối Bạc chững lại, lắc đầu, và nhận ra Tim Lửa cùng với một tiếng kêu sững sờ. Cô đáp xuống trở lại bốn chân, mắt mở to vì sốc.

Tim Lửa phản ứng theo bản năng, máu chú sôi lên với trận đấu. Không suy nghĩ, chú nhảy lên lưng cô mèo bộ tộc Sông và ghì chặt cô xuống đất. Cô không giằng co gì khi chú kéo đầu của cô lại và chuẩn bị cắn một cú ác liệt vào vai cô. Nhưng khi Tim Lửa ngược đầu lên lấy thế, chú cảm thấy đôi mắt Văn Xám đang dán chặt vào chú. Anh chiến binh lông xám đang hoảng vía nhìn chú ở rìa trận đấu.

Cái nhìn thẳng thốt và hoài nghi trong mắt của anh bạn đã đánh động tất cả các giác quan của Tim Lửa. Chú dừng lại, co vuốt vào, và thả lỏng Suối Bạc ra. Cô mèo trườn đi khỏi và biến mất vào những bụi kim tước xung quanh. Tim Lửa nhìn theo, cảm thấy bàng hoàng khi Văn Xám chạy theo cô.

Tim Lửa có cảm giác như mình vẫn đang bị theo dõi. Chú ngó quanh và bắt gặp đôi mắt của Văn Đen ở phía bên kia trắng trống. Tim Lửa chột dạ. Rốt cuộc thì cuộc tình của Văn Xám đã buộc chú phải bất trung với bộ tộc Sấm – chú đã thả một chiến binh kẻ thù đi! Văn Đen đã thấy được bao nhiêu? Ngay sau đó Tim Lửa nghe thấy tiếng Gió Lốc kêu cứu. anh chiến binh mèo mướp đang vật lộn kịch liệt với Sao Đêm, tên tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối. Tim Lửa băng qua đám mèo đến bên Gió Lốc.

Không dừng lại suy nghĩ, Tim Lửa nhào tới, chộp túm lấy Sao Đêm từ phía sau. Gã chiến binh lông đen rú lên điên cuồng khi Tim Lửa kéo gã ra sau và cắn phập những móng vuốt sắc nhọn của mình vào bộ lông của Sao Đêm. Chú đã sát cánh chiến đấu cùng gã chiến binh này chỉ cách đây vài mùa trăng để giúp gã truất phế Sao Gãy. Bây giờ chú lại cắn hàm răng của mình vào vai Sao Đêm bằng nỗi căm thù y hệt như chú đã

dùng để chống lại tên tộc trưởng trước kia của bộ tộc Bóng Tối.

Sao Đêm kêu ré lên và nhả nhó vì bị Tim Lửa kẹp chặt. Tên mèo này không xứng làm tộc trưởng, Tim Lửa nghĩ, và càng cố gắng ghì chặt gã. Sao Đêm chống cự thoát ra được, nhưng Gió Lốc đã sẵn sàng. Anh xông vào, và hai chiến binh cùng nhau lăn ngang qua trắng trống đóng băng. Tim Lửa nhìn họ vật lộn và lăn lóc, tính toán thời gian hoàn hảo, để rồi khi đâm nhào tới chú đáp gọn gàng ngay lưng Sao Đêm. Lần này chú quặp gã chặt hơn, nhất định không để gã chiến binh giãy thoát ra nữa. Nhưng Gió Lốc cũng ghì chặt gã lại. Họ cùng nhau cào và cắn tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối cho đến khi gã rú lên nhức óc. Sau đó bọn họ thả gã ra, nhảy lùi phắt lại phía sau với móng vuốt vẫn còn giương ra.

Sao Đêm đứng bật dậy và quay phắt lại, rít lên. Tim Lửa thấy cơn cuồng nộ trong đôi mắt ông ta, nhưng tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối biết là mình đã bị đánh bại. Ông ta lùi lại, mắt đảo nhanh khắp trắng trống nơi các chiến binh của mình đang chịu chung cảnh ngộ như mình từ những chiến binh khác của bộ tộc Sấm. Ông ta cất tiếng gọi rút lui. Lập tức những chiến binh của ông ta, noi gương tộc trưởng, bỏ chạy vào những bụi kim tuyến bao quanh trại. Những chiến binh bộ tộc Sông bị bỏ lại một mình chống chọi với bộ tộc Sấm và bộ tộc Gió.

Tim Lửa dừng lại để thở lấy hơi, chớp chớp mắt cho máu vuốt khỏi mắt. Lúc bây giờ Bão Trắng đang vật lộn với Long Báo Đốm, cùng với Long Chuột bên cạnh ông. Bão Cát đang chiến đấu với một tiên chiến binh bộ tộc Sông to gần gấp đôi cô. Nhưng đối thủ của cô chỉ nhanh bằng phân nửa cô. Tim Lửa nhìn Bão Cát cắn và dứt hẳn quay vòng vòng cho đến khi tên chiến binh bộ tộc Sông khuất phục.

Da Bụi đang chiến đấu với một tên mèo có bộ lông đen màu khói gần đó. Tim Lửa nhận ra đó là Vuốt Đen, tên chiến binh

bộ tộc Sông mà chú đã thấy rượt đuổi thỏ trên vùng cao nguyên. Da Bụi đang gan góc, không hề nao núng trước những cú đánh và cắn nhắm vào mình. Cứ mỗi lần lĩnh đòn, cậu chiến binh trẻ lại quay sang trả miếng không kém gì thứ mình nhận được. Xem ra cậu chẳng cần giúp đỡ gì đâu, vả lại, Tim Lửa nghĩ là Da Bụi sẽ không cảm ơn chú vì xen vào cuộc chiến này.

Sao Xoắn đâu? Tim Lửa nhìn khắp trắng trống để tìm tộc trưởng bộ tộc Sông. Không khó lắm để tìm ra ông ta. Do bộ tộc Bóng Tối đã tháo chạy, nên trắng trống đã bớt đông đúc hơn. Tim Lửa sớm nhìn thấy gã mèo mướp màu nhạt với cái hàm méo. Ông ta đang dún thấp người, mặt đối mặt với Vuốt Cọp. Hai ông chiến binh gườm gườm nhìn nhau, đuôi họ đập quất đầy đe dọa. Máu của Tim Lửa đập ình oàng trong các mạch máu của chú trong khi chú đợi một trong hai chiến binh chuyển động. Chính Sao Xoắn là mèo nhảy lên trước, nhưng Vuốt Cọp nhanh nhẹn nhảy sang một bên và Sao Xoắn vồ hụt. Vuốt Cọp chính xác hơn; ông quay lại và chồm lên lưng Sao Xoắn. Ông chiến binh bộ tộc Sấm tóm lấy tộc trưởng bộ tộc Sông bằng những móng vuốt dài của mình, và Sao Xoắn nằm mềm oặt dưới đất. Tim Lửa nín thở theo dõi khi Vuốt Cọp nhe răng ra, chồm đến, chuẩn bị cắn sâu vào cổ Sao Xoắn.

Tim Lửa thất kinh. Chẳng lẽ Vuốt Cọp định giết chết tộc trưởng bộ tộc Sông thật sao? Tiếng kêu đau đớn của Sao Xoắn nói cho Tim Lửa biết rằng Vuốt Cọp đã không cắn trúng xương sống. Nhưng đó là cú đòn chiến thắng trận đấu. Vuốt Cọp thả đối thủ của mình ra và để ông ta thoát chạy về phía cổng trại, rống vang trời. Ngay khi chiếc đuôi của Sao Xoắn mất dạng, những chiến binh của ông ta cũng vùng vẫy thoát thân và chạy theo ông ta.

Ngay lập tức, trại bộ tộc Gió rơi vào thinh lặng, ngoại trừ tiếng gió hú bên trên những bụi kim tước. Tim Lửa nhìn xung quanh. Đoàn chiến binh bộ tộc Sấm hết thấy đều mệt mỏi và

tơ tử, những mèo bộ tộc Gió trông còn tệ hơn. Tất cả bọn họ đều chảy máu, trong khi một vài mèo trong số họ còn nằm bất động trên nền đất đông cứng. Mặt Vô Cây, mèo lang y của họ, không phí phạm chút thời gian nào, đi đến từng mèo, chăm sóc cho các vết thương của họ.

Sao Cao lê bước đến chỗ Vuốt Cọp, máu rỉ ra từ má ông. Khi chú nhìn thấy tộc trưởng bộ tộc Gió, Tim Lửa nhớ lại giấc mơ của chú cách đây nhiều mùa trăng – hình ảnh Sao Cọp in bóng trên nền ngọn lửa cháy rực, như một chiến binh được bộ tộc Sao gửi xuống để cứu họ. "Lửa sẽ cứu bộ tộc," theo như lời tiên tri của Lá Đốm. Nhưng nhìn những mèo bộ tộc Gió, kiệt quệ và bị dập tơi bời, Tim Lửa tự hỏi không biết giấc mơ của mình có đánh lừa mình hay không. Làm thế nào mà những mèo tượng trưng cho ngọn lửa mà bộ tộc Sao hứa này lại có thể cứu được bộ tộc của chú? Chính bộ tộc Sấm mới là đội quân cứu bộ tộc Gió – một lần nữa.

Sao Cao lặng lẽ nói với Vuốt Cọp. Tim Lửa không thể nghe thấy họ trao đổi với nhau những lời gì, nhưng chú có thể đoán được qua cái đầu cúi thấp của Sao Cao là tộc trưởng bộ tộc Gió đang thừa nhận món nợ mà ông nợ bộ tộc Sấm. Vuốt Cọp ngồi thẳng dậy và chấp nhận lời cảm ơn với cái cảm ngắc ngáy. Tim Lửa cảm thấy khiếp sợ vì sự kiêu ngạo của Vuốt Cọp. Chú sẽ không bao giờ quên rằng Vuốt Cọp đã đứng trợ trợ nhìn trong khi Long Báo Đốm sắp sửa xé nát chú ra từng mảnh.

"Này." Tim Lửa bị kéo ra khỏi những suy nghĩ bởi giọng mềm mại của Da Cây Liễu khi cô đưa chú một miếng dây lá thảo dược của ông mèo lang y. Tim Lửa kêu rừ rừ cảm ơn khi Da Cây Liễu bắt đầu ép những giọt nước cốt từ mớ lá thuốc vào vết thương trên vai Tim Lửa. Những giọt nước làm chú đau rát, nhưng mùi thảo dược lại mang chú trở về một thời điểm khác, với Lá Đốm. Cô đã đưa cho chú đúng thứ lá này để trị thương cho Nanh Vàng cách đây nhiều mùa trăng. Khi mùi

thảo được bốc lên, Tim Lửa nhớ lại giấc mơ của mình vào đêm trước. "Cẩn thận với một chiến binh..." Lá Đốm đã cảnh báo chú. *Cẩn thận với một chiến binh?*

Sự thật dội ào lên Tim Lửa như một cơn gió buốt – không phải Vằn Xám là mèo chú nên cảnh giác, mà là Vuốt Cọp! Làm sao mà chú lại nghi ngờ anh bạn mình cơ chứ, khi chú đã biết Vuốt Cọp có khả năng làm những gì. Đột nhiên chú chắc chắn rằng chân Quạ đã nói thật, cho dù Sao Xanh có nói gì đi chăng nữa. Chứng kiến cách hành xử của ông chiến binh sạm màu hôm nay. Tim Lửa nhận ra rằng Vuốt Cọp rất có thể đã giết chết Đuôi Đỏ dễ dàng và bỏ đi không hề thương tiếc.

"Anh chiến đấu tốt lắm, Tim Lửa à!" Gió Lốc cắt ngang những suy nghĩ của chú. Anh mèo mướp nâu chớp mắt một cách nồng nhiệt với Tim Lửa khi anh hứa. "Tôi bảo đảm là Sao Xanh sẽ biết về điều này!"

"Đúng vậy," Da Cây Liễu đồng tình. "Anh là một chiến binh xuất sắc. Bộ tộc Sao sẽ vinh danh anh vì điều này." Tim Lửa nhìn cả hai bọn họ, tai chú giật giật lên hài lòng. Thật nhẹ nhõm khi lại cảm thấy mình là một phần của bộ tộc.

Đột nhiên lông Tim Lửa dựng lên. Vằn Đen đang bước qua trắng trống đến chỗ Vuốt Cọp. Anh ta ngồi xuống phía sau Sao Cao và đợi cho đến khi tộc trưởng bộ tộc Gió bước đi khỏi; sau đó anh ta nghiêng người, nói thầm điều gì đó rất cấp bách vào tai Vuốt Cọp. Hai chiến binh cứ liếc về phía Tim Lửa.

Anh ta đã nhìn thấy, Tim Lửa nghĩ, cảm thấy sợ khiếp vía. Anh ta đã nhìn thấy mình để cho Suối Bạc đi.

"Anh ổn chứ?" Da Cây Liễu hỏi.

Tim Lửa nhận ra là mình đã run sợ. "È, vâng, xin lỗi. Chỉ là suy nghĩ thôi." Vuốt Cọp đang khệnh khạng bước về phía chú, mắt

ông sáng lên với sự thỏa mãn đầy thù hận.

"Ừm, nếu anh ổn thì tôi sẽ đi xem vài mèo khác," Da Cây Liễu nói.

"Vâng, ổn mà," Tim Lửa meo. "Cảm ơn."

Da Cây Liễu nhặt những lá thảo dược lên và bước đi khỏi. Gió Lốc đi theo cô.

Vuốt Cọp ẹp tai xuống và chành môi phát ra một tiếng gừ khi ông nhìn xuống Tim Lửa. "Vằn Đen nói anh đã để cho một ả mèo bộ tộc Sông trốn thoát!"

Tim Lửa nhận ra là mình không thể nói được gì. Bất chấp Vằn Xám đã gây khó khăn cho mình đến đâu, chú cũng không đòi nào phản bội lại anh bạn mình vì ông chiến binh này. Chú khao khát muốn quát trả Vuốt Cọp rằng ông ta đã đứng nhìn trong khi một chiến binh bộ tộc Sông đang cố giết chú. Nhưng ai sẽ tin chú đây? Vằn Đen bước đến đứng cạnh Vuốt Cọp. Tim Lửa mong ước sự sáng suốt và công bằng của Sao Xanh, nhưng bà ở xa quá, tận trại của bộ tộc Sấm kia.

Chú hít một hơi thật sâu, chuẩn bị nói khi Vuốt Cọp nhìn chú một cách đe dọa. Sau đó chú nhận ra rằng bất kỳ sự bất trung nào mà chú thể hiện vì Vằn Xám đều không có nghĩa lý gì với ông chiến binh vĩ đại này. Đó không phải là lý do thực sự cho sự đối đãi tàn tệ của Vuốt Cọp đối với chú. Ông thủ lĩnh trợ tá vẫn còn lo sợ những gì mà Tim Lửa có thể đã biết được từ chân Quạ về cái chết của Đuôi Đỏ cách đây nhiều mùa trắng. Nhưng không giống như chân Quạ, Tim Lửa sẽ không hề sợ hãi. Đôi mắt chú thách thức vị thủ lĩnh trợ tá sạm màu, và chú meo to. "Phải, cô ta trốn thoát, vâng, giống như Sao Xoắn đã thoát khỏi tay ông vậy. Tại sao ư? Ông muốn tôi giết cô ta chắc?"

Đuôi của Vuốt Cọp đập mạnh xuống nền đất bằng giá. "Văn Đen nói anh thậm chí không cào cô ta."

Tim Lửa nhún vai. "Có lẽ Văn Đen nên chạy theo cô ta và hỏi cô ta xem điều đó có thật không!"

Văn Đen trông bộ sẵn sàng cãi vả, nhưng anh ta vẫn im lặng khi Vuốt Cọp nói. "Anh ta không cần phải làm vậy. Văn Đen nói với ta rằng anh bạn lông xám của anh đã đuổi theo cô đó. Có lẽ Văn Xám sẽ có thể nói cho chúng ta biết là cô ta bị cào nặng như thế nào."

Lần đầu tiên kể từ khi nhập trận, Tim Lửa mới cảm thấy cái lạnh của gió. Tia sáng trong mắt Vuốt Cọp ẩn chứa một sự đe dọa. Chẳng lẽ gã chiến binh sạm màu đã đoán được mối tình của Văn Xám với Suối Bạc?

Tim Lửa vẫn đang tìm từ ngữ để trả lời thì

-----oOo-----

THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỚI.NET**

HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY ĐANG CHỜ BẠN
WWW.SACHMOI.NET

